

LA MEVA GERMANA VIU SOBRE LA LLAR DE FOC

La meva germana viu sobre la llar de foc

Annabel Pitcher

Traducció de l'anglès de Víctor Obiols

Primera edició: juny del 2011

Disseny de la coberta: Mariano Rolando
Maquetació: Marquès, SL
Fotografia de la coberta: Ghiotti/Gettyimages
Fotografia de l'autora © Kate Christer

Títol original anglès: *My Sister Lives on the Mantelpiece*

Edició: David Monserrat
Coordinació editorial: Anna Pérez i Mir
Direcció editorial: Iolanda Batallé Prats

© Annabel Pitcher, 2011, del text
© Víctor Obiols, 2011, de la traducció
© La Galera, SAU Editorial, 2011, de l'edició en llengua catalana

“Bridge” és un segell de l'editorial La Galera.

La Galera, SAU Editorial
Josep Pla, 95 – 08019 Barcelona
www.lagalera.cat
lagalera@grec.cat

Imprès a Reinbook
Ctra. de la Sta. Creu de Calafell, 72
08830 Sant Boi de Llobregat

Dipòsit legal: 17.127-2011
Imprès a la UE
ISBN: 978-84-246- 4085-9

Qualsevol mena de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra resta rigorosament prohibida i estarà sotmesa a les sancions establertes per la llei. L'editor faculta el CEDRO (Centre Espanyol de Drets Reprogràfics, www.cedro.org) perquè n'autoritzi la fotocòpia o l'escaneig d'algun fragment a les persones que hi estiguin interessades.

Per als meus pares, que m'han portat fins aquí.

1

LA MEVA GERMANA ROSE viu sobre la llar de foc. Bé, només en part. Té tres dits, el colze esquerre i un genoll enterrats en un cementiri de Londres. El pare i la mare van tenir una discussió quan la policia va trobar deu bocinets del seu cos. La mare volia una tomba que pogués visitar. El pare volia incinerar-los i escampar-ne les cendres al mar. Això és el que em va explicar la Jasmine. Se'n recorda més que jo. Jo només tenia cinc anys quan va passar. La Jasmine en tenia deu. Era la bessona de la Rose. Encara ho és, segons diuen el pare i la mare. Van vestir la Jas de la mateixa manera durant una pila d'anys després del funeral: vestit estampat de flors, rebeca i sabates planes amb sivella, com li agradaven a la Rose. M'hi jugo el que vulgueu que aquesta és la raó per la qual la mare se'n va anar amb l'home del grup de teràpia ara fa setanta dies. Quan la Jas es va tallar els cabells curts, se'ls va tenyir de color rosa i es va fer un pírcing al nas el dia que va fer quinze anys, ja no s'assemblava a la Rose, i els meus pares no ho van suportar.

Cadascun en té cinc parts. La mare les va ficar en un taüt blanc molt bonic a sota una estela blanca preciosa on diu «El meu àngel». El pare va incinerar una clavícula, dues costelles, una mica de crani i un ditet del peu i va dipositar les cendres dins d'una urna daurada. O sigui que tots dos van sortir-se amb la seva, però, ves per on, això no els va fer feliços. La mare diu que el cementiri és un lloc massa depriment per anar-hi de visita. I cada aniversari el pare es proposa escampar les cendres, però a última hora se'n desdiu. Alguna cosa passa just quan la Rose està a punt de ser llançada al mar. Un any, a Devon, hi havia una munió de peixets platejats deliciosos de menjar-se la meva germana. I un altre any, a Cornualla, una gavina es va fer caca a sobre l'urna just quan el pare estava a punt d'obrir-la. Vaig posar-me a riure, però la Jas feia cara trista, o sigui que vaig callar.

Vam deixar Londres per oblidar. El pare coneixia algú que coneixia algú altre que li va trucar per oferir-li una feina en la construcció al Districte dels Llacs. A Londres, feia temps que no treballava. Hi ha crisi, cosa que vol dir que el país no té diners, o sigui que es construeix molt poc. Quan va trobar feina a Ambleside, vam vendre el nostre pis i vam llogar-hi una torre, i vam deixar la mare a Londres. Vaig apostar-me cinc lliures amb la Jas que la mare vindria a acomiadar-nos. No em va obligar a pagar-li quan vaig perdre. Dins del cotxe la Jas va dir *Juguem a l'espia*, però no se li acudia cap paraula que comencés amb R, tot i que jo tenia en Roger a la falda roncant de satisfacció, com si volgués donar-li una pista.

És tan diferent aquí. Hi ha grans muntanyes, tan altes que sembla que des de dalt puguis tocar el cel, centenars d'arbres, i és molt tranquil. *No hi ha ningú*, vaig dir, un cop havíem trobat la torre al fons d'una avinguda serpentejant, mentre mirava per la finestra del cotxe a veure si hi havia algun nen per jugar. *No hi ha musulmans*, em va corregir el meu pare, esbossant el primer somriure d'aquell dia. La Jas i jo no li vam retornar el somriure mentre baixàvem del cotxe.

La torreta és completament diferent del nostre pis de Finsbury Park. És blanca i no pas marró, gran i no pas petita, antiga i no pas moderna. La plàstica és la meva assignatura preferida a l'escola, i, si hagués de pintar els edificis com si fossin persones, convertiria la torre en una velleta boja, somrient i esdentegada. El pis seria un soldat seriós i mudat, en formació amb un seguit d'hommes idèntics. A la mare li encantaria. És professora en una escola de Belles Arts i estic convençut que si li enviés els meus dibuixos els ensenyaria a tots els seus estudiants.

Tot i que la mare s'ha quedat a Londres, no em va saber gens de greu deixar el pis. La meva habitació era petita, però no podia fer servir la de la Rose perquè era morta i les seves coses eren sagrades. Aquesta era la resposta que em donaven quan preguntava si podia canviar-me d'habitació. *L'habitació de la Rose és sagrada, James. No hi entris, James. És sagrat*. No veig què té de sagrat una pila de nines velles, un edredó rosa pudent i un osset de peluix calb. No em va semblar gens sagrat quan vaig posar-me a saltar sobre el llit de la Rose un dia, tornant

d'escola. La Jas em va fer parar, però em va prometre que no diria res.

Quan vam sortir del cotxe, vam quedar-nos un moment mirant la nostra nova casa. El sol es ponía, les muntanyes lluien amb un color ataronjat i podia veure el nostre reflex en una de les finestres de la torre: el pare, la Jas, i jo agafant en Roger. Per una mil·lèsima de segon, vaig sentir-me esperançat, com si fos el començament d'una nova vida i com si a partir de llavors tot hagués d'anar bé. El pare va agafar una maleta, es va treure una clau de la butxaca i va baixar pel caminet del jardí. La Jas em va somriure, va acariciar en Roger i el va seguir. Vaig deixar el gat a terra. Va esmunyir-se cap als matolls, amb la cua ben dreta mentre s'escapolia entre les fulles. *Vinga!*, va cridar la Jas, girant-se quan era al davant de la porta del porxo. Va allargar una mà i vaig córrer cap a ella. Vam entrar junts a la casa.

La Jas va ser la primera a veure-ho. Vaig sentir com se li tensava el braç. *Vols un te?*, va preguntar, amb una veu massa aguda, fixant els ulls en alguna cosa que el pare tenia a les mans. Era ajupit al terra de la sala d'estar, amb la roba escampada, com si hagués obert la maleta d'una revolada. *On és el bullidor?*, va preguntar la Jas, mirant d'actuar amb normalitat. El pare no va aixecar els ulls de l'urna. Va escopir-hi, i va polir la plata amb la punta de la màniga, fins que va brillar. Aleshores va posar la meva germana al relleix de la llar de foc, que era de color crema i polsegosa, igual que la del pis de Londres, i va murmurar *Benvinguda a la teva nova casa, bonica*.

La Jas va escollir l'habitació més gran. Té una llar de foc al racó i un armari encastat, que va omplir amb tota la seva roba nova de color negre. Va penjar unes campanetes de vent de les bigues del sostre, que sonen si bufes cap a aquella direcció. Prefereixo la meva habitació. Des de la finestra veig el jardinet del darrere, que té una pomera escanyolida i un estany, i un ampit molt gran de finestra sobre el qual la Jas va col·locar un coixí. La primera nit que vam passar a la nova casa, hi vam seure molta estona, mirant les estrelles. A Londres mai no les havia vist. Els llums dels edificis i dels cotxes brillaven massa i no deixaven veure el cel. Aquí les estrelles són lluents, i la Jas em va explicar el nom de les constel·lacions. Li agrada molt l'horòscop i llegeix el seu cada matí a internet. Li diu exactament el que passarà aquell dia. *Així no hi ha mai sorpreses*, vaig comentar-li a Londres quan la Jas feia veure que estava malalta perquè l'horòscop li deia que viuria un fet inesperat. *D'això es tracta*, va contestar, tornant cap al llit i amagant el cap sota la manta.

La Jas és Gèmini, el símbol dels Bessons, cosa estranya, perquè ja no és bessona. Jo sóc Leo i el meu símbol és el lleó. La Jas es va agenollar sobre el coixí i va assenyalar la constel·lació per la finestra. No semblava gaire un animal, però la Jas deia que sempre que estigui enfadat que pensi en el lleó platejat damunt del meu cap i tot s'arreglarà. Volia preguntar-li per què em deia tot això quan el pare havia promès que començaríem de cap i de

nou, però vaig pensar en l'urna damunt del relleix i em va fer massa por la resposta.

L'endemà al matí vaig trobar una ampolla buida de vodka dins el cubell de les escombraries i em vaig adonar que la vida al Districte dels Llacs seria exactament igual que a Londres.

Això va ser fa dues setmanes. Des de l'episodi de l'urna, el pare va treure el vell àlbum de fotos i la seva roba. L'home de les mudances es va ocupar de les coses grosses, com ara els llits i el sofà, i la Jas i jo vam fer la resta. Les úniques caixes que no hem obert són les grosses, on diu SAGRAT. Són al soterrani, dins de bosses de plàstic perquè no es mullin en cas d'inundació. Quan vam tancar la porta del soterrani, la Jas estava plorosa. Va dir *No t'afecta a tu?*, i vaig dir *No*, i va dir *Per què no?* i vaig contestar *La Rose és morta*. La Jas va fer una ganyota. *No facis servir aquesta paraula, Jamie*.

No veig per què no ho he de fer. Morta. Morta. Morta morta morta. *Finada* és el que deia la mare. *Que havia passat a millor vida*, era la frase del pare. Mai no va a missa, o sigui que no sé per què ho diu. Si no és pas que la millor vida no sigui el cel, sinó l'interior d'un taüt o d'una urna daurada.

La meva terapeuta de Londres em deia que *Feia negoció i que encara estava traumatitzat*. Deia *Un dia et colpirà i aleshores ploraràs*. En principi, no he plorat més des del 9 de setembre, fa cinc anys, que és quan va passar tot. L'any passat el pare i la mare m'hi van portar perquè em

veies aquesta dona grossa, perquè els semblava estrany que no plorés per la Rose. Els volia preguntar si plorarien per algú a qui no poguessin recordar, però em vaig mossegar la llengua.

Aquesta és la qüestió que sembla que ningú no entén. No me'n recordo, de la Rose. Vagament. Recordo dues nenes de vacances jugant a saltar onades, però no recordo on érem, o què deia la Rose, o si li va agradar el joc. I sé que les meves germanes van ser dames d'honor d'un casament, però l'únic que tinc present és el tub de lacasitos que la mare em va donar durant la missa. Ja aleshores m'agradaven més els de color vermell, i me'ls vaig guardar al puny fins que em van tacar el palmell de color rosa. Però no recordo com anava vestida la Rose, o quin aspecte tenia caminant per la nau central, o qualsevol altra impressió.

Després del funeral, quan vaig preguntar a la Jas on era la Rose, va assenyalar cap a l'urna de sobre el relleix de la llar de foc. *Com pot ser que una nena càpiga dins d'una cosa tan petita?*, vaig preguntar, i la Jas va arrencar a plorar. Això és el que em va dir, de totes maneres. No me'n recordo realment.

Un dia que em van posar deures havia de descriure algú especial, i vaig esmerçar quinze minuts a omplir tota una pàgina sobre en Wayne Rooney. La mare me la va fer estripar i em va dir que escrivís sobre la Rose. No tenia res a dir, així que la mare se'm va asseure al davant amb la cara enrogida i plorosa i em va dir exactament el que havia de posar. Va esbossar un somriure lacrimal i va dir *Quan vas néixer, la Rose va assenyalar la teva tita i*

va preguntar si era un cuc, i jo vaig dir-li *Això no ho penso posar en el meu quadern d'anglès*. El somriure de la mare va desaparèixer. Li van caure unes llàgrimes pel nas fins a la barbeta, i em vaig quedar tan compungit que ho vaig escriure. Uns dies més tard, la professora va llegir la meva redacció en veu alta i em va posar una estrella d'or, i tota la classe em va fer broma. Em van posar un malnom, Titola, el Cuc.

2

Demà és el meu aniversari, i una setmana després començo a la meva nova escola, la Primària Anglicana d'Ambleside. És a dues milles de la torre, o sigui que el pare m'hi haurà de portar amb cotxe. Això no és Londres. No hi ha autobusos ni trens si el pare està massa begut per conduir. La Jas diu que m'acompanyarà a peu si ningú no ens pot portar, perquè la seva escola és a una milla més enllà de la meva. Va dir *Almenys ens aprimarem*, i em vaig mirar els braços i vaig dir *Per als nois no és bona cosa això de ser prim*. La Jas no necessita aprimar-se, però menja com un ratolí i es passa hores llegint els prospectes dels paquets de queviures per mirar les calories. Avui ha fet un pastís per al meu aniversari. Va dir que era saludable, perquè era fet de margarina en lloc de mantega i molt poc sucre, o sigui que segurament tindrà un gust peculiar. Però té bona pinta. Ens el menjarem demà i el tallaré jo perquè és el meu dia.

He mirat el correu abans i no hi havia res llevat d'un

menú de la Casa del Curry, que he amagat perquè el pare no s'enfadés. No hi havia cap regal de la mare. Cap postal. Però encara queda demà. No se n'oblidarà. Abans de marxar de Londres, vaig comprar una postal d'aquelles d'«Ens traslladem de casa» i l'hi vaig enviar. A dins només vaig escriure l'adreça de la torre i el meu nom. No sabia què més posar. Viu a Hamsptead amb aquest home del grup de teràpia. Es diu Nigel, i el vaig conèixer en una d'aquestes commemoracions al centre de Londres. Una barba llarga i descurada. Un nas ganxut. Fumava amb pipa. Escriu llibres sobre gent que ha escrit llibres, cosa que em sembla del tot inútil. La seva dona també va morir el 9 de setembre. Potser la mare es casarà amb ell. Potser tenen una nena i li posen Rose, i aleshores s'oblidaran de mi i de la Jas i de la primera dona d'en Nigel. Em pregunto si va trobar bocins de la seva dona. Hi deu haver una urna al relleix de la seva llar de foc i li deu comprar flors el dia de l'aniversari de casament. La mare ho detestaria, això.

En Roger acaba d'entrar a la meva habitació. Li agrada arrupir-se, de nit, al costat del radiador, on hi ha escalfor. A en Roger li encanta fer això. A Londres sempre el teníem dintre de casa per culpa del trànsit. Aquí es pot passejar pertot arreu lliurement i té molts animals per caçar al jardí. Al tercer matí de viure a la torreta, vaig trobar al graó de l'entrada una coseta gris i morta. Crec que era un ratolí. No el podia agafar amb les mans, així que vaig agafar un paper i el vaig empènyer amb un palet per llençar-lo al cubell de les escombraries. Però aleshores em va semblar que havia fet mal

fet, i el vaig recuperar del cubell per enterrar-lo a la bardissa cobrint-lo amb herba. En Roger va miolar, com si no s'ho pogués creure, després de tota la feinada que havia tingut. Li vaig dir que les coses mortes em posen malalt, i va fregar el seu cos ataronjat a la part dreta de la meva barbata, i així vaig saber que m'havia entès. És veritat. Els cossos morts em posen histèric. Sona lleig dir això, però si s'havia de morir, m'alegro que a la Rose la trobessin feta miques. Seria molt pitjor si fos sota terra, encarcerada i freda, amb el mateix aspecte idèntic que en la fotografia.

Suposo que la meva família va ser feliç en el passat. En les fotos, s'hi veuen rialles i ulls tancats, tots arrufant el nas, com si algú acabés d'explicar un bon acudit. El pare es passava hores mirant fotos a Londres. En teníem centenars, totes d'abans del 9 de setembre, i desordenades, en cinc capsos diferents. Quatre anys després de la mort de la Rose, va decidir ordenar-les, posant les més antigues al final i les més recents al principi. Va comprar deu àlbums de cuir ben luxosos, d'aquests amb lletres daurades, i es va passar uns quants mesos bevent, bevent i bevent cada vespre, sense parlar amb ningú, i enganxant totes les fotos al seu lloc. Però, com més bevia, més tortes les enganxava, i l'endemà havia de tornar-ne a enganxar la meitat. Probablement, va ser aleshores que la mare va començar amb la seva aventura. Aquesta era una paraula que havia sentit a *Gent del barri* i que no esperava sentir-la, en forma de crit, en boca del pare. Va ser un xoc. No me'n vaig adonar, ni tan sols quan la mare va començar a anar al grup de teràpia dos cops

per setmana, després tres i després gairebé sempre que podia.

De vegades, quan em llevo m'he oblidat que no hi és i aleshores me'n recordo, i el meu cor em fa un salt, com quan perds peu pujant un esglaó o ensopegues amb una vorera. Tot torna vertiginosament i puc veure massa bé què va passar el dia de l'aniversari de la Jas, com si el meu cervell fos un d'aquells televisors d'alta definició que la mare deia que era llençar els diners quan en vaig demanar un el Nadal passat.

La Jas va arribar una hora tard a la seva festa. El pare i la mare estaven discutint. *La Christine m'ha dit que no eres amb ella*, va dir el pare quan vaig entrar a la cuina. *Li he telefonat per veure què passava*. La mare es va escarxofar en una cadira just al costat dels sandvitxos, cosa que em va semblar astut per part seva perquè podria triar els millors farcits. N'hi havia de vedella, de pollastre i uns de grocs, que esperava que fossin de formatge i no de maionesa amb ou. La mare s'havia posat un barret de festa, però li penjava la boca, o sigui que semblava el pallasso trist del circ. El pare va obrir la nevera, va agafar una cervesa i va tancar amb un cop de porta. Ja hi havia quatre llaunes buides a la taula de la cuina. *Així, on coi eres?*, va preguntar. La mare va obrir la boca per parlar, però la meva panxa es va remoure sorollosament. Va fer un salt i tots dos es van girar cap a mi. *Em passes un botifarró?*, vaig demanar.

El pare va remugar i va agafar un plat. Tot i que estava enfadat, va tallar amb cura un tros de pastís i hi va posar botifarrons i sandvitxos i patates fregides. Em va omplir

un vas amb suc de fruita, tal com m'agrada a mi. Quan ho tenia preparat vaig allargar les mans, però em va passar per davant, directe cap al relleix de la llar de foc de la sala d'estar. Em vaig enfadar. Tothom sap que les germanes mortes no tenen gana. La panxa se'm començava a queixar de la gana quan va obrir-se la porta principal. *Arribes tard*, va cridar el pare, però la mare va remugar. La Jas va somriure, nerviosa. Li brillava l'arracada de diamant que portava penjada al nas, i duia els cabells més roses que un xiclet. Vaig tornar-li el somriure, però aleshores, *BAM*, hi va haver una mena d'explosió perquè al pare li va caure el plat i la mare va murmurar *Què has fet?*

La Jas es va posar vermella. El pare va cridar alguna cosa sobre la Rose i va assenyalar l'urna, ruixant la catifa de suc de fruita. La mare es va asseure, ben quieta, mirant com a la Jas se li omplien els ulls de llàgrimes. Em vaig ficar dos botifarrons a la boca i vaig amagar un pastisset a sota la samarreta.

Quina família!, va deixar anar el pare, mirant la Jas i la mare, amb un rictus de tristesa a la cara que jo no entenien. Només havia anat a la perruqueria, i jo no entenien pas què era el que la mare havia fet malfet. En Roger llepava engrunes de pastís d'aniversari damunt la catifa. Va esbufegar quan el pare el va agafar pel bescoll i el va llançar a la sala d'estar. La Jas va sortir furiosa de la sala d'estar i es va tancar amb un cop de porta a la seva habitació. Vaig aconseguir menjar-me un sandvitx i tres pastissets més mentre el pare netejava la brutícia, amb les mans tremoloses en recollir les restes del platet

d'aniversari de la Rose. La mare mirava el pastís que hi havia damunt la catifa. *Ha estat culpa meva*, va murmurar. Vaig fer que no amb el cap. *Ho ha abocat ell, no has estat tu*, vaig dir en veu baixa, assenyalant la taca de suc de fruita.

El pare va llençar el menjar al cubell de les escombrieries amb tanta violència, que va trontollar. Va començar a cridar un altre cop. Em feien mal les oïdes i vaig córrer cap a l'habitació de la Jas. Estava asseguda davant del mirall, retocant-se els cabells roses. Li vaig donar el pastisset que duia amagat a sota la samarreta. *Estàs molt guapa*, li vaig dir, i es va posar a plorar. Les noies són estranyes.

La mare ho va admetre tot després de la festa. Jo i la Jas érem al llit de la Jas, escoltant. No va ser difícil. La mare plorava. El pare cridava. La Jas plorava com una magdalena, però els meus ulls estaven secs. *UNA HISTÒRIA*, va repetir el pare un cop i un altre, com si pel fet de proclamar-ho ho hagués d'acabar entenent. La mare deia *No ho entens* i el pare va dir *Suposo que en Nigel sí que ho entén* i la mare va dir *Millor que tu. Parlem. M'escolta. Em fa...*, però el pare la va interrompre, cridant quatre blasfèmies.

Va durar molta estona. Se'm va adormir el peu esquerre. El pare va preguntar mil coses. La mare va plorar encara més. Li va dir que era *una tramposa i una mentidera* i va dir *Aquesta és la cirereta del maleït pastís*, i em van venir ganes d'un altre pastisset. La mare va intentar contestar. El pare va cridar encara més. *No has fet prou mal a aquesta família?*, va escriidassar-la. De sobte,

s'acabaren els crits. La mare va dir alguna cosa que no vam sentir. *Què?*, va dir el pare, astorat. *Què has dit?*

Passos a la sala d'estar. La veu de la mare un altre cop, en veu baixa, just a la porta de l'habitació de la Jas. *Això no ho puc tornar a fer*, va repetir, fent una veu que semblava que tingués un miler d'anys. La Jas em va agafar la mà. *Em sembla que serà millor que me'n vagi*. La Jas m'estava prement els dits i em feia mal. *Millor per a qui?*, va preguntar el pare. *Millor per a tots*, contestà la mare.

Ara li tocava plorar al pare. Va implorar a la mare que es quedés. Va demanar perdó. Va posar-se davant de la porta de casa, però la mare va dir *Aparta't*. El pare va demanar una darrera oportunitat. Va prometre de posar-hi el coll, de deixar les fotos de banda, de trobar feina. Va dir *Vaig perdre la Rose i no et puc perdre a tu*, mentre la mare sortia al carrer. El pare va cridar *Et necessitem* i la mare va dir *No tant com jo necessito en Nigel*. Aleshores va marxar i el pare va donar un cop de puny a la paret i es va trencar un dit i va haver de portar-lo embenat quatre setmanes i tres dies.

3

EL CORREU NO HA ARRIBAT. Són les 10.13 h i fa cent noranta-set minuts que tinc dues xifres: he fet deu anys. He sentit alguna cosa a la porta fa un segon, però era l'home que porta la llet. A Londres, l'havíem d'anar a buscar, la llet. Sempre se'ns acabava, perquè el súper era a quinze minuts amb cotxe i el pare es negava a anar a la botiga de la cantonada perquè era de musulmans. Jo em vaig acostumar a menjar cereals secs, però la mare es queixava quan no es podia prendre un te.

De moment, els regals d'aniversari no han estat gaire cosa. El pare em va regalar unes botes de futbol que són un número i mig massa petites. Ara les porto i em sento com si els dits dels peus fossin dins una ratera. Quan me les vaig posar per primer cop, va esbossar un somriure etern. No vaig voler dir que en necessitava unes de més grans perquè probablement devia haver llençat el rebut. Vaig fer veure que m'anaven bé. De tota manera, no jugo a cap equip de futbol, o sigui que no me les hauré de po-

sar gaire. A la meva escola de Londres ho provava cada any, però no em van agafar mai, excepte una vegada que el porter estava malalt i el senyor Jackson em va posar a la porteria. Vaig demanar al pare que vingué a veure'm i em va acariciar el cap, orgullós del seu fill. Vam perdre 13-0, però només sis gols van ser culpa meva. Quan va començar el partit, estava dolgut perquè el pare no havia vingut. Quan va acabar, vaig agrair que no hagués aparegut.

La Rose em va comprar un llibre. Com sempre, el regal era al costat de l'urna quan vaig entrar a la sala d'estar. Vaig tenir una passió de riure quan el vaig veure allà, imaginant-me unes cames, uns braços i un cap sortint de l'urna i anant a peu fins a la botiga per comprar el regal. Però el pare m'estava mirant, seriós, i vaig obrir el regal i vaig procurar dissimular la decepció en veure que aquell llibre ja l'havia llegit. Llegeixo molt. Solia anar a la biblioteca de l'escola a Londres a l'hora de dinar. *Els llibres són més bons amics que les persones*, deia el bibliotecari. No crec que sigui veritat. En Luke Branston va ser el meu amic durant quatre dies quan es va barallar amb en Dillon Sykes perquè li havia trencat el seu regle de l'Arsenal. Va seure amb mi al menjador i vam jugar a cartes al pati, i ningú no em va dir Pito, el Cuc durant gairebé una setmana.

La Jas m'està esperant a baix. Anirem a jugar a futbol al parc. Li ha demanat al pare, també. *Vine a veure en Jamie com estrena les botes noves*, va dir, però el pare va remugar i va encendre la tele. Semblava que tingués resaca. Naturalment, vaig trobar una altra ampolla buida

de vodka quan vaig regirar les escombraries. La Jas va xiuxiuejar *Tampoc no ens fa cap falta* i aleshores va dir, cridant *Vinga, anem a fora a jugar*, com si fos la cosa més divertida del món.

La Jas va fer un crit per les escales per preguntar-me si estava llest. Vaig respondre *Gairebé*, però no em vaig moure de l'ampit de la finestra. Vull esperar el correu. Normalment, arriba entre les deu i les onze. No crec que la mare se n'hagi oblidat. Els aniversaris importants, sembla que els tinc gravats en el cervell amb aquests retoladors de tinta permanent que a vegades, per equivocació, fan servir els professors en pissarres blanques. Però potser la mare ha canviat ara que viu amb en Nigel. Potser en Nigel té fills i la mare, ara, només es recorda dels seus aniversaris.

Però de segur que l'àvia m'envia alguna cosa, encara que la mare no ho faci. L'àvia viu a Escòcia, que és on va néixer el pare, i mai no s'oblida de res, tot i que té vuitanta-un anys. M'agradaria poder-la veure més sovint, perquè és l'única persona a qui el pare té respecte i perquè estic segur que és l'única que podria aconseguir que deixés de beure. El pare mai no ens porta a veure-la, i ella és massa gran per conduir, o sigui que no ens pot visitar. Crec que m'assemblo força a l'àvia. Té els cabells rojos i és pigada, i jo sóc pèl-roig i tinc pigues, i és forta, com jo. Al funeral de la Rose, vam ser els únics a tota l'església que no vam plorar. Això és el que em va explicar la Rose.

El parc és a una milla, i hi vam anar gairebé corrents. Vaig adonar-me que la Jas volia cremar calories. A vegades, quan mirem la tele, es posa a fer la bicicleta amb les cames, i fa centenars d'abdominals cada dia en tornar de l'escola. Feia gràcia amb el seu llarg abric fosc i els cabells de color rosa brillant passant ràpid per davant d'un ramat de buns que feien *Bee!* Jo seguia mirant si arribava el carter, perquè eren gairebé les onze i no havia passat quan vam sortir de casa.

Hi havia tres noies als gronxadors quan vam arribar al parc i se'ns van quedar mirant quan vam entrar. Els seus ulls semblaven ortigues plenes de punxes, i em vaig posar vermell quan em vaig aturar a la tanca d'entrada. La Jas no cap tenia problema. Va córrer cap als gronxadors i va pujar a un, posant-se de peus a la banqueta amb les seves botes de color negre atzabeja. Les noies la van mirar com si fos un ésser estrany, però la Jas es va gronxar amb molta empenta i molt ràpid, i somreia cap al cel com si res del món no pogués espantar-la.

El que li agrada, a la Jas, és la música, o sigui que la vaig guanyar fàcilment, set a dos. El meu millor gol va ser una volea amb el peu esquerre. La Jas està segura que podré entrar a l'equip aquest any. Diu que les meves botes estan embuixades i que em fan tan bo com en Wayne Rooney. Sentia un formigueig als peus, com si fossin màgics, i per un moment vaig pensar que la Jas tenia raó, fins que em vaig adonar que ni tenia circulació i que els peus se'm van posar de color blau. La Jas em va preguntar *Que et van petites, les botes?* i li vaig respondre *No, em van perfectes.*

De tornada cap a casa, estava excitat. La Jas xerrava i xerrava parlant de posar-se més pírcings, però jo només pensava en l'estora de la sala d'estar de casa. Imaginava un paquet al damunt. Un paquet gros amb una postal de futbol enganxada damunt del paper brillant d'emboïcar. En Nigel no devia haver firmat, però la mare devia haver escrit *Molts petons.*

Quan vaig obrir la porta de casa, vaig intuir que alguna cosa no anava bé. S'obria amb facilitat. No vaig gosar mirar a terra al principi i em vaig forçar a recordar el que sempre diu l'àvia. *Les coses bones vénen a petites dosis.* Vaig intentar imaginar-me tots els petits regals que la mare podia haver enviat i que em poguessin agradar igualment encara que no bloquegessin la porta. Però, per alguna raó, només podia pensar en una cosa petita, el ratolí mort d'en Roger, que em feia fàstic, o sigui que vaig deixar de pensar-hi.

Vaig mirar l'estora. Hi havia una postal. Vaig reconèixer la lletra extravagant de l'àvia en el sobre. Tot i que sabia que no hi havia res a sota, vaig moure de tota manera la carta amb el peu, per si de cas el regal de la mare era realment petit, com, per exemple, una insígnia del Manchester United o una goma o una cosa així.

Vaig sentir que la Jas m'estava observant. Vaig mirar-la. Una vegada vaig veure un gos corrent embogit cap a un carrer ple de cotxes, i em van pujar les espatlles fins a les orelles i vaig arrufar les celles, esperant el xoc. Així és com vaig veure la Jas quan jo inspeccionava l'estora. Em vaig ajupir ràpidament i vaig obrir la carta de l'àvia, deixant anar una riulla quan un bitllet de vint

lliures va voleiar cap a terra. *Pensa en tot el que et pots comprar amb aquests diners*, i li vaig agrair que no em fes cap pregunta perquè tenia un nus monumental a la gola.

Vam sentir a la sala d'estar el pet que fa una llauna quan s'obre, i la Jas va tossir per dissimular el fet que el pare estava bevent justament el dia del meu aniversari. *Anem a menjar pastís*, va dir, entrant a la cuina. No hi havia espelmes, o sigui que va clavar al pa de pessic un parell de barretes d'encens que tenia. Vaig tancar els ulls molt fort, amb el desig que el regal de la mare arribés al més aviat possible. Desitjava rebre el paquet més gros del món, un que doblegués l'esquena del carter. Aleshores vaig obrir els ulls i vaig veure la Jas dedicant-me un somriure. Em vaig sentir una mica egoista; aleshores vaig afegir *I, sisplau, que la Jas es pugui fer un pírcing al melic* abans de sospirar profundament. Tot s'omplí de fum, però va ser impossible apagar les barretes bufant, o sigui que els meus desitjos no es complirien.

Vaig tallar el pastís amb molta cura perquè no volia desfer-lo. Tenia gust de púding de Yorkshire. *És molt bo*, vaig dir, i la Jas va riure. Sabia que jo estava mentint. Va cridar *Pare, en vols un tros?*, però no hi va haver resposta. Aleshores va preguntar-me *Et sents més gran?* i vaig dir *No*, perquè no ha canviat res. Encara que ara ja tinc dues xifres, em sento igual que quan tenia nou anys. Sóc el mateix que era a Londres. La Jas és la mateixa. I el pare, també. No ha anat a l'obra, tot i que aquell home li ha deixat cinc missatges al contestador en dues setmanes.

La Jas va picar unes engrunes de la punta d'un trosset de pastís i em va preguntar si volia el meu regal. Van sonar les campanetes de vent quan vam obrir la porta de la seva habitació. Va dir *No l'he embolicat*, i em va donar una bossa blanca de plàstic. A dins hi havia un bloc de dibuix i uns llapis molt bonics; mai no n'havia vist de tan bons. *Primer et dibuixaré a tu*, vaig dir. Va treure la llengua i es va posar guerxa. *Sí, però m'has de dibuixar així*.

Després de dinar vam veure *Spiderman*. És la millor pel·lícula de tots els temps, i vam seure al terra de la seva habitació amb les cortines corregudes i embolicats amb l'edredó, tot i que era primera hora de la tarda. En Roger es va arraulir a la meua falda. Jo sóc qui en té cura. Era de la Rose. Va demanar un gat amb insistència fins que, quan tenia set anys, la mare li ho concedí. Va posar el gat en una capsa i va embolicar-la amb un llacet, i quan la Rose va obrir-la va plorar d'alegria. La mare m'havia explicat aquesta història mil vegades. No sé si havia oblidat que ja l'havia explicat, o simplement li agrada repetir-la un cop i un altre, però com que es posa contenta, em mossego la llengua i deixo que acabi d'explicar-la. M'encantaria que la mare em regalés un animal pel meu aniversari. Seria millor una aranya, perquè així em picaria i em donaria poders especials com a l'*Spiderman*.

Quan vaig baixar després de la pel·li, gairebé no quedava pastís. Només en quedava un tros, però no era un triangle com els talls que havia fet. Estava tot esmicolat. Vaig entrar a la sala d'estar i vaig veure el pare roncant

al sofà amb engrunes a la papada. Hi havia tres llaunes de cervesa a terra i una ampolla de vodka recolzada en un coixí. Devia estar massa borratxo per adonar-se que el pastís no tenia bon gust. Estava a punt de tornar cap a dalt quan vaig fer una ullada a la meva germana al relleix de la llar de foc. Al costat de l'urna, hi havia un tall de pastís i no sé per què em va fer enrabiar. Vaig anar cap a la Rose i, tot i que sé que és morta i que no pot sentir res del que diem, vaig murmurar *És el meu aniversari, no pas el teu* i em vaig cruspir el pastís.

Dos dies després era al jardí del darrere dibuixant un peixet de colors de dins l'estany i intentava no estar atent al carter. Em vaig convèncer a mi mateix que el regal no arribaria, però, tan aviat com sentia passos al carrer, corria cap a dins. Unes quantes cartes van caure damunt l'estora. Cap de la mare. Però aleshores van picar a la porta i vaig obrir tan ràpid que el carter es va sobresaltar. Va dir *Un paquet per a en James Matthews* i les meves mans van tremolar quan vaig agafar el paquet. El carter va dir *Signa aquí* amb veu monòtona, com si no sabés que una cosa meravellosa estava passant. Em vaig sentir com en Wayne Rooney i vaig firmar amb un gargot, com si fos un autògraf. Aleshores el carter va girar cua i va tocar el dos, cosa que em va alleujar. Per un segon, vaig pensar que si els desitjos es fan realitat, potser se li doblegaria l'esquena.

Vaig portar el meu regal cap a dalt, però em vaig esferpar deu minuts abans d'obrir-lo. L'adreça era escrita

en unes majúscules molt clares. Vaig repassar-les amb el dit per damunt del paper marró, imaginant la mare escrivint tan bé com havia pogut el meu nom. Aleshores, de sobte, no vaig aguantar més i vaig estripar el paper d'embolicar, el vaig rebregar fins a fer-ne una pilota i el vaig llençar a terra. A dins hi havia una capsula normal sense cap indicatiu de res. El pare m'havia dit una vegada que a la Rose li agradaven les capsules, i que solia convertir-les en naus espacials, castells i túnels. Em va dir que quan era petita li agradaven més les capsules que els regals.

No sóc la Rose, o sigui que em va tranquil·litzar sentir alguna cosa que picava el cartró dins de la capsula quan la vaig sacsejar. La vaig obrir. El meu cor era com un conill salvatge d'aquells que sorprèn amb els fars del cotxe al camp. Al principi semblava que estigués immòbil, amb massa por per moure's, però de sobte, d'un salt, va sortir d'estampida, molt ràpid. Dins de la capsula, hi havia alguna cosa vermella i blava. Ho vaig posar damunt el llit, amb un somriure d'orella a orella, com una hamaca entre dues palmeres. El gènere era suau i l'aranya cosida al davant era grossa, negra i perillosa. Em vaig posar la samarreta de Spiderman pel cap i em vaig mirar al mirall. En Jamie Matthews havia desaparegut. En el seu lloc hi havia un superheroï. En el seu lloc hi havia l'Spiderman.

Si hagués portat la meva samarreta nova al parc, no hauria tingut por d'aquelles noies. Hauria seguit corrents la Jas i hauria saltat al gronxador, aterrant amb un peu sense tentinejar. M'hauria gronxat més alt i més

ràpid que ningú no ho hagi fet mai i aleshores hauria saltat i hauria volat per l'aire i aquelles noies haurien dir *Uuuu*. Aleshores hauria rigut molt fent *HAHAHAHAHA* i probablement fins i tot hauria dit paraulotes. No m'hauria quedat a deu metres en un racó, posant-me vermell i tremolant com un covard.

En la postal, hi havia un futbolista vestit amb la samarreta de l'Arsenal. Segurament, la mare s'havia pensat que era del Manchester United perquè tots dos equips van de color vermell. En la postal havia escrit *Per al meu nen, que ja és gran, en el seu desè aniversari. Que passis un feliç dia, de la teva Mare amb tres petons a sota. No creia que pogués superar aquella felicitat fins que vaig llegir la postdata: Tinc moltes ganes de veure't ben aviat amb la teva samarreta posada.*

Vaig repetir aquesta frase un cop i un altre i encara ara em ronda pel cap, com un gos que es mossega la cua. Estic assegut sobre un coixí al costat de la finestra i en Roger ronca. Sap que ha estat un bon dia. Les estrelles brillen més que mai i semblen milers d'espelmes damunt d'un gran pastís d'aniversari de color negre. Fins i tot, si les pogués apagar totes, no desitjaria res més. Avui ha estat perfecte.

Em vaig preguntar si la mare ja hauria reservat el seu bitllet de tren. O potser en Nigel té un cotxe que li deixarà, encara que no crec que li agradi la idea de conduir per l'autopista fins aquí. Detesta els embussos de trànsit i, per Londres, va a peu a tot arreu. Però vindrà com sigui perquè voldrà veure'm abans de començar l'escola per dir-me *Bona sort* i *Porta't bé* i totes aquestes coses

que diuen les mares. I de segur que em voldrà veure amb la samarreta nova. No me la trauré fins que vingui, per si de cas. No me la trauré per dormir, perquè els super-herois han d'estar sempre de guàrdia i potser arriba tard per un retard del tren o un embús de trànsit. Potser no serà aquesta nit ni demà ni tan sols demà passat, però si la mare va dir *Molt aviat* aleshores de segur que vol dir *Molt aviat*, i estaré preparat per quan arribi.

LA MESTRA EM VA FER SEURE al costat de l'única musulmana que hi havia a l'escola. Em va dir *Aquesta és la Sunya* i se'm va quedar mirant en veure que no seia. Els ulls de la Sra. Farmer no tenen color. Són més pàl·lids que grisos. Són com televisors dessintonitzats i borrosos. Té una piga a la barbeta, d'on li surten dos pèls. No seria difícil d'arrenca'ls-hi. Potser no ho sap, que els té. O potser li agraden. *Hi ha cap problema?*, va preguntar la Sra. Farmer, i tota la classe es va girar per veure què passava. Volia cridar *Els musulmans van matar la meva germana*, però no semblava la cosa més adequada per dir abans de presentar-se, dient *Hola* o *Sóc en Jamie* o *Tinc deu anys*. Així que vaig seure a l'extrem de la taula, intentant no mirar cap a la Sunya. El pare s'enfurismaria si ho sabés. Ell pensa que el millor d'haver marxat de Londres és allunyar-se dels musulmans. *No hi ha estrangers d'aquests al Districte dels Llacs*, va dir. *Només gent anglesa que no es fica amb ningú*. A Finsbury Park n'hi

havia a milers. Les dones portaven aquells vels al cap com si anessin disfressades de fantasma i fos Halloween. Hi havia una mesquita just al costat de casa i els vèiem quan anaven a resar. Volia fer-hi una ullada, però el pare em va dir que ni m'hi acostés.

La meva escola nova és petita. És envoltada de muntanyes i arbres, i per davant de la porta principal hi passa un riu, de manera que quan ets al pati se sent un borbolleig com d'aigua baixant per un desguàs. A Londres la meva escola era en un carrer principal i només se sentia i s'olorava trànsit.

Un cop havia tret el meu plumier, la Sra. Farmer va dir *Benvingut a la nostra escola* i tothom va aplaudir. Va preguntar *Com et dius* i vaig contestar *Jamie* i va dir *D'on vénis* i algú va murmurar *De terra de desgraciats*, però vaig dir *Londres*. La Sra. Farmer va dir que li encantaria visitar Londres, però que era massa lluny per anar-hi amb cotxe, i vaig tenir un cargolament de ventre perquè de sobte vaig sentir que la mare era a moltes milles de distància. Va afegir *Encara no han arribat els fulls d'avaluació de la teva antiga escola. Per què no ens expliques una mica qui ets?* No podia pensar en res que pogués dir. Aleshores la Sra. Farmer va preguntar *Quants germans tens?* i jo no vaig poder respondre perquè no sé si la Rose compta. Tots van començar amb rialletes i la Sra. Farmer va fer *Xxxt!* i aleshores va preguntar *Bé, tens cap animal?* Vaig dir que tenia un gat que es deia Roger. La Sra. Farmer va somriure i va dir *El gat Roger, sona molt bé.*

Primer, vam haver d'escriure dues pàgines amb el tí-

tol *Les meves meravelloses vacances d'estiu* i fixar-nos bé de posar els punts i les majúscules al seu lloc. Això era fàcil, però provar d'escriure sobre alguna cosa meravellosa era més complicat. Les úniques coses bones que m'havien passat aquest estiu eren mirar l'*Spiderman* per la tele i rebre els regals de la mare i la Jas. Ho vaig escriure, i em va ocupar gairebé una pàgina perquè vaig fer la lletra grossa. Aleshores vaig seure i vaig mirar el meu llibre, desitjant poder escriure sobre gelats, parcs temàtics o nedar al mar.

Queden cinc minuts, va dir la Sra. Farmer, tot bevent cafè i mirant el rellotge. *Tothom hauria de poder escriure dues pàgines i alguns, fins i tot, tres.* Un noi va alçar la vista. La Sra. Farmer li va fer l'ullet i la cara del noi semblava que s'inflés. Aleshores, es va inclinar tant sobre la taula, que gairebé la va tocar amb el nas, i va començar a escriure molt ràpid; milers de paraules sortien de la ploma per descriure les seves meravelloses vacances.

Queden tres minuts, va dir la Sra. Farmer. La meva ploma estava aturada en la pàgina 2 i havia fet una taca de tinta perquè no l'havia moguda en set minuts.

Inventa-t'ho. Aquestes paraules les havien dit tan baixet, que em vaig pensar que les havia imaginat. Vaig mirar la Sunya, i els seus ulls eren brillants i llampeguejants com dos bassals assolellats. Eren de color marró fosc, gairebé negre, i portava un vel blanc al cap que li cobria tots els cabells menys un. El cabell li penjava prop de la galta i era negre, llis i brillant, com una barreta prima de pegadolça. Era esquerrana i duia sis braçalets al canell que dringaven en escriure. *Inventa-t'ho*, va repe-

tir, i va somriure. Les seves dents es veien blanquíssimes al costat de la pell morena.

No sabia què fer. Els musulmans havien matat la meva germana, però no volia problemes el primer dia d'escola. Vaig girar els ulls, com si volgués expressar que el consell de la Sunya em semblava una bestiesa, però la Sra. Farmer va cridar *Queden dos minuts*. I em vaig posar a escriure tan ràpid com vaig poder, inventant-me muntanyes russes i excursions a la platja i pesca de crancs en una gorga rocosa. Vaig descriure la mare pixant-se de riure quan les gavines se li volien menjar el *Fish & chips* i el pare construint-me el castell de sorra més gran del món. Vaig escriure que era tan gran, que hi cabia tota la família, però això semblava inventat i hi vaig passar ratlla. Vaig posar que la Jas s'havia cremat prenent el sol, però que la Rose havia fet bronzo. Vaig aturar-me una mil·lèsima de segon en escriure el final perquè, encara que tot era mentida, aquesta era la més grossa de totes. Però aleshores la Sra. Farmer va cridar *Queden seixanta segons* i la meva mà corria per la pàgina i sense adonar-me'n vaig escriure tot un paràgraf sobre la Rose.

La Sra. Farmer va cridar *S'ha acabat el temps*. Va preguntar *A qui li agradaria explicar a la classe les seves vacances* i la Sunya va aixecar el braç i els braçalets van dringar com aquelles campanetes que hi ha a les portes de les botigues. La Sra. Farmer va assenyalar-la, a ella, al noi de la cara inflada, a dues nenes més i, després, a mi, tot i que no havia alçat la mà. Volia dir *No, gràcies*, però les paraules se'm van quedar entravessades al mig

del coll. Com que no em movia, va dir *Vinga, James*, una mica enfadada; així que em vaig aixecar i vaig anar al davant de la classe. Les sabates em pesaven com mai i algú va assenyalar la taca que duia a la samarreta de Spiderman. El Coco Pops fa la llet axocolatada, i és molt bo per beure, però embruta molt si et vessa.

El noi va llegir primer, i no acabava mai, i la Sra. Farmer va dir *Quantes pàgines són, Daniel?* i en Daniel va contestar *Tres i mitja*, i els ulls gairebé li saltaven, i estava estarrufat com ell sol. Després una nena que es deia Alexandra i una altra que es deia Maisie van descriure les seves vacances, que eren plenes de festes, i mascotes noves i viatges a París. Aleshores li va tocar a la Sunya.

Va aclarir la veu. Els ulls se li van fer petits com dues esclotxes. *Haurien d'haver estat unes vacances meravelloses*, va dir. Va fer una pausa teatral i va mirar a la sala. Se sentia un camió a fora passant. *L'hotel semblava fantàstic en la pàgina web. Era en un bosc molt bonic, sense cases en unes quantes milles al voltant. Un lloc perfecte per descansar*, va dir la mare. *No podia estar més equivocada*. En Daniel va girar els ulls en blanc. *La primera nit no vaig poder dormir perquè hi va haver tempesta. Sentia un tamborineig contra la finestra i em vaig pensar que era una branca moguda pel vent, però no s'aturava, ni tan sols quan el vent va amainar. Així que em vaig llevar i vaig descórrer les cortines*.

De sobte la Sunya va fer xiscler molt agut i la Sra. Farmer va estar a punt de caure de la cadira. Aleshores la Sunya va continuar tan ràpid com va poder, dient *En lloc d'una branca hi havia una mà morta al vidre i ales-*

hores va aparèixer un rostre que no tenia dents, amb uns cabells llardosos i va dir «Deixa'm entrar, noieta, deixa'm entrar». Aleshores jo...

La Sra. Farmer es va posar dreta amb una mà al pit. *Molt entretingut, com sempre, Sunyia. Moltes gràcies.* La Sunyia semblava enfadada perquè no l'havia deixat acabar. Aleshores em tocava a mi. Vaig llegir tan ràpid com vaig poder, embarbussant-me quan vaig arribar al paràgraf sobre la Rose. Em vaig sentir culpable d'explicar que s'havia estat divertint a la platja quan en realitat era dins d'una urna a sobre d'un relleix. *Quina edat tenen les teves germanes?*, va preguntar la Sra. Farmer. *Quinze*, vaig respondre. *Oh, són bessones*, va dir, com si això fos el millor del món. Vaig assentir i va afegir *Que bonic!* La cara se'm va posar exactament del color rosa fosforescent dels retoladors. La Sunya se'm va quedar mirant massa estona. Vaig veure que estava intentant descobrir quina part de la història m'havia inventat, i em va posar nerviós, i li vaig aguantar la mirada. En lloc de sentir-se incòmoda, va somriure amb aquell somriure seu blanquíssim i em va fer l'ullet com si compartís un secret.

Excel·lent, va dir la Sra. Farmer. *Tots sou un pas més a prop del cel.* En Daniel estava exultant, però a mi em va semblar una bestiesa. Les nostres redaccions estaven bé, però no crec que haguessin impressionat Jesucrist. Però aleshores la Sra. Farmer es va inclinar sobre la seva taula i per primer cop vaig mirar el panell. Hi havia quinze núvols esponjosos que pujaven cap amunt en diagonal a la paret. A l'extrem dret de dalt hi havia la

paraula *CEL* en lletres de cartolina daurada. A l'extrem esquerre de baix hi havia trenta àngels, cadascun amb un parell de grans ales platejades. A l'ala esquerra de cada àngel hi havia el nom d'algú de la classe. Els àngels haurien semblat prou sagrats si no fos pels imperdibles que portaven enganxats al cap. Amb una mà fofa la Sra. Farmer va moure el meu àngel cap al primer núvol. Després va fer el mateix amb el de l'Alexandra i la Maisie, però també va fer volar l'àngel d'en Daniel per damunt del primer núvol i el va col·locar en el segon.

A l'hora de dinar vaig provar de fer un amic. No vull que passi com a Londres. A la meua antiga escola, tothom em deia *Figa tova* perquè m'agrada l'art, *Geni* perquè sóc llest i *Bitxo raro* perquè em costa parlar amb gent que no conec. La Jas m'ha dit aquest matí que *És important fer amics aquesta vegada* i la manera com ho ha dit m'ha fet sentir incòmode, com si sabés que a Londres m'estava a la biblioteca a l'hora de dinar en lloc de sortir al pati.

Vaig voltar buscant algú amb qui pogués parlar. La Sunya era l'única persona que estava sola. La resta de la classe estaven agrupats a la gespa. Les nenes feien braçallets de flors i els nens xutaven una pilota. Tenia moltes ganes de jugar amb ells, però no gosava preguntar si podia. Em vaig estirar a prop fent veure que prenia el sol, esperant que un dels nens em cridés. Vaig tancar els ulls i vaig escoltar el borbolleig del corrent d'aigua, i els nens reien, i les nenes xisclaven quan la pilota s'acostava.

Vaig pensar que un núvol havia tapat el sol perquè de sobte feia ombra. Vaig mirar enlaire i vaig veure dos ulls

llampeguejants, una pell morena i un cabell voleiant al vent. Vaig dir *Vés-te'n* i la Sunya va dir *Que simpàtic* i es va plantar al meu costat, somrient. Vaig preguntar *Què vols* i va dir *Parlar amb l'Spiderman*. Aleshores va obrir la mà: tenia una palma sorprenentment rosa, i a dintre, un anell fet de blu-tack.

Jo també ho sóc, va murmurar, mirant al voltant per assegurar-se que ningú no escoltava. Volia ignorar-la, però estava intrigat, i vaig preguntar-li *Què ets, exactament?* I aleshores vaig badallar per fer veure que no m'importava gaire la resposta. *No es nota?*, va preguntar, assenyalant la mantellina que li cobria el cap i les espatlles. Vaig incorporar-me bruscament. Devia tenir la boca oberta perquè se'm va ficar una mosca a la llengua. Vaig tossir i la vaig escopir i la Sunya va riure. *Som iguals*, va dir, i vaig cridar *No ho som*. En Daniel ens va mirar des de la gespa. *Agafa'l*, va somriure, allargant-me l'anell. Vaig fer-me enrere amb els genolls, negant amb el cap. Es tractava segurament d'una tradició musulmana, encara que mai no havia sentit a dir que es regalessin anells de blu-tack quan vam estudiar el ramadà a l'escola. *Posa-te'l*, va dir, mostrant el dit del cor de la mà dreta. Un fil de blu-tack l'encerclava, amb una pedreta marró incrustada al damunt, com si fos un diamant. Va dir *La màgia no funcionarà si no te'n poses també un* i vaig dir *La meva germana va morir en explotar-li una bomba* i aixecant-me d'una revolada vaig sortir corrents.

Per sort una dona grassa de la cantina, la monitora, va fer sonar un xiulet i vaig córrer cap a la classe. Quan vaig seure al meu lloc, el cap em rebotava i necessitava

beure. Les mans suades van deixar marques a la taula. Se sentien rialles pel passadís, era la colla que tornava de la gespa. Tots duïen un braçalet al canell. Fins i tot els nens. I encara que semblaven ximplets, m'hauria agradat portar també un braçalet de flors com aquells. La Sunya va arribar l'última, sense braçalet. Va somriure en veure'm i va agitar els dits davant meu, i el del cor brillava amb l'anell de blu-tack.

Vam fer una mica de mates i a l'última hora, geografia. No vaig mirar la Sunya ni una sola vegada. Em sentia confós i enfadat, com si hagués traït el pare. Tot i que tinc la pell blanca i accent anglès i penso que està malament fer volar pels aires una germana, alguna cosa devia haver fet per convèncer la Sunya que jo volia una joia musulmana. La professora va dir *Deseu les coses* i vaig anar a desar el meu llibre de geografia al meu calaix nou. Hi posa *James Matthews* al davant, i hi ha la foto d'un lleó just al costat, i em va fer pensar en el lleó platejat que hi ha al cel. Vaig obrir el meu calaix i vaig veure una cosa petita i blanca sota el meu llibre d'anglès. Pètals. Vaig veure que en Daniel em somreïa al meu costat. Va assentir i va assenyalar-ho, animant-me a mirar-ho de més a prop. Vaig apartar el meu llibre d'anglès i el cor em va fer un salt. Un braçalet. En Daniel va aixecar els polzes. Em van tremolar les mans en retornar-li el gest i de sobte em delia per arribar a casa i explicar-li el meu dia a la Jas. La Sunya va aparèixer de cantó, examinant el braçalet amb una mirada estranyada. Gelosia. Vaig agafar-lo amb cura, delerós de posar-me'l al canell, però es va desmuntar. En Daniel es va posar a riure. El meu cor

va tornar al seu lloc, fent un gran forat negre i vessant tota la felicitat pel terra de la classe. No era un braçalet. Mai no ho havia sigut: tan sols era un grapat de fulles rebregades. I la Sunya no estava gelosa. Estava enfadada. Va mirar en Daniel amb els seus ulls brillants i tota l'espurna s'havia convertit en un vidre trencat, tallant.

En Daniel va picar l'esquena d'un nen que es deia Ryan. Va xiuxiuejar-li alguna cosa a l'orella. Em van mirar somrients i van aixecar els polzes. Aleshores, van fer una rialla burleta i van sortir de la classe. Vaig desitjar que el lleó platejat del cel els investís i els decapités d'una mossegada.

L'anell et protegirà, va murmurar la Sunya, i vaig saltar un milió de pams damunt del terra. Érem els únics que quedàvem a la classe. *Aquesta és part de la seva màgia*. Vaig dir *No necessito protecció* i la Sunya va riure. *Fins i tot l'Spiderman necessita una mica d'ajuda a vegades*. El sol entrava per la finestra i brillava sobre la mantellina que la Sunya duia al cap i, per una mil·lèsima de segon, vaig pensar en coses pures, com ara àngels i halos i Jesús i sucre glaçat. Però aleshores una imatge del pare em va sobrevenir i va arraconar tots aquests pensaments. Veia els seus llavis prims i els seus ulls punyents mentre deia *Els musulmans infecten aquest país com una epidèmia*, la qual cosa no és exactament així. No són contagiosos i no t'encomanen taques vermelles com la varicel·la, i, que jo sàpiga, tampoc no et provoquen febre.

Vaig fer un pas enrere, i un altre, i vaig ensopegar amb una cadira perquè tenia els ulls clavats a la cara de la Sunya. Quan vaig arribar a la porta va dir-me *No ho entens*

i vaig dir *No*. Va quedar-se en silenci i em va fer por que la conversa s'hagués acabat. Vaig sospirar com si fos la persona més avorrida del món i vaig girar-me, com si ja me n'anés. Aleshores va dir *Bé, ho hauries d'entendre, perquè som iguals*. Vaig aturar-me i vaig parlar amb claredat: *No sóc musulmà*. La rialla de la Sunya va dringar com els braçalets que duia al canell. *No*, va dir, *però ets un superheroï*. Vaig fer un cop de cap enrere. Els meus ulls passaren de ser bales a ser boles de billar. Amb un dit morè va assenyalar la tela que li envoltava els cabells i l'esquena. *Spiderman, sóc la Noia M*. Aleshores, se'm va acostar i em va tocar la mà, i abans que la pogués enretirar ja havia marxat. Amb la boca seca i els ulls com unes taronges, vaig mirar com la Sunya enfilava pel passadís, i per primer cop vaig adonar-me que la mantellina que embolicava el seu cos, voleiant, era exactament com la capa d'un superheroï.

VA PASSAR AVUI FA CINQ ANYS. Tots els programes de la tele en van plens. Són sobre aquell 9 de setembre. És divendres i no hem pogut anar a mar perquè hi havia escola. Em sembla que hi anirem demà. El pare no ha dit res, però vaig veure que mirava a internet el lloc de St. Bees, la platja més propera d'aquí, i anit va acariciar l'urna com si se n'acomiadés.

Probablement, no ho farà, o sigui que encara no li diré adéu. Diré adéu si realment es desprèn de les cendres de la Rose i les espargeix pel mar.

Fa dos anys em va fer tocar l'urna i murmurar les meves darreres paraules i em vaig sentir ximple perquè sabia que ella no em podia sentir. I encara em vaig sentir més ximple quan vaig veure que apareixia de nou sobre el relleix l'endemà, de manera que el meu comiat havia estat inútil.

La Jas va fer campana perquè estava massa afectada. A vegades, oblidó que la Rose era la seva bessona i que

van passar deu anys juntes, o deu anys i nou mesos, si afegeixes els nou mesos a l'úter. Em pregunto si es miraven quan eren a la panxa de la mare. De segur que la Jas la va espiar. És molt tafanera. L'altre dia la vaig enxampar a la meva habitació regirant la meva motxilla. *Només miro si has fet els deures*, va dir, que era el que em deia la mare.

Devien estar molt estretes, dues criatures a la panxa de la mare. Potser és per això que no estaven tan unides. La Jas va dir-me que la Rose era dominant i que sempre havia de ser el centre d'atenció i que plorava si no se sortia amb la seva. *M'alegro que es morís ella i no pas tu*, vaig dir, somrient amb simpatia. La Jas va arrufar les celles. *Si una s'havia de morir, vull dir*. Li va tremolar el llavi inferior. *No és fins i tot una mica millor, sense ella?*, vaig preguntar, enfadat. Era la Jas que havia dit que la Rose era empipadora, no pas jo. *Imagina't una ombra sense la persona*, va respondre. Vaig pensar en Peter Pan. La seva ombra s'ho passava molt millor a l'habitació de la Wendy quan en Peter no hi era. Volia explicar-li això, a la Jas, però havia començat a plorar, i li vaig donar un mocador i vaig encendre la tele.

Quan m'estava prenent el meu Coco Pops aquest matí, la Jas m'ha preguntat si també volia fer campana. He fet que no amb el cap. *N'estàs segur*, va dir, mirant el seu horòscop en el seu portàtil. *No cal que hi vagis si no estàs bé*. De sobre el bufet vaig agafar el miniesmorzar que la Jas m'havia preparat. *El divendres fem plàstica i és el que més m'agrada*, vaig explicar. *I, a més, és el torn de la nostra classe per anar al quiosc de l'aminadures*. Vaig

pujar d'una revolada per anar a buscar les vint lliures de l'àvia.

A l'assemblea la mestra va fer una pregària per totes les famílies afectades pel 9 de setembre i vaig sentir com si m'enfoquessin amb un focus. A Londres detestava aquella data perquè a l'escola tothom sabia què havia passat. Ningú no em parlava en tot l'any, però aquell dia tots volien ser amics meus. Em deien *Deus trobar a falltar la Rose*, o bé *De segur que enyores molt la Rose* i havia de dir que sí i assentir amb tristesa. Però aquí ningú no sap res i no he de dissimular, i ho prefereixo així.

Quan tots vam dir *Amén*, vaig alçar els ulls del full de la pregària. Per una mil·lèsima de segon vaig pensar que en sortiria indemne, però aleshores vaig veure dos ulls brillants. La Sunya era asseguda amb les cames encruades, amb la barbata recolzada sobre la mà esquerra, mossegant-se la punta del dit petit i mirant cap a mi. Vaig recordar de sobte que li havia dit *La meva germana va morir en explotar-li una bomba* i, per la manera com em mirava, vaig reconèixer que se'n recordava.

No he tornat a parlar amb ella des que vaig descobrir que era un superheroï. Li vull preguntar sobre la Noia M, però cada cop que obro la boca em recordo del pare i se'm tanquen els llavis i no em surten les paraules. Si sabés que vull parlar amb una musulmana, em faria fora de casa i no tindria un lloc on anar perquè la mare viu amb en Nigel. Ja fa dues setmanes que va enviar el regal i encara no ens ha vingut a veure. La samarreta de Spiderman està bruta, però no me la puc treure perquè això seria com perdre la confiança en ella. I de tota ma-

nera no és culpa seva que no pugui sortir de Londres. És culpa del Sr. Walker. És el seu cap a l'escola de Belles Arts, i és l'home més mesquí del món, com el Follet Verd de l'Spiderman. Una vegada no la va deixar anar al casament d'un amic, tot i que li havia demanat molt ben demanat. I una altra vegada no li va permetre d'anar al funeral de la Sra. Best. La mare va dir que no li importava perdre's l'enterrament perquè la Sra. Best era una vella guillada i xafardera, però s'havia comprat un vestit negre a Next que no podia retornar perquè en Roger s'havia menjat el rebut.

En un dels documentals de la tele, unes persones explicaven que havien perdut la néta el 9 de setembre i no podien dir quatre paraules seguides sense arrencar a plorar. Els periodistes no paraven de trucar als meus pares. Mai no concedien entrevistes. No m'importaria si algú em volgués filmar i fer-me preguntes, però no recordo res d'aquell dia, excepte una gran explosió i molts plors.

Em penso que el pare va acusar la mare, i arran d'això van començar a odiar-se. Ni tan sols parlaven. No em pensava que allò fos estrany fins que vaig anar a casa d'en Luke Branston, quan vam ser amics durant quatre dies, i vaig veure que els seus pares es donaven les mans i reien i xerraven. El pare i la mare només deien coses pràctiques com *Passa'm la sal* o *Has donat menjar a en Roger* o *Treu-te el coi de sabates, acabo de netejar la catifa*.

La Jas recordava com havia sigut, i per això el silenci l'entristia. A mi no em molestava perquè mai no havia conegut cap altra cosa. Un Nadal vam tenir una baralla per culpa de l'Scrabble i li vaig fúmer el tauler pel cap

i ella va intentar posar-me les lletres per sota el jersei. Els pares ni tan sols no ens van renyar. Eren asseguts a la sala d'estar mirant cadascun cap a una banda quan la Jas els va ensenyar el nyanyo que tenia al front.

Som invisibles, va dir més tard, mentre intentava treure'm una Q del coll alt. Què més voldria: si pogués triar un superpoder, la invisibilitat seria el primer de la llista, fins i tot abans que volar. *És com si també fóssim morts*, va continuar, i va trobar una T dins de la màniga.

Érem a Trafalgar Square quan va passar tot. Va ser idea de la mare anar-hi. El pare volia fer un pícnic al parc, però la mare volia veure una exposició a la ciutat. Al pare li encanta el camp perquè va créixer als *Highlands* d'Escòcia. Va venir a viure a Londres quan va conèixer la mare. *La vida només val la pena si vius a la capital*, va dir ella una vegada, i em va fer pensar que s'asseia damunt d'una gran lletra L, de Londres.

La Jas em va explicar que el dia havia començat bé, que feia sol, però fred, i que podies veure el baf de l'alè, com si fos el fum d'una cigarreta. Tirava engrunes de pa a terra i reia quan els coloms venien a picar. La Jas i la Rose corrien entre els coloms fent que s'envolessin cap al cel i la mare reia, però el pare va dir *Prou d'això, nenes*. La mare va dir *No fan mal a ningú*, però la Jas va tornar a prop del pare perquè no volia contrariar-lo. La Rose no era tan bona nena. De fet, era bastant dolenta i, segons diu la Jas, era entremaliada a l'escola, però ningú no sembla recordar que ara és morta i que és perfecta. La Jas donava la mà al pare mentre ell cridava a la Rose *Vine aquí*, però la mare deia *Vinga, deixa-la que*

s'ho passi bé i va riure, i la Rose es va posar a giravoltar, tirant el cap enrere. Els ocells dibuixaven cercles al seu voltant i la mare va cridar *Gira més ràpid* i aleshores hi hagué una explosió i la Rose va esclatar feta bocins.

La Jas deia que el món s'enfosquí perquè hi havia molt de fum i les orelles li xiulaven perquè l'explosió va ser molt forta. Però, tot i patir una perforació de timpà, podia sentir el pare cridant *Rose, Rose, Rose*.

Després, van saber que havia estat un atac terrorista. Havien posat bombes a quinze papereres per tot Londres i les havien programat perquè esclatessin totes a la mateixa hora aquell 9 de setembre. N'hi va haver tres que no van funcionar, o sigui que només en van explotar dotze, però van ser suficients per matar seixanta-dues persones. La Rose va ser la més jove de tots. Ningú no sabia qui ho havia fet fins que un grup de musulmans van penjar un missatge a internet dient que ho havien fet en nom d'Al·là, que és el nom musulmà de Déu i que rima amb una paraula que deia molt quan jo tenia set anys i mig, quan volia ser mag. *Voilà*.

El programa de la tele ho presentava com si fos una pel·lícula. Era una reconstrucció dels atemptats del 9 de setembre. La Rose no hi sortia, perquè no tenien permís del pare o de la mare, però va ser interessant veure que havia passat a les altres explosions que hi havia hagut a la ciutat. Un home que va morir no havia d'haver estat a Londres. El seu tren que sortia de l'estació d'Euston cap a Manchester Picadilly s'havia cancel·lat per un problema de senyalització. En lloc d'esperar el pròxim tren, va decidir anar a passejar per Covent Garden. Tenia gana i

va comprar un entrepà, va llençar el paper a la paperera just en el moment en què esclatava la bomba. I això em va fer adonar d'una cosa. Si no haguéssim estat a Trafalgar, o si els coloms no existissin, o si la Rose hagués sigut una bona nena en lloc de ser entremaliada, aleshores encara seria viva i la meva família seria feliç.

Això també em va fer sentir estrany i vaig canviar de canal. Només feien anuncis. La Jas va venir amb les espatlles caigudes i va dir *Ara dorm, el pare*, i va sonar alleujada, i a mi em va saber greu. No l'havia ajudat gens. Havia posat la tele ben alta per no sentir els vòmits que esquitxaven el vàter... La Jas va dir *Demà es trobarà millor*. Vaig preguntar-li *Vols jugar a endevinar anuncis*, que és un joc que m'havia inventat i que consisteix a endevinar què s'anuncia abans que ho diguin. Va dir que sí, però aleshores van fer un anunci que no havíem vist mai i no hi podíem jugar. Es veia un gran teatre i un home que deia *El concurs de talents més important de la Gran Bretanya fa realitat els teus somnis. Truca a aquest número per canviar la teva vida* i vaig pensar que seria meravellós despenjar el telèfon com un adult i demanar una nova vida, com qui encarrega una pizza. Encarregaria un pare que no begués i una mare que no hagués marxat, però no canviaria la Jas per res del món.

Això no t'ho pots posar demà, va dir la Jas, assenyalant la meva samarreta. Anem a escampar les cendres de la Rose i el pare vol que ens vestim de negre. Vaig cridar *Coco Pops!* perquè acabava de sortir un anunci de Kellogg's a la tele.

Dec haver crescut des que érem a Londres. Tota la roba em va petita. Vaig posar-me uns pantalons negres i un jersei negre a sobre la samarreta de Spiderman, però encara es veia una mica de blau i vermell per sobre el coll. Quan la Jas em va veure va girar els ulls en blanc, però el pare no se'n va adonar. Només mirava l'urna, que havia posat damunt la taula de la cuina mentre esmorzàvem. Semblava un pot gegant de sal, però no crec que la Rose donés bon gust a les patates fregides.

Vam tardar dues hores per arribar a St. Bees i vam escoltar la mateixa cinta que sempre escoltem per l'aniversari. Un cop i un altre i un altre. Play. Stop. Rewind. Play. Stop. Rewind. La cinta està gastada, però se sent la mare tocant el piano i les meves germanes cantant *El coratge per volar*.

El teu somriure m'eleva l'ànima fins al cel.
La teva força em dóna coratge per volar.
Un estel, el faig volar i aterrar, però és lliure.
El teu amor treu el millor de mi.

Ho van gravar per l'aniversari del pare uns tres mesos abans de morir la Rose.

Perfecte, va dir el pare, amb un so ofegat, quan escoltàvem el solo de la Rose. *La veu d'un àngel*. Qualsevol que tingui oïda s'adonarà que la Jas canta millor, i l'hi vaig dir quan érem al cotxe. No va ser difícil. Érem al seient de darrere. La Rose era al de davant. El pare fins i tot va posar el cinturó a l'urna, però es va oblidar del meu.

Vam sortir de l'autopista i vam baixar per un pujol i, de sobte, vam veure el mar, una línia blava, recta i espurnejant, com si algú l'hagués dibuixada amb una ploma lluent i un regle. La línia es va anar fent gruixuda a mesura que ens hi acostàvem, i, al pare, el cinturó li devia prémer massa perquè va començar a estirar-lo apartant-se'l del pit com si li faltés aire. En arribar al pàrquing, el pare es va obrir el coll de la camisa i un botó li va saltar i va anar a parar just al centre del volant. Vaig cridar *Diana!* Però ningú no va riure. El tambori-neig dels dits del pare sobre el quadre de comandament semblava el galop d'un cavall.

Em preguntava si hi hauria ases a la platja, quan la Jas va obrir la porta del cotxe. El pare va saltar. La Jas va anar fins a la màquina dels tiquets i va posar-hi una moneda. Quan va aparèixer el tiquet, el pare ja era allà, abraçant l'urna. *Corre*, va dir i vaig descordar-me el cinturó i vaig baixar del cotxe. St. Bees fa olor de *Fish & chips* i se'm va regirar l'estómac.

Quan vam caminar damunt els còdols fins al mar, vaig veure cinc palets ben bons. Els palets són pedres planes que reboten a l'aigua si les llances amb traça. La Jas va ensenyar-me'n una vegada. Volia collir els palets i jugar, però tenia por de fer enfadar el pare. Va rrelliscar sobre una alga i una mica més i l'urna acaba a la sorra, cosa que hauria estat fatal. Les cendres de la Rose són tan minúscules com els grans de sorra de la platja i s'haurien barrejat totes. Això no ho hauria de saber, però quan tenia vuit anys vaig mirar dins de l'urna. No va ser res de l'altre món. Havia imaginat que les cendres

eren multicolors, les de la pell, de color beix, i les dels ossos, blanques. No em pensava que fos tan avorrit.

Feia vent i les onades trencaven a la platja amb força i es convertien en escuma, com si fossin cocacola sacsejada. Volia treure'm les vambes i remullar-me els peus, però no era el moment adequat. El pare va dir el mateix que va dir l'any passat, i que l'any anterior. Coses sobre no oblidar-la mai. Coses com ara alliberar-la. De cua d'ull, vaig veure una cosa taronja i verda que baixava en picat del cel. Vaig mirar enlaire, entretancant els ulls, i vaig veure un estel fent cabrioles a través dels núvols, convertint el vent en una cosa bonica.

Digues alguna cosa, va dir la Jas, i vaig abaixar el cap. El pare em mirava. No sabia quanta estona havia estat esperant que jo parlés. Vaig posar la mà damunt l'urna i, tot seriós, vaig dir *Adéu, Rose i Has estat una bona germana*, cosa que és mentida, i *T'enyoraré*, mentida encara més grossa. Tenia ganes de desfer-me'n d'una vegada.

El pare va obrir l'urna. En tots els aniversaris que recordo mai no havíem arribat tan lluny. La Jas va empassar saliva. Vaig contenir la respiració. Tot va desaparèixer, excepte els dits del pare, les cendres de la Rose i una forma de diamant perfecte que perforava el cel. Vaig veure que el pare tenia una ferida al dit del cor i em vaig preguntar com s'ho havia fet i si li feia mal. Va intentar prémer la tapa de l'urna amb els dits, però eren massa grossos. Va parpellejar diverses vegades i va serrar les dents. Li tremolava la palma de la mà quan la va estendre, com si fos la d'un vell. Va inclinar l'urna

i aleshores va canviar de parer. La va tornar a inclinar més que abans. Gairebé tocava la part superior de l'urna amb la palma. Va caure una mica de polsim gris. Va tornar a posar l'urna dreta, bruscament, esbufegant. Vaig mirar les cendres sobre la palma de la seva mà, preguntant-me quina part de la Rose devien ser. Crani. Dit del peu. Costella. Podia ser qualsevol cosa. El pare les va tocar suaument amb el polze, murmurant paraules que no vaig poder sentir.

Els dits del pare feien formes damunt les cendres. En prémer-les, els artells se li van posar blancs. Va mirar cap al cel. Va mirar cap a la platja. Va girar-se cap a mi i després cap a la Jas. Semblava que volgués que algú cridés *NO HO FACIS*, però no vam dir res. Vaig pensar que obriria el puny i que deixaria que la brisa s'enduqués les cendres, però va donar l'urna a la Jas i va fer un pas endavant. El mar feia remolins al voltant de les seves sabates. Vaig sentir les galtes vermelles. El pare semblava que no hi era tot. Fins i tot, la Jas va tossir incomodada. Una onada li va mullar les canelles i els texans. Ell va fer un altre pas endavant. L'aigua salada li feia bombolles a l'alçada del genoll. Lentament, va aixecar el braç enlaire i va obrir el puny. Per darrere nostre una noia va fer un crit d'alegria en veure com l'estel remuntava el vol.

Quan el pare va obrir la mà hi va haver una ratxa forta de vent. Va fer caure l'estel en picat i, al pare, les cendres li van anar a parar a la cara. Mentre el pare esternudava la Rose, la noia va xisclar i un home amb un accent vernacle va cridar *Està baixant*. El cap del pare es va girar bruscament cap a la platja. Vaig seguir la seva

mirada i vaig veure una mà gran i morena provant de controlar el fil de l'estel.

El pare va engegar una paraulota, agitant el cap. L'estel va caure a terra i l'home va riure. Va posar el braç damunt una noia i ella també va riure. El pare va tornar xipollejant fins a la platja i va prendre l'urna a la Jas. Encara que ella hi havia tornat a posar la tapa, la va prémer fort, mirant aquell home, com si el vent hagués estat culpa seva.

Estàs bé?, va murmurar la Jas. El pare tenia llàgrimes als ulls, i em va fer pensar en aquelles gotes que et donen a la farmàcia quan tens una infecció o la febre del fenc o no has menjat prou pastanaga.

Vols que jo... vull dir, ho puc fer, si vols. Podria escampar les...

Però abans que la Jas pogués acabar, el pare se'n va anar. Sense ni una paraula, va tornar cap al cotxe, amb l'urna ben agafada amb la mà esquerra. Vaig agafar un palet i el vaig llançar al mar. Va rebotre cinc vegades, cosa que per a mi és un rècord sense precedents.

LA SRA. FARMER VA SEURE a la seva cadira dilluns al matí. Va llegir-nos els comunicats. N'hi havia un sobre el club de jardineria, un sobre flautes dolces i un altre sobre l'equip de futbol. Vaig parar orella quan va dir *El director farà les proves dimecres a les 15 h. El punt de trobada serà al camp de l'escola i heu de portar les botes de futbol*. Després va passar llista. Tothom contestava *Sí, senyora*, però en Daniel va contestar *Sí, Sra. Farmer*. Em va sorprendre que no fes una reverència. El seu àngel ja és al cinquè núvol. L'àngel de la Sunya és al quart i la majoria el tenen al tercer. El meu és l'únic que encara és al primer núvol.

Què heu fet aquest cap de setmana, va preguntar la Sra. Farmer, i tothom es va posar a cridar alhora. Em vaig quedar en silenci. *Un per un*, va dir la Sra. Farmer, assenyalant en la meua direcció. *Primer en Jamie. Quines coses divertides has fet?* Vaig pensar en el mar, i vaig pensar en les cendres, i vaig pensar en les espelmes que

el pare va encendre al voltant de la Rose un cop retornada al relleix de la llar de foc. El meu cap de setmana era massa complicat per explicar. *Puc anar al lavabo?*, vaig preguntar. La Sra. Farmer va sospirar. *La classe tot just ha començat*, va contestar, cosa que no era ni sí ni no, i així no sabia què fer. Em vaig mig aixecar i vaig tornar a seure. *Explica'm el teu cap de setmana*, va dir, tallant, com si li estigués posant difícil expressament.

Es va sentir un dring metàl·lic i un zumzeig d'aire quan la Sunya va aixecar el braç enlaire. *Sisplau, Sra. Farmer, l'hi puc explicar jo?*, va preguntar. Sense esperar resposta, la Sunya va dir *Vaig conèixer les germanes d'en Jamie*. Em vaig quedar de pedra. *Ah, les bessones*, va dir la Sra. Farmer somrient, inclinant-se cap endavant des de la butaca. La Sunya va assentir. *Són molt simpàtiques*, va dir. *Totes dues*. La Sra. Farmer em va mirar amb els seus ulls incoloros i va dir *Recorda-me'n els noms*. Vaig aclarir-me la gola. *Jas*, vaig dir, i aleshores vaig dubtar. *I Rose*, va afegir la Sunya. *Vam anar tots a la platja i vam menjar gelats i xocolata i vam collir petxines i vam trobar sirenes i ens van ensenyar a respirar a sota l'aigua*. La Sra. Farmer va parpellejar. *Que bonic!*, va dir, abans de començar la lliçó.

Ets un bitxo raro, va dir en Daniel a l'hora del pati, i tothom va riure. Jo era assegut al camp, mirant-me la sabata com si fos la cosa més interessant del món. *I la teva nòvia també és un bitxo raro*. I vinga un altre cop, tots rient. Era com si fossin centenars i no gosava girar-me. Vaig desfer-me el llaç per fer alguna cosa. *Friquil!*, va cridar. *Trobes sirenes i portes samarretes pudents!*

Vaig provar de cordar-me la bota, però em tremolaven els dits. Vaig prémer les dents contra el genoll i el dolor em va fer sentir bé.

M'agrada la seva samarreta, algú va cridar, i se'm va aturar el cor. La Sunya estava sense alè, com si hagués corregut des de molt lluny per rescatar-me. Aquest pensament em va fer feliç i em va empipar alhora. *Ets un marieta*, deia ara en Daniel, i tots deien coses com *Sííí* i *Deu ser gay*. En Daniel va esperar fins que van callar. *Demana a una noia que et defensi en lloc de donar la cara com un home!* Això em va semblar tan estúpid, que m'hauria posat a riure si no m'hagués preocupat rebre un mastegot. *Els homes no porten braçalets*, va replicar la Sunya, i la colla va bramar *Uuuuuuh!* A en Daniel no se li acudia cap resposta. Vaig mirar al voltant. La Sunya tenia les mans als malucs i la seva mantellina volejava al vent. La Noia M.

Sí, home, sí, va sospirar en Daniel finalment, fent-se el desmenjat, però tenia la cara tan pàl·lida com els seus cabells de ratolí, i sabia que havia perdut. I sabia que jo ho sabia, i em va mirar amb tant d'odi que em va fer tremolar. *Deixem sols aquests desgraciats*. Se'n va anar, rient amb massa vehemència d'un acudit que va explicar en Ryan. I ens vam quedar sols, la Sunya i jo, i hi havia tant silenci que em vaig sentir com si fos dins un televisor on algú ha premut el botó de «sense so».

Volia dir-li *Ets valenta* i volia dir-li *Gràcies*. Sobretot volia preguntar-li si encara tenia el meu anell de blutack, però tenia les paraules entravessades a la gola, com l'os de pollastre que em vaig empassar quan tenia sis

anys. A la Sunya no va semblar importar-li. Em va somriure i els ulls li van brillar i va assenyalar el vel i després se'n va anar.

Per primera vegada des que la mare va marxar, estic content que no visqui amb nosaltres. El director trucarà aquest vespre. Va dir *No es toleren lladres a Ambleside*. I la Sra. Farmer va treure el meu àngel del primer núvol i el va tornar a posar a l'extrem inferior esquerre.

Va ser després de dinar. En Daniel i en Ryan es van queixar que els havien robat els rellotges. Aleshores l'Alexandra i la Maisie també van dir que els havien desaparegut les arracades. En un primer moment no vaig pensar res d'especial. A Londres desapareixien coses cada dia. No era res de l'altre món. Però aquí tot era un esdeveniment. Tothom va fer escarafalls. La Sra. Farmer va fer un salt. Els pèls de la seva piga estaven ben drets, com els soldats en les pel·lícules de guerra.

Ens va fer buidar els calaixos. Ensenyar les butxaques. Ens va fer posar tot el que portàvem a les bosses de gimnàstica sobre la catifa. Tots els objectes robats van aparèixer a la meva. La Sunya va renegar tan fort, que la van expulsar de l'aula. Em van enviar al despatx del director.

Déu ens vigila sempre, va dir la Sra. Farmer mentre creuàvem la biblioteca en direcció al despatx del director. *Fins i tot quan pensem que estem sols, ell pot veure el que fem*. Vaig pensar en quan vaig al vàter, i esperava que això que deia no fos veritat. La Sra. Farmer va aturar-se

davant la secció d'assaig i es va girar per mirar-me. Seguia parpellejant i l'alè li feia olor de cafè. *Estic decebuda amb tu, James Matthews*, va dir, agitant el dit davant meu. *Astorada i decebuda. T'hem acollit a la nostra escola, a la nostra comunitat, i encara que això sigui una cosa que passa a Londres, és...* Vaig donar un cop de peu i van trontollar els prestatges, i l'ABC de l'Electricitat va caure a terra. *Jo no he sigut*, vaig cridar. *Jo no ho he fet*. La Sra. Farmer va serrar els llavis. *Ja ho veurem, això*.

Si fos un lladre, no seria tan estúpid d'amagar les coses robades a la bossa de gimnàstica. M'ho posaria als pantalons i m'ho enduria a casa, vaig intentar explicar al director, però no vaig sonar gaire convincent i em va prendre per un recargolat.

La Sunya em va esperar a la sortida de l'escola. Era asseguda a fora del despatx del director. Va dir *En Daniel t'ha parat un parany* i jo li vaig dir *Ja ho sé*. De sobte, em vaig empipar. Si ella no l'hagués fet enfadar, ell no hauria posat el seu rellotge a la meva bossa de gimnàstica i ara no tindria aquest problema. La Sunya va intentar dir alguna cosa simpàtica, però vaig cridar-li *Deixa'm en pau* i vaig marxar corrents tot i que en el rètol deia *Camina a poc a poc pel corredor*.

Vaig córrer fins a casa, amb por que el director truqués abans que jo arribés a la torre. Tenia el serrell enganxat al front quan vaig obrir la porta de casa. Em vaig preparar anímicament, com ho fas en una nit de petards abans de sentir el pet del coet. Però només vaig sentir un ronc i em vaig sentir tan alleujat, que les cames em van fer figa.

Si el pare s'ha passat el dia bevent, aleshores dormirà tota la nit i jo agafaré el telèfon. Aleshores, puc fer-me passar per ell, i així mai no sabrà que el director de l'escola nova pensa que sóc un lladre. Amb veu greu diré *El meu fill és de fiar. És evident que ha estat víctima d'una broma* i el director dirà *Perdoni les molèsties* i jo diré *No pateixi, no s'ho val* i el director preguntarà *Què puc fer per vostè?* i jo diré *Si selecciona en James dimecres per jugar a l'equip de futbol, tot quedarà arreglat.*

La Jas va arribar a casa i em va trobar recolzat a la paret de la cuina al costat del telèfon. Vaig mirar de semblar natural, com si fos la cosa més còmoda del món estar recolzat contra la paret, però no s'ho va creure. *Què passa?*, va preguntar, i l'hi vaig explicar tot. Va arrufar les celles quan li vaig parlar d'en Daniel, però va riure quan li vaig dir que li havia etzibat *Els homes no porten braçalets*. Em va agradar que estigués orgullosa de mi, tot i que allò era una mentida.

El director no va adonar-se que parlava amb la meva germana de quinze anys i no amb la meva mare. Sonava molt madura per telèfon. Li va dir que, llevat que tingués un testimoni ocular que m'hagués vist posant-me les joies i els rellotges a la bossa, era una injustícia castigar-me. Jo podia sentir com el director tartamudejava. Va dir que, si no era que estigués cent per cent segur que no havia estat víctima d'un parany d'un company de classe, seria un error imposar-me un càstig. El director ni tan sols no va replicar. Va dir *Li agraeixo que m'hagi*

informat sobre aquest assumpte, però estic segura que en James és innocent, i aleshores el director va dir *Gràcies per dedicar-me el seu temps, Sra. Matthews*, i va dir adéu i va penjar. Aleshores ens vam posar a riure i no podíem parar, i llavors vam sopar. Vam menjar delícies de pollastre i patates fregides de microones davant de la tele. La Jas no va menjar les seves, o sigui que en vaig tenir el doble. Em va dir *No t'ho podràs pas acabar*, però no li vaig fer cas. Puc menjar més que qualsevol persona que conec, i en aquestes pizzeries de bufet obert em puc menjar tretze o quinze porcions de pizza, sense comptar l'escorça. La Jas va dir *Ets un porquet*, però li vaig contestar *Calla*. Aquell anunci del concurs de talents del país va tornar a sortir i em vaig quedar fent cabòries.

EL MOTOR ES VA ATURAR just davant de la torre i aleshores és quan vaig saber que era el cotxe de la mare. Havia sentit un soroll per la carretera, però em vaig obligar a quedar-me al llit. Havia corregut massa vegades cap a la finestra per veure la mare transformada en l'home de la llet amb les ampolles, o un pagès amb el tractor o uns veïns que tornaven de la feina cap a casa. No volia que em tornés a passar més. Però aquest cop el cotxe no va passar de llarg. Aquest cop el cotxe enfilà el passatge cap a la torre. Segurament, el Sr. Walker li havia donat permís, a la mare. Vaig saltar del llit i vaig estirar la samarreta i vaig escopir a les mans per pentinar-me bé. Encara que la mare detesta conduir, devia haver fet un munt de milles per la fosca autopista perquè es moria de ganes de veure'm.

Vaig córrer cap a la porta i en Roger em va seguir per l'habitació. Estava a punt de girar el pom quan vaig sentir un cruixit a l'altra banda de la porta. La Jas caminava

de puntetes pel replà, amb el seu mòbil i fent rialletes. Va dir *No em puc creure que siguis aquí*. Vaig esperar que em piqués a la porta per dir-me *La mare és a baix, al cotxe*, però va passar per davant de la meva habitació i va desaparèixer escales avall.

Vaig seguir-la. En Roger se m'arrapava als turmells, excitat de veure'm llevat tan tard. No em deixava caminar i el vaig agafar i va roncar. Me'l vaig posar contra el pit i vaig anar darrere la Jas. No em vaig adonar que vaig aguantar la respiració fins que vaig haver baixat totes les escales i els pulmons em feien mal. La Jas era al porxo, una silueta contra el vidre. Abraçava completament la mare, que tenia la cara enfonsada en les espatlles de la Jas.

L'àvia diu que la gent es posa verda d'enveja. No crec que això sigui veritat. El verd és tranquil. El verd és fresc. El verd és net i bo, com la pasta de dents de menta. L'enveja és vermella. Et crema les venes i t'encén la panxa.

Em vaig arrossegar fins a la bústia de la porta. En Roger es va regirar i el vaig deixar a terra; se'n va anar corrents cap a la sala d'estar. La Jas i la mare van començar a balancejar-se, com si estiguessin fent l'últim ball en una disco al so d'una cançó que jo no podia sentir. L'aire fred passava per l'obertura quan vaig obrir la bústia de la porta. Vaig oloar fum. La pipa d'en Nigel.

No em puc creure que siguis aquí, va sospirar la Jas. *Quina sorpresa!* Feia soroll de petons i m'imaginava la mare posant els llavis a la galta de la Jas. Vaig espigar per la bústia, però només podia veure una persona amb abric. No podia aguantar més amb els dits enfora fent

pressió sobre la tapa negra. Tenia por que la mare tornés a desaparèixer. *No et pots quedar gaire*, va dir la Jas rient nerviosa. *Si el pare se n'assabenta, estic fotuda*. Vaig tornar a sentir soroll de petons. *Has de marxar*, va dir. Vaig esperar que digués *Però abans saluda en Jamie*. No ho deia. Em vaig inclinar endavant per escoltar més bé, amb una esgarrifança que em recorria tot el cos. La Jas li anava a dir un secret, a la mare.

És hora de marxar, va lamentar-se la Jas, i de sobte vaig aparèixer. La mare no podia marxar sense veure la meva samarreta. La sang em bombejava com aquelles bandes de carrer, colpejant amb força el meu cor i el meu cap i aquest punt tou que tenim al coll feia BUM BUM BUM. La Jas estava recolzada a la porta del porxo. *Que maco*, va dir, cosa estranya per dir a la mare, però no vaig tenir massa temps per pensar-hi, perquè ja havia allargat la mà i estava girant el pom.

La Jas va caure a la catifa de la sala d'estar i vaig obrir la boca per dir-li *Traïdora!* Però no em va sortir la paraula, perquè aquest cop la mare no era un pagès ni l'home de la llet ni un veí tornant de la feina cap a casa. Era un noi amb cabells verds i punxeguts, un pírcing al llavi i una jaqueta de cuir negre. Vaig tancar la boca. Aleshores la vaig obrir i tancar un altre cop i el noi va dir *Sembles un peix*. I vaig contestar *Millor que ser un eriçó verd*, que deu ser la cosa més divertida que hagi dit mai. El noi va riure, i les rialles feien olor de tabac. *Sóc en Leo*, va dir, allargant la mà com si jo fos important. Vaig donar-li la mà i vaig fer veure que sabia el que em feia. *Jamie*, vaig respondre. No sabia quan havia de deixar de

prémer, però ell retirà la mà i la meva es va quedar penjant. Era molt conscient dels meus dits.

La Jas s'ho mirava des de la catifa de la sala d'estar. Vaig somriure, content de saber que no era una traïdora. *Maleït espieta!*, va dir. Els seus ulls eren grans quan no se'ls maquillava de color negre. Anava fent ullades cap a l'escala, amb por que no baixés el pare, encara que tots dos sabíem que estava dormint la mona.

En Leo va ajudar la Jas a aixecar-se. Era alt i fort i perfecte. La Jas va posar el cap sota la seva aixella i ell li va passar el braç per l'espatlla. *No diguis res!*, va murmurar la Jas, arraulint-se contra en Leo. Em vaig sentir una mica incòmode fins que en Roger va fregar-me la cama. El vaig agafar i el vaig abraçar ben fort.

Van començar a fer-se petons. Vaig mirar uns quinze segons, però aleshores vaig recordar que l'àvia deia que mirar era de mala educació. Aleshores, me'n vaig anar, com si fos el més normal que la meva germana estigués morrejant-se a la sala d'estar a les dotze i vint minuts de la nit.

La lluna va il·luminar la cuina, i no era de cap color. Era com ser dins dels ulls de la Sra. Farmer. Estava enfadat perquè m'havia acusat de ser un lladre. Mai no he robat res, excepte un gra de raïm del supermercat un dia que la mare va comprar molt. Quan no mirava, vaig arrencar-ne un i me'l vaig posar a la boca i el vaig petar amb la llengua perquè la mare no em veiés mastegant i se n'adonés.

En Roger va saltar-me dels braços. Vaig obrir la porta del darrere i vaig sortir al jardí. L'herba estava gelada

sota els peus i l'aire em formiguejava a la pell. Milions d'estrelles brillaven com la joia de l'anell de casament de la mare. De segur que ja no el porta. Vaig mirar cap al cel i vaig aixecar el dit del cor per si de cas Déu estava vigilant. No m'agrada que m'espiïn.

El pèl d'en Roger llambrejava sota la llum de la lluna, i va escapolir-se, segurament per caçar algun ratolí. Vaig intentar esborrar el record de la bestiola morta que va deixar a la porta de casa. Vaig caminar fins a l'estany i vaig contemplar l'aigua, però no em treia del cap aquella cosa freda, rígida i morta. Estava content que la Rose hagués esclatat en bocins. No suportava el pensament de saber-la enterrada, especialment en una nit freda com aquella.

Vaig sentir un esquitx. Vaig agenollar-me i em vaig inclinar fins que amb el nas vaig tocar l'aigua fosca. Sabia que en algun lloc, entre les plantes flotants i les algues movedisses, hi havia un peixet de colors. La seva superfície sedosa és del mateix color que els meus cabells, i jo feia servir el mateix llapis taronja per dibuixar-nos a tots dos en el bloc. Sempre que he mirat a l'estany, no he vist mai cap altre animal. El peix està sol. Sé exactament com es deu sentir.

El pare es va llevar per esmorzar dimarts al matí. Havia estat setze hores dormint, i feia pudor d'alcohol i de suor. No va menjar res, però va fer una tetera i vaig prendre una tassa de te, tot i que no m'agrada gaire. La Jas va badallar quatre vegades mentre consultava el seu

horòscop. *Per què estàs tan cansada?*, va preguntar el pare, i la Jas va arronsar les espatlles i em va picar l'ullet. Vaig somriure mirant el meu Coco Pops, esperant que en Leo tornés aviat.

Plovia a bots i barrals. La Jas va preguntar al pare si ens podia portar amb un cop de cotxe. El pare va dir que sí i ens va portar a escola amb sabatilles. Vaig tenir por que veiés la Sunya, però tots els nens s'amagaven sota caputxes o paraigües, de manera que no es podia reconèixer ningú. En baixar del cotxe, la Jas em va donar un impermeable i em va dir que no em mullés. Em va dir *Et constiparàs si passes el dia amb una samarreta molla*.

Vaig entrar a la classe i per una vegada no feia tard. La Sra. Farmer ni tan sols havia arribat. La Sunya seia al seu pupitre, dibuixant. Tenia la mà esquerra tacada de tinta, i el nas, també. Volia parlar amb ella, però el pare m'havia portat a l'escola i m'havia dit *Que passis un bon dia*. Em semblava lleig parlar amb una musulmana quan ell intentava ser simpàtic.

Va començar com un xiuxiueig. Però s'hi va anar afe-gint gent, repetint-ho un cop i un altre, cada cop més fort, picant de mans als pupitres. *Lladre. Lladre. Lladre lladre lladre*. En Daniel s'estava dret enmig del grup, di-rigint tots els cantaires. Vaig mirar la Sunya, desitjant que sortís a defensar-me. Un retolador vermell anava amunt i avall, amunt i avall. Ni tan sols va alçar els ulls.

La Sra. Farmer va entrar a la classe. Tot i que la can-tarella va parar de cop, ho devia haver sentit venint pel passadís. Vaig esperar que els renyés, però se'm va que-dar mirant, com si m'ho mereixés. Va demanar si hi ha-

via un voluntari per anar a buscar el full de llista, i en Daniel va ser el primer a aixecar la mà. Ella va somriure i ell va inflar-se. L'àngel d'en Daniel va pujar fins al sisè núvol.

A l'hora del pati plovia tant que ens vam haver de quedar a dintre. Vaig deixar passar cinc minuts assegut al vàter, tres minuts mirant els quadres de plàstica del passadís i quatre minuts fent veure que tenia mal de cap. La infermera de l'escola em va engegar posant-me una tovalloleta humida al front. Només vaig passar dos minuts a la classe abans que tornés la Sra. Farmer de l'habitació dels professors. Temps suficient perquè co-mencessin els càntics, insuficient perquè anés a pitjor.

La pluja va deixar de tamborinejar a les finestres a mitja classe d'història. Es va posar a plovisquejar. Vaig intentar concentrar-me en els victorians, però em costa-va, i, tal com va dir la Sra. Farmer, no m'estava aplicant en l'escriptura. Vaig descriure la vida d'un escura-xe-meneies, però només vaig escriure'n tres frases, perquè estava patint pensant que si ens feien sortir a l'hora de dinar, m'estovarien.

La monitora grossa del xiulet va venir a l'aula al final de la classe. Va dir *Teniu permís per sortir al pati* i tot-hom va fer un crit d'aprovació, menys jo.

Va començar de seguida que vaig sortir. Van venir corrents i em van rodejar i, de sobte, vaig entendre per què l'àvia diu que els cercles són viciosos. Cada cop que intentava sortir-ne, un parell de mans m'empenyien cap a dins. Van picar de peus. Van picar de mans. El càntic era més fort que mai. Vaig buscar la monitora de men-

jador. Era a l'altra banda del pati, renyant uns nens que caminaven per l'herba molla. Vaig buscar amb els ulls la Sunya i vaig veure una mantellina blanca pujant les escales. Va desaparèixer per una porta al costat de la classe. Havia marxat.

Vaig tapar-me les orelles amb els dits i vaig mig aclucar els ulls. La samarreta em semblava massa gran i les mànigues em penjaven. No era valent. I no era Spiderman. Estava content que la mare no em pogués veure.

En Ryan va ser el primer a perdre interès. Va donar-me una puntada a la canella i va dir *Fins ara, desgraciat*. Va marxar i tots el van seguir, i al cap de deu segons només quedava en Daniel. *Tothom t'odia*, va dir, i vaig mirar cap a terra. Va trepitjar-me el peu i em va escopir a la cara, dient *Fum el camp de la nostra escola i torna a Londres*. Què més voldria! Què més voldria que marxar en aquell precís moment, confiant que la mare estaria contenta de veure'm. *Torna-te'n a Londres*, va repetir, com si fos fàcil. Com si hi fos benvingut.

Una nena amb cuetes va picar l'espatlla d'en Daniel. *La Sra. Farmer et vol veure a classe*, va dir, llepant una piruleta rosa. *Per què?*, va preguntar. *No ho ha dit*, va ser la resposta. Va arronsar les espatlles i va marxar. Em vaig netejar l'escopinada de la cara. S'havia acabat. Vaig seure en un banc i vaig intentar deixar de tremolar. En Daniel va demanar a la monitora si podia entrar. Ella va dir que sí. Vaig veure'l pujar les escales i desaparèixer per la porta.

Després de dinar la Sra. Farmer ens va fer seure a la catifa. Em feia mal el cos, però vaig procurar que no

se'm notés a la cara. La Sunya va ser l'última a seure, i els seus ulls brillaven més que de costum. Encara que jo m'havia assegut al fons de tot, va passar per entre les cames de tothom i es va asseure al meu costat. Va somriure, però jo no sabia per què. Li penjaven quatre pèls del vel i se'ls cargolava amb els seus dits tacats de retolador vermell.

A la pissarra digital hi havia uns trencaclosques de matemàtiques. Vaig mirar en Daniel. No semblava afectat, o sigui que no el devia haver renyat la Sra. Farmer. Quan la Maisie va contestar una pregunta difícil, la Sra. Farmer va anar cap al panell de sobre el seu pupitre. La Sunya va deixar de jugar amb els dits. Semblava contenir l'alè. *Bona feina, Maisie*, va dir la Sra. Farmer, abastant el seu àngel. *Ets un pas més a prop de...* la Sra. Farmer esbufegà. Tothom va saltar. La seva mà es va quedar suspesa en l'aire. La boca, oberta. Els ulls, fixats en alguna cosa de la paret.

Allà, just en l'extrem esquerre inferior del panell, hi havia sis lletres vermelles: INFERN. I a l'infern hi havia un dibuix del dimoni, etiquetat amb molt bona lletra: SRA. FARMER.

Qui ha sigut?, va dir, amb un xiuxiueig. No podia apartar els ulls del dimoni. Jo tampoc. Era genial. Tenia unes banyes punxegudes i uns ulls malignes i una cua llarga. Era d'un color vermell llampant a part d'un cercle marró a la barbata fina, que tenia tot l'aspecte de ser una piga.

Ningú no va dir res i la Sra. Farmer va sortir de la classe. Abans de dos minuts, ja tornava a ser allà, acom-

panyada de la monitora i el director, tot elegant amb el seu vestit negre, sabates brillants i corbata de seda. *Deu haver sigut a l'hora de dinar*, va dir la Sra. Farmer, sonant-se fort el nas. *Algú ha marxat del pati?*, va preguntar el director a la monitora, mirant cap allà on jo era. La monitora va jugar amb el seu llaç i ens va mirar les cares. El braç de la Sunya va tremolar una mica. La monitora va assentir. *Ell ha sortit, Sr. Director*. Va assenyalar directament en Daniel.

Vingui amb mi, jove, va dir el director, però en Daniel no es va moure. *La Sra. Farmer ha dit que em volia veure. És per això que he entrat*. El director va demanar a la Sra. Farmer si era veritat. Ella va negar amb el cap. *Pregunti-l'hi a ell*, va explotar en Daniel, allargant la mà cap a mi. *En Jamie era allà quan ha passat*. Va ser només un petit moviment, un cop de colze de la Sunya, però ho vaig entendre de seguida. Ara la veu d'en Daniel era suplicant. Tenia por. *Digue'ls-ho, Jamie. Digue'ls què ha dit la noia de la cueta*. Per primera vegada aquell dia el vaig mirar als ulls. *Ho sento, Daniel, no sé de què em parles*.

La Sra. Farmer estava massa contrariada per fer-nos classe, i per això la monitora ens va llegir contes. Quan va ser hora d'anar a casa tothom va sortir corrents fora de classe, tothom excepte la Sunya. Volia dir alguna cosa, però no sabia per on començar, així que vaig obrir el meu plumier i vaig assegurar-me que tots els llapis estaven ben posats. Quan ja no tenia res a fer, vaig alçar els ulls i em vaig topar amb la mirada de la Sunya, llepant una piruleta rosa. Era igual que la de la nena que havia vingut a dir-li a en Daniel que entrés. *Suborn*, va dir la

Sunya arronsant les espatlles, com si la seva idea hagués estat més simple que el millor pla de tot el món i, fins i tot, de tot l'univers, aquest que diu la Sra. Farmer que durarà tota l'eternitat.

Vaig assentir i el cap em va donar voltes i vaig sentir por i atordiment, tot alhora, com quan estàs a punt de pujar a unes muntanyes russes. La Sunya es va posar la mà a la butxaca i en va treure dos anells de blu-tack. Un d'ells tenia una pedra marró incrustada al mig. L'altre tenia una pedreta blanca. Sense dir un sol mot, va caminar cap a mi, amb els seus ulls brillants mirant-me, igual que dos focus. Aleshores es va posar l'anell marró al dit del cor i em va donar el blanc, molt seriosa. Vaig aturar-me una mil·lèsima de segon i me'l vaig posar al dit del cor.

LES FULLES DELS BASSALS SEMBLEN peixets de colors morts. I tot el verd s'ha tornat marró i morat, com si les muntanyes s'haguessin fet mal. M'agrada el món d'aquest color. L'estiu, el trobo massa brillant. Massa feliç. Les flors ballant i els ocells cantant com si la natura fes una gran festa. La tardor és millor. Tot penja, i no et sents marginat d'una festa.

És gairebé finals d'octubre, que és el moment de l'any que més m'agrada. De totes les festes, com Nadal i Setmana Santa, la meua preferida és Halloween. M'encanta disfressar-me, i m'agraden els caramels, i sóc bastant bo fent trucs. La mare no em deixava comprar trucs quan era petit i me'ls havia d'inventar. Deia *Tothom et farà un regal i ningú no et demanarà que facis un truc*, cosa que era la mentida més gran que mai va dir, a part de la del pare. En el tercer aniversari de la mort de la Rose, el pare es va emborratxar i va haver d'anar a casa la mare. El rotllo de sempre sobre Trafalgar Square i els coloms

i que si hagués sigut més estricta aleshores mai no hauria passat. La mare estava pintant a la cuina, però no podia veure els colors perquè tenia els ulls plorosos. Havia pintat un cor de color negre atzabeja per error. L'hi vaig indicar i em va donar un llapis i vaig resseguir el contorn amb un vermell brillant. Quan vaig acabar vaig preguntar *Us separeu, tu i el pare?* La mare va sospirar. *Ja ho estem*, va murmurar. Em va caure el llapis a la pica. *Això vol dir que no*, vaig dir, per assegurar-me'n, i la mare va fer una pausa i va assentir. Aquesta va ser la mentida més grossa, però la de Halloween va ser gairebé tan lamentable com aquella, perquè volia dir que no estava preparat, i va ser violent.

Quan el veí, que feia por, amb el bulldog, va dir *Truc*, no vaig saber què fer. Em va dir *Que ets sord?* i vaig fer que no, i va dir *Doncs fes un truc*. Li vaig demanar que tanqués els ulls i li vaig pessigar el braç. Va fer un renec i el bulldog va bordar quan em vaig esfumar. No em vaig atrevir a anar a més cases aquell any per si em tornava a passar el mateix. Però a l'any següent no em volia perdre els caramels i, per això, em vaig inventar alguns trucs.

Aquest Halloween serà millor que mai. La Sunya té més imaginació que ningú, més i tot que en Willy Wonka. Encara me'n faig creus, del truc del dimoni. Ningú no va saber mai que havia sigut ella, i a en Daniel, el van expulsar durant tres dies. El seu àngel va desaparèixer del panell i va anar a parar a la capsa de reciclatge.

No sabia que els musulmans celebraven Halloween. Li vaig dir a la Sunya que em pensava que era una cosa de cristians. I va començar a riure, i el que passa amb

la Sunya és que un cop ha començat no es pot aturar i t'encomana el riure. O sigui que ja ens teniu allà, asseguts al nostre banc del pati, pixant-nos de riure, i ni idea de què és el que era tan divertit. Em va dir que Halloween és una tradició britànica i que no té res a veure amb el cristianisme. Una mica més i li pregunto *Per què el celebres, doncs?* Perquè mai no recordo que ella va néixer a Anglaterra.

Ens tornem a trobar, Spiderman, va dir. I vaig respondre *Quantes persones has salvat avui, Noia M.?* Va fer veure que comptava amb els dits. *Nou-centes trenta-tres*, va dir, arrossant les espatlles. *Ha estat un dia tranquil*. Ens vam enriolar. *I tu, Spiderman?* Em vaig gratar el cap. *Vuit-centes tretze*, vaig dir. *Però he començat tard i he acabat aviat*. Vam esclafir a riure. Fem la mateixa broma cada dia i mai no se'ns fa avorrida.

Em feia estrany veure la Sunya fora de l'escola durant el cap de setmana. Estava asseguda sota un castanyer amb una manta blanca al costat i una bossa de plàstic a les mans. Abans de seure al seu costat, vaig fer un cop d'ull als arbres. Se'ls veia groguencs i marcits, com si fossin homes vells exposats al sol massa temps. El pare havia anat a comprar alcohol lluny del bosc, però, tot i així, jo em posava nerviós.

Vaig estar a punt de no anar-hi. Una cosa és ser amic d'una musulmana a l'escola i una altra quedar amb ella durant el cap de setmana. La Sunya va demanar-me que anéssim a fer la ronda de Halloween i vaig dir que sí

sense preocupar-me del pare. Només pensava en els caramels que podríem recaptar i quins trucs podríem fer i que seria molt millor que tots els altres halloweens a Londres, perquè aquest cop no estaria sol. Però, aquest matí, quan he robat de casa algunes benes per disfressar-me de mòmia, m'he sentit culpable. Hem menjat els cereals davant de la tele, i una presentadora del mateix color que la Sunya deia les notícies. El pare ha dit *maleïts pakis a la BBC* com si fos una cosa dolenta. *Potser no és del Pakistan*, vaig respondre, abans de poder-me reprimir. Les celles de la Jas van desaparèixer sota el seu serrell rosa. El pare va canviar de canal. Eren dibuixos animats. *Què has dit?* La seva veu era tranquil·la, però els artells els tenia blancs quan va prémer el comandament. Vaig tossir. *Què has dit, James?* La Jas va posar-se un dit davant dels llavis, dient-me que callés. Tot i no anar maquillada de blanc, tenia la cara pàl·lida. *No res*, vaig dir. El pare va moure el cap. *Em pensava que sí*, va dir, i va saludar l'urna.

Va ser un alleujament quan la Sunya va posar-se la manta sobre el cap. Havia fet uns forats per als ulls i un en forma de botifarra per a la boca, i no podies veure-li la pell pels forats. *És xula, la disfressa*, vaig dir, i va contestar *La teva també*. La meva era una mica estranya, perquè se'm van acabar les benes i vaig haver de fer servir paper de vàter. Vaig dir *Espero que no plogui* i es va posar a riure. *Perquè si no te n'aniràs pel forat del vàter*, va dir ella.

Tres hores després, havíem fet totes i cadascuna de les cases que vam trobar i teníem dos sacs ben plens de lla-

minadures. Vam seure sota el castanyer per menjar-nos els dolços. Tot semblava fosc, llevat del cel, que brillava amb un milió d'estrelles. Semblaven espelmes, i per una mil·lèsima de segon em vaig preguntar si s'havien encès per mi i per la Sunya i el nostre pícnic especial de Halloween. Les costelles em feien mal de tant riure, i probablement havia estat el millor dia de la meva vida. Li volia dir a la Sunya, però vaig tenir por que pensés que era un figafior, i només vaig dir *Aquell home* i vam tornar a petar-nos de riure. Havia estat l'última persona a dir *Truc* i jo m'havia tret la pistola d'aigua de l'esquena. L'home s'havia ajupit, però, naturalment, no va sortir res. Això és el que la Sunya anomenava l'esquer, que volia dir que això el distreia mentre ella feia el truc de veritat. Va tirar una bomba fètida dins de casa seva. L'home no ho va veure perquè havia tancat els ulls esperant l'aigua. Aleshores la Sunya va xisclar *Ja et tinc!* i l'home va tancar-nos la porta als nassos, però no vam marxar. Vam anar de puntetes fins a la seva finestra de la sala d'estar i vam mirar com seia al sofà. Un minut després, va arrufar el nas. Dos segons després, va girar el cap i va olorar l'aire. Deu segons després, va mirar-se la sola de la sabata, pensant que havia trepitjat caca de gos. La Sunya em va tapar la boca perquè estava rient massa fort i, tot i que els seus dits estaven gelats, la meva boca cremava.

Per què portes aquesta disfressa?, va preguntar, amb la boca plena de caramels. *Sóc una mòmia*, vaig respondre. *Portava benes, però se m'han acabat i he hagut de...* Va negar amb el cap. *No vull dir això*, va dir, assenyalant el

paper de vàter. *Això*. Va tocar amb els dits la samarreta de Spiderman. *Sóc un superheroi*, vaig dir. *Lluito contra el crim*. Va sospirar i feia olor de beguda de cola. A través dels forats de la manta, vaig veure els seus ulls brillants brillants, i eren més lluents que totes les estrelles del cel. *Per què la portes, realment?*, va preguntar. Va arronsar les cames cap al pit i va descansar la barbata sobre els genolls. Llepava una piruleta molt a poc a poc, com si tingués tot el temps del món per escoltar la meva història. Vaig intentar parlar però no podia.

Quan vaig marxar de Londres, el pare va passar una hora intentant treure el seu armari per la porta del dormitori. El va posar de costat. El va posar cap per avall. El va inclinar cap a un costat i després, cap a l'altre, però no passava de cap manera. Paraules com *Mare* i *Història*, *Pare* i *Beure* eren com aquest armari: massa grosses per sortir. Fes el que fes, no em passaven per la boca cap enfora.

La piruleta s'havia gairebé acabat quan vaig dir *Simplement, m'agrada, això és tot*. Per canviar de tema, vaig dir *Per què portes aquesta mantellina al cap?* I va dir *Hijab* i vaig dir *Què jab?* I va respondre *És com es diu. Un hijab*. Vaig dir la paraula un cop i un altre. M'agradava com sonava. I aleshores em vaig preguntar què diria el pare si em pogués veure assegut sota un castanyer amb una musulmana disfressada de fantasma, murmurant paraules àrabs en la foscor. I, de cop i volta, vaig saber exactament què diria, i, encara més, el podia veure dient-ho, amb la cara deformada, els ulls plorosos i l'urna tremolant dins la seva mà.

Em vaig posar dempeus. Estava fart de llaminadures. Només m'havia menjat un quart de la bossa, però la vaig deixar a sobre la falda de la Sunya. *Queda-te-les*, vaig dir. *Me'n vaig cap a casa*. Vaig baixar pel carrer, estripant-me les benes de la cara i el paper de vàter de tot el cos. La meitat de mi no volia tornar a veure la Sunya mai més, però la part més gran de mi desitjava que em vingués al darrere, preguntant *Què passa?* Vaig arribar a un revolt. Si caminava cinc passos més, desapareixia de la seva vista. Vaig alentir el pas, procurant no mirar enrere, però el coll no m'obeïa el cervell. Abans que el pogués aturar, el meu cap havia girat completament i la Sunya venia corrents cap a mi.

Tens por, Spiderman, va dir. *Els superherois no poden fugir d'aquesta manera*. Quan va atrapar-me, vaig començar a caminar més ràpid, com volent escapar-me, i volia i dolia. *No tinc por*, vaig dir. *Vaig tard. El pare m'ha dit que fos a casa a les vuit*. La Sunya va plantar-me a les mans la meva bossa de caramels. *Ets el mentider més gran del món*, em va deixar anar. *Vull canviar-te les botelles de cola pels teus ratolins de xocolata*.

Uns fars van oscil·lar a la cantonada. Vaig reconèixer el cotxe. Vaig agafar la Sunya per la mà, provant de portar-la a un lloc segur. El pare va alentir la marxa. El cor m'anava a cent. No hi havia edificis. Ni parets. Cap lloc on amagar-se. *Què passa?*, va preguntar la Sunya. Volia cridar *Corre!* Però era massa tard. Els frens van grinyolar i la finestra va brunzir, i el cotxe s'aturà just al meu costat. El pare va treure el cap per la finestra, mirant. *Un truc o un dolç?*, vaig dir, deixant anar la mà de

la Sunya. Vaig allargar els braços com si fos un zombi i vaig fer cara de mort. *Truc o dolç, truc o dolç, truc o dolç*, vaig salmodiar, desesperat per distreure el pare. La Sunya encara duia la manta de fantasma al cap, i si el pare no mirava amb atenció, segurament no endevinaria que a sota la disfressa hi havia una musulmana dissimulada.

Qui és el teu amic?, va preguntar, arrossegant les paraules, i la Sunya va respondre abans que jo pogués inventar un nom ben anglès. *Sóc la Sunya*, va dir. El pare va somriure. *Encantat*, va dir, i l'alè li feia pudor de cervesa. *Ets amiga del James, de l'escola?* La Sunya va dir *Anem a la mateixa classe i seiem al mateix pupitre i compartim lllaminadures i secrets*. El pare semblava sorprès, però content. *Espero que també feu la feina*, va dir, irònic, i la Sunya va riure i va dir *És clar, Sr. Matthews*, i jo mirava i mirava com el pare somreia a una musulmana i li oferia de portar-la a casa amb cotxe.

Ens vam posar els cinturons. El meu em premia el pit, i tenia calor. Si els pares de la Sunya eren a la porta de casa, o si les cortines eren descorregudes o si apareixien per donar les gràcies, el pare veuria que són morenos i es tornaria boig. Anava fent ziga-zagues per l'asfalt i jo no podia deixar de pensar en aquests anuncis de la tele sobre l'alcoholèmia en què tots acaben morts, i em va saber greu haver deixat pujar la Sunya al cotxe quan era ben clar que el pare estava per sobre del límit. Però ella menjava dolços i xerrava pels descosits i podia sentir el somriure en les seves paraules, com si totes tinguessin una cara feliç. Va dir que havia viscut al Districte dels Llacs tota la vida i que el seu pare era metge i que la seva

mare era veterinària, i que tenia un germà fent secundària i un altre germà a la Universitat d'Oxford. *Una família intel·ligent*, va dir el pare, impressionat. *És la casa a mà dreta*, va dir la Sunya, i vam aturar-nos davant d'una gran tanca. Es veia llum darrere les cortines però no hi havia ningú al camí d'entrada a la casa.

Gràcies per portar-me, va dir la Sunya, baixant del cotxe amb la seva bossa de plàstic a la mà. Jo només veia els seus dits ben foscos i vaig resar més que mai perquè el pare no se n'adonés. Però tan sols va somriure i va dir *Sempre que vulguis, bonica*, i la Sunya va marxar, amb la manta blanca voleiant al vent.

El pare va girar i s'allunyà de la casa de la Sunya. Vaig mirar enrere i vaig veure com la Sunya desapareixia per la tanca. El pare em va mirar pel retrovisor. *És la teva nòvia?* Em vaig posar vermell i vaig dir *No* i el pare va riure i va dir *Podria ser molt pitjor, nano. La Sonya sembla una nena molt simpàtica*. I de sobte volia cridar **ES DIU SUNYA I ÉS MUSULMANA** només per veure què diria. Perquè sabia perfectament que si el pare hagués vist la Sunya coberta amb el hijab en lloc d'una manta estic ben segur que no hauria pensat que era una nena molt simpàtica.

AQUEST MATÍ HEM FET LECTURA de biblioteca i he llegit un llibre sobre els victorians que deia que les dones d'abans es quedaven a casa per cuidar els fills i que no treballaven ni mai no abandonaven els marits perquè era molt difícil i car divorciar-se. I estava pensant com m'agradaria viure en l'època victoriana quan he sentit el pes d'una mà a l'espatlla. Estava convençut que era en Daniel i he cridat a la Sra. Farmer, tot i que el rètol diu *Silenci. És una biblioteca*. I ha dit *Què passa?* I he dit *M'estan clavant el dit a l'omòplat*. El director ha estossegat i m'ha empès cap al passadís. *Has d'aprendre a respectar les persones grans, jove*. El director em mirava cap avall i jo li veia els forats del nas i em preguntava si era difícil respirar a través de tots aquells pèls quan m'ha preguntat *Què fas demà a la tarda?* I he dit *Res* i ha dit *Doncs, ja estàs ocupat. Hi ha una vacant a l'equip de futbol. En Craig Jackson està lesionat*.

La Jas va dir que no s'ho perdria per res del món.

Està convençuda que faré el gol de la victòria. El meu horòscop és bo aquesta setmana, i de tota manera ella diu que tinc les botes embruixades, o sigui que em faran ser tan bo com el Wayne Rooney. Vaig preguntar al pare si vindria i va fer un rot. No sé si això vol dir que sí o que no.

La prova de futbol va ser fa un mes. Vaig lluitar al màxim, però quasi no vaig tocar bola. Vaig jugar de lateral esquerre i després al davant i, tot i que no vaig fer massa, em sembla que vaig fer prou. Les cabòries sobre si seria titular o no no em van deixar dormir. I al matí tot jo era un sac de nervis. El director va dir que podríem llegir quin seria l'equip titular en una llista al plafó de l'entrada del seu despatx a l'hora del partit, la qual cosa volia dir que tenia dues classes abans d'assabentar-me'n. A classe d'anglès estaven escrivint poemes sobre el tema «La nostra família fantàstica». L'única rima que se m'acudia era urna i cofurna i, com que la Sra. Farmer es pensava que la Rose era viva, ni tan sols això podia utilitzar. A mates fèiem fraccions, i normalment sóc bo, però els nervis m'estaven jugant una mala passada i estava desconcentrat.

La Sra. Farmer va dir *Poseu-vos els abrics abans de sortir a jugar* i en Daniel i en Ryan van sortir al pati sense ni tan sols mirar la llista. Sabien que eren a l'equip perquè eren els únics de cinquè que havien fitxat la temporada passada. No volia que ningú veiés que estava mirant la llista, de manera que vaig anar a la biblioteca, i vaig treure el primer llibre que vaig trobar a la prestatgeria, sense mirar de què anava. Els meus ulls se n'anaven cap

al full de paper clavat al plafó d'anuncis. Hi havia escrits onze noms, més tres a sota, els reserves. En passar-hi a prop, vaig xiular la primera cançó que em va venir al cap, que era *El coratge de volar*, perquè el pare l'havia posat un cop darrere un altre al cotxe el cap de setmana, quan anàvem cap a St. Bees.

Les lletres eren gargots, impossibles de llegir. Vaig acostar-m'hi. Les majúscules inicials eren més clares. Hi havia dues jotes. Vaig anar baixant, els llavis encara junts, tot i que vaig deixar de xiular. Vaig llegir el setè nom a la llista. James.

James. James Mabbot. Un de cinquè. Jo ni tan sols no era reserva.

Vaig córrer cap al pati. Vaig obrir la porta d'una puntada i vaig baixar les escales d'una revolada, vaig tombar la cantonada i vaig xocar amb la Sunya. El llibre de la biblioteca va sortir volant i va lliscar sobre la grava. Va collir-lo i en va mirar el títol. Amb lletres negres i grosses deia: *El miracle que sóc: un llibre sobre òvuls, esperma, naixement i nadons*. Es va posar a riure. Li vaig arrencar de les mans.

Aquella nit vaig llegir tot el que havia de saber sobre el miracle que sóc jo, assegut a l'ampit de la finestra amb en Roger arraulit als meus peus. El llibre explicava com n'era d'especial i únic, perquè la possibilitat d'haver nascut i de ser jo en concret era una sobre un trilió de milions. Si aquell espermatozou del pare no hagués trobat aquell òvul de la mare just en aquell precís instant, aleshores hauria estat un altre. Això no em semblava un miracle. Això més aviat em semblava mala sort.

No faràs el ridícul, va dir la Sunya quan em va anar a trobar a la porta del vestidor, massa espantat d'entrar. *Ets l'Spiderman*. Li volia dir que l'Spiderman no feia esport, però intentava animar-me, o sigui que no vaig replicar. *I tens un anell màgic*. Vaig mirar el blu-tack encerclant el meu dit del cor i vaig tocar la pedra blanca. Em va fer sentir una mica millor. *Ho faràs molt bé*, va dir amb un somriure la Sunya. Vaig respirar fondo i vaig obrir la porta.

En Daniel era capità després d'haver estat castigat tres dies. Estava gelós perquè el director estava discutint la tàctica amb en Ryan. En Ryan assentia molt, amb els braços encreuats, amb la pilota als peus, com si hagués nascut cosit a una pilota. En Daniel estava assegut, amb la cara furiosa, movent la cama dreta històricament. Quan em va veure va sacsejar el cap, com si no es pogués creure que m'haguessin admès al vestidor, i encara menys a l'equip. El vaig ignorar i vaig treure els pantalons de la meva bossa de gimnàstica.

Enmig del terra hi havia una pila de samarretes i vaig escollir-ne una de màniga llarga per cobrir la meua de Spiderman.

El director ens va fer fer un cercle i dos nois van passar els braços al meu voltant i vaig haver de mossegarme el llavi per no somriure. Va dir *Aquest és el partit més important de la temporada*, i tothom va callar. No sentia ni una mosca. Tots miràvem el director mentre ens parlava. *Si avui guanyem el Grasmere, aleshores ens*

posarem primers a la Lliga, i vaig mirar els jugadors i el cor em va fer mal de les ganes que tenia de guanyar. Va dir *Tenim baixes importants de titulars, però els reserves també ho poden fer bé* i, de sobte, vaig trobar que el terra era molt interessant. Me'l vaig quedar mirant mentre el director deia més coses que no recordo.

Mares, pares i avis s'estaven drets a la banda del camp. D'entre tots els caps castanys i negres i pèl-rojos, n'hi havia un de rosa i un de verd i un altre cobert amb un hijab groc. Vaig fer veure que sabia el que em feia, i vaig fer tres escomeses i deu salts mentre esperàvem que arribés l'altre equip. Vaig córrer amunt i avall per la banda esquerra del camp, fent veure que driblava, encara que no em divertia.

Finalment, van arribar els del Grasmere. L'àrbitre va dir *Els capitans, sisplau* i en Ryan es va avançar i en Daniel estava verd d'enveja. En Ryan va dir *Cara* i l'àrbitre va dir *No, creu*, o sigui que va servir l'equip contrari. I aleshores va xiular el començament del partit, i estava jugant el meu primer partit sense ser porter.

Les tres primeres vegades que vaig tenir la pilota em van entrar fort. El noi que em marcava semblava que tingués tretze anys, i fins i tot tenia berriscol al bigoti i un bony al coll, que més que la nou del coll semblava un meló. Era fort i rude i feia olor de desodorant com si fos un home. Després de cinc minuts, tenia les cames plenes de fang, em feia mal el genoll dels cops rebuts i tenia un formigueig als peus per culpa de les botes petites, però mai no havia sigut tan feliç. El defensa era gros però lent i el podia superar amb facilitat.

Vaig esforçar-me com mai no ho havia fet i esperava que la Jas, en Leo i la Sunya pensessin que era bo. Em preguntava si el pare havia vingut i si estava impressionat. Cada cop que tenia la pilota, m'imaginava la veu del comentarista: *Una gran passada a l'àrea d'en James Matthews, i Matthews supera el seu defensor, i un altre, i un altre. El nou fitxatge, Matthews, que ha fet una excel·lent primera part.*

Passats quaranta cinc minuts anàvem 1-0 a favor d'ells. El nostre porter s'havia fet un autogol. En Daniel deia que era un marieta que no podia jugar a futbol, per salvar la cara, i en Ryan reia però no m'hi vaig afegir. Sé com et sents quan ets el porter de l'equip que perd. Vam menjar talls de taronja i em van quedar les mans enganxifoses, però era deliciosa, i ja va començar la segona part.

Vam tenir moltes ocasions, però la pilota no entrava. En Daniel va fer un pal. En Ryan va tocar el travesser d'un cop de cap en un córner que havia servit jo. El pànic s'apoderava de mi, com una pilota que m'anés creixent a la panxa a mesura que s'acabava el temps. I aleshores un nen que es diu Fraser va caure dins l'àrea i l'àrbitre va assenyalar penal, i en Daniel anava a tirar-lo però en Ryan va dir *No, el tiro jo*. La va ficar per l'escaire dret. Va córrer cap al públic amb les mans alçades, i tots el vam seguir. Quan hi vaig arribar la celebració havia acabat i vaig haver de córrer altra vegada cap a la banda esquerra del camp abans que el Grasmere posés la pilota en joc.

No em quedaven forces, però d'alguna manera vaig

seguir. Tot i que em feien mal els peus, no em rendia ni un segon.

El director anava amunt i avall de la banda del camp, enfangant-se les sabates lluent, i cridava coses que jo no podia sentir. El cap em rebotava i sentia com el so d'un caragol marí quan te'l poses a l'orella. L'àrbitre va mirar el rellotge i vaig comprendre que quedava un minut per al xiulet final, i de sobte vaig rebre la pilota, vaig driblar el meu defensor. Era a l'altura del punt de penal i encara tenia la pilota i vaig tornar a driblar, i encara tenia la pilota i només quedava el porter. La veu del comentarista em deia *James Matthews té l'oportunitat de donar la victòria als seus* i vaig pensar en la mare i el pare i la Jas i la Sunya i vaig xutar amb tota l'ànima amb el peu esquerre.

Tot va passar a càmera lenta. El porter va saltar. Els seus peus es van enlairar. Va allargar els braços. La xarxa va oscil·lar. Les mans del públic van aixecar-se. La pilota era dins.

La pilota era dins. Vaig mirar la porteria i no pestanyejava i no em movia, per si de cas era un somni i em despertava en qualsevol moment. El so de caragol marí va esvair-se i vaig sentir cridòria i aplaudiments i ovacions, i el millor era que eren tots per a mi. No sé per què, vaig pensar en aquell llibre que havia tret d'esma de la prestatgeria de la biblioteca, i em vaig sentir especial i únic, però no tant. Centenars de mans em van arrossegar per terra. Tots els jugadors se'm van tirar a sobre i, tot i que tenia la cara plena de fang i m'estava quedant xop perquè el terreny de joc estava humit, res no m'im-

portava. I no volia ser en cap altre lloc del món en aquell moment, quasi sense alè i aixafat per deu jugadors baladrers al camp de futbol de l'escola.

Nou jugadors baladrers. En Daniel no va venir a celebrar-ho. No me'n vaig adonar fins que em vaig incorporar i l'àrbitre va xiular. En Daniel estava dret i sol al mig del camp i ni tan sols semblava content que haguéssim guanyat.

La Sunya corejava el meu nom i va besar l'anell que portava. Vaig buscar el pare pertot arreu i també vaig fer un petó al meu anell. Va saludar i va marxar i la pilota a l'estómac era més grossa que mai, però em sentia bé, com un manegot o un matalàs inflable o el que sigui que et manté flotant dins l'aigua. Tenia les espatlles més amples i el pit més sortit i, per primera vegada, la meva samarreta de Spiderman m'omplia el cos.

Totes les mares i pares van anar a veure els seus fills, i per una mil·lèsima de segon no sabia què fer. Encara estava somrient, però de sobte em van fer mal les galtes i sentia els llavis tallats i la llengua seca. Però mantenia el somriure perquè no volia que res m'espatllés aquell moment, ni tan sols el fet que el rot del pare significués no.

La Jas i en Leo s'estaven morrejant, però es van separar un moment i em van saludar, i vaig córrer cap a ells. La Jas no parava de dir que jo havia estat l'heroi, que era millor que en Wayne Rooney, i en Leo em va fer una encaixada un altre cop, i aquest cop vaig saber exactament com es feia. Va dir *Déu n'hi do quin gol per a un peix!* I vaig dir *Millor que el que faria un eriçó!* I

va esclatar a riure de veritat, no d'aquesta manera falsa dels adults, i li van brillar els pírcings que duia a la llengua i als llavis.

Altres famílies miraven els cabells roses de la Jas i les punxes verdes d'en Leo i els seus vestits negres negres i les seves cares blanques blanques. Vaig respondre amb la mirada fins que es van girar, i em vaig sentir ferotge i valent, capaç de lluitar contra el Follet Verd de l'Spiderman si hagués aparegut al camp en aquell moment. La Jas va dir *Ens veiem a casa* i en Leo va dir *A reveure, milhomes* i aleshores em vaig quedar sol i vaig obrir els ulls com unes taronges per captar cadascun dels detalls del millor dia de la meva vida. Vaig veure el fang als genolls, i les xarxes inflant-se amb el vent, i el defensa que havia guanyat, marxant arronsant les espatlles, tot per culpa meva. Vaig somriure secretament al lleó del cel, i juro que el vaig sentir bramar.

El director va dir *Ben jugat* i em va picar l'esquena i *Un gol fantàstic* i em va tocar els cabells. I just quan em pensava que no podia anar millor, vaig entrar al vestidor i tots els nens, excepte en Daniel, van somriure i van dir *Molt bon xut!* i *Bon partit!* i *No sabia que tinguessis un peu esquerre tan bo*. El porter fins i tot va cridar *En Jamie Matthews, l'home del partit*, perquè el meu gol havia fet oblidar a tothom el seu error, i ja ningú no li deia *mans de marieta*. Uns quants hi van estar d'acord, però en Daniel va esbufegar i va sortir amb males maneres del vestidor. Em pensava que se n'anava a casa, però quan em va donar un cop de puny vaig adonar-me que estava equivocacat.

Va passar a mitja milla de l'escola, en un carrer solitari. No hi havia ningú més. En Daniel devia esperar-se fora dels vestidors i m'havia seguit fins a casa. No el vaig sentir darrere meu perquè estava tenint una conversa imaginària amb la mare, explicant-li el partit i dient-li *No ploris, de segur que el Sr. Walker et deixarà venir la pròxima vegada.*

Algú em va picar a l'esquena i quan em vaig girar vaig rebre un cop de puny. Directe a la cara, i l'ull em va rebotar al crani, com un ou contra una paret. Em vaig posar les mans a la cara, i una puntada a l'estómac em va fer caure a terra. El peu em pegava la cama, el colze, les costelles, i vaig sentir un gust metàl·lic que devia ser sang.

Em vaig arraulir per protegir el ventre i en Daniel em va donar una puntada a l'esquena. Aleshores em va estirar els cabells i em va sacsejar, i el terra va quedar esquitxat de sang. Va cridar-me a l'orella *Això per haver-me buscat problemes amb el director.* Vaig intentar respondre, però tenia la boca plena de sang i alguna cosa dura que devia ser una dent. Va dir *Ets un cretí i Tothom t'odia* i *Un gol de xamba no canvia res*, i jo estava allà ajagut aguantant, fins que va dir *Torna-te'n a Londres i emporta't la Paki.* Per alguna raó, aquella paraula em va enrabià i vaig intentar aixecar-me, però el cos no em responia.

En Daniel em va trepitjar abans de marxar corrents. Estirat a l'asfalt vaig veure com desapareixien les seves vambes per la cantonada. Em feien mal els ossos i el cap em donava voltes i em sentia esgotat. Vaig tancar els ulls

i em vaig concentrar només a respirar. L'aire em xiulava pels forats del nas en entrar i sortir. Em devia quedar adormit.

Al cap d'una estona vaig veure que el cel s'havia enfosquit i que les muntanyes eren ombres i també vaig veure els arbres, negres i punxeguts, retallats contra una lluna grogosa.

Vaig anar cap a casa coixejant. No brillaven llums blaves fora de la torre. El cotxe de la mare no era al pasatge. No tenia ni idea de quina hora era, però sabia que era tard i vaig pensar que el pare podia haver-se preocupat tant com per fer algunes trucades.

Vaig obrir la porta de casa, esperant que la Jas baixés corrents les escales o que el pare cridés *On dimonis t'has fotut?* El rebedor estava en silenci.

Es veia una llum grisa que venia de la porta de la sala d'estar i vaig caminar cap allà, amb el cos destrossat i adolorit.

El pare estava adormit al sofà, amb un àlbum de fotos obert a la falda, una foto de la Rose brillant pel reflex de la llum de la tele. Portava un vestit estampat, una rebeca i sabates planes amb sivella. Vaig quedar-me mirant el pare una bona estona, i, tot i que em feia mal a tot arreu i se m'havia inflat l'ull com una mala cosa, mai no m'havia sentit tan invisible. No és cap superpoder al capdavant.

La televisió no tenia el volum posat, però va aparèixer aquell anunci. El Gran concurs de talents de la Gran Bretanya. Molts nens ballant en silenci, amb cares de felicitat i simpatia i les seves famílies aplaudint entre el

públic. I quan van anunciar el telèfon, amb el rètol que deia *Truca a aquest número per canviar la teva vida*, vaig agafar un bolígraf del relleix i vaig escriure'l a la palma de la meva mà ferida.

10

RESULTA QUE NO HAVIA ESTAT ESTABORNIT tant de temps com em pensava. Ara es fa fosc tan aviat, que és difícil dir quina hora és. Només eren dos quarts de set quan vaig apagar la tele i vaig deixar el pare a la sala d'estar per pujar a la meva habitació.

De seguida que vaig entrar en Roger va saltar de l'ampit de la finestra i es va fregar el cos contra els meus morats. Almenys una persona estava contenta de veure'm. Almenys una persona estava alleujada que hagués arribat viu a casa. Vaig tenir la imatge sobtada d'en Roger marcant el 999 amb la seva poteta i denunciant la meva desaparició entre els seus bigotis. Un somriure em va fer apujar els músculs de les galtes, però el dolor era indescriptible.

La Jas va arribar a les 10.21 hores. Les frontisses de la porta principal van grinyolar lentament i vaig endevinar que intentava entrar sense fer-se notar. Vaig encreuar els dits. Hi va haver un cop sorollós i després un

crit. Em vaig tapar el cap amb el cobrellit, cantussejant ben fort. Semblava que el pare havia estat bevent.

Li va preguntar un cop i un altre *On has estat?* La Jas va dir *Amb les amigues*, que, òbviament, era una mentida. Però no em semblava malament que no digués res d'en Leo. Al pare, no li agradaria saber que la Jas té nòvio, sobretot si es tracta d'un paio amb els cabells de color verd. El pare va preguntar *Per què no has trucat?* i jo podia sentir les paraules que la Jas volia dir. Les podia veure enceses en el seu cervell. Però només va dir *La pròxima vegada ja trucaré*, i el pare va contestar *No hi haurà una pròxima vegada*, i la Jas va exclamar *Què dius!* i el pare va dir *No sortiràs de casa*.

Això era tan absurd, que hauria rigut, però estava intentant no fer-ho perquè em feia molt mal si movia la cara. El pare no s'havia preocupat de nosaltres durant mesos. No cuinava per a nosaltres, ni ens preguntava com havia anat a l'escola ni ens havia renyat; ara era massa tard. La Jas devia haver tingut la mateixa reacció que jo, perquè el pare li va etzibar *I deixa de somriure estúpidament*. I ella va cridar *No tens cap dret a prohibir-me que surti* i el pare va replicar *Si et comportes com una criatura, t'he de tractar com una criatura* i la Jas li va dir *Sóc més adulta del que tu seràs mai*. I el pare va contestar *Quina ximpleria!* i vaig xiuxiuejar a en Roger *No ho és pas*. En Roger va roncar i els seus bigotis em van fer pessigolles als llavis. Estava arrupit al meu costat, com un escalfallits amb pèl. Aleshores hi va haver un silenci, el de totes les coses que la Jas no podia dir.

Quan vaig ser amic d'en Luke Branston durant qua-

tre dies, vam mirar aquella pel·lícula antiga de por que es diu *Candyman*. Anava d'un home amb un ganxo que apareixia si miraves un mirall i deies cinc cops el seu nom. I des que vaig veure la pel·li sempre he volgut provar-ho, i a vegades, quan m'estic rentant les dents dic *Candyman Candyman Candyman Candyman Candy...* però mai no acabo de dir-ho, per si de cas.

Passa el mateix amb el pare. Mai ningú no ha dit res sobre el seu problema amb la beguda. La Jas no me n'ha dit mai res, i jo a ella, tampoc, i mai del món no li hem dit res al pare. No sé què passaria si diguéssim la paraula BORRATXO.

Mig desitjava que l'hi digués a la cara. En Roger es va acalorar i va saltar del llit. El rellotge de l'església va tocar les onze i vaig imaginar un homenet estirant la corda al campanar sota les estrelles. Tot seguia en silenci. Vaig mossegar-me el llavi i vaig notar un forat. En Daniel m'havia trencat l'última dent de llet.

Uns passos a les escales van esquerdar el silenci. Em vaig sentir alleujat i decebut, tot a la vegada. Es va obrir la porta i va entrar la Jas, que va deixar la seva bossa a terra. Va jeure al meu llit i es va posar a plorar. Les llàgrimes de color negre del maquillatge li baixaven rodolant per les galtes. La seva esquena semblava ossuda quan la vaig abraçar. *No ho puc tornar a fer*, va murmurar, cosa que em va entristir. Això és exactament el que ens va dir la mare abans de marxar de casa. Vaig agafar-li la mà, a la Jas, pensant en l'estel a la platja de St. Bees, i com aquest s'arrossegava i es regirava provant d'alliberar-se. Vaig entrellaçar els meus dits amb els seus i vaig prémer

fort. Vaig dir *Les coses canviaran* i va preguntar *Com poden canviar?* i vaig dir *No pateixis. Tinc un pla.*

Abans que pogués explicar-li la cosa del concurs de talents britànics, va agafar la seva bossa i la va obrir. *Té*, va dir, i em va allargar un potet. *Per a la teva samarreta. Així no te l'hauràs de treure. Desodorant.* Vaig pensar en el noi del camp de futbol que feia olor d'home i me'n vaig posar per tot el cos. *Millor?*, vaig preguntar. *Molt millor*, va contestar, amb un petit somriure. *Començaves a fer pudor.*

Quan la Sra. Farmer va entrar a l'aula, la primera cosa que va fer va ser fer volar els àngels dels futbolistes cap a nous núvols. Com que l'àngel d'en Daniel havia estat reciclat, va escriure el seu nom en un post-it i el va enganxar en un núvol. La Sunya va mirar de cridar la meva atenció, però la vaig ignorar. Després del que havia fet en Daniel, tenia por de fer-lo enfadar.

El meu àngel va pujar dos núvols perquè havia fet el gol de la victòria, o sigui que sóc al núvol tercer. La Sra. Farmer va dir *Aixequen-vos* i ho vam fer, i va afegir *Esteu tots un pas més a prop del cel* mentre tothom aplaudia. Em va mirar estranyada, però aleshores va remoure el cap, com si decidís no dir res. Tenia l'ull morat i inflat pels cops.

A l'hora d'esmorzar, quan la Jas em va preguntar *Què et passa a la cara?*, vaig dir-li que m'havien donat un cop de colze durant el partit. Li volia explicar la pallissa d'en Daniel, però encara semblava trista i vaig pensar que ja

tenia prou pena. Estava pensant si el pare em preguntaria com havíem quedat al partit, però estava capficat per un programa de ràdio. La Jas va alçar els ulls del seu portàtil. *No em trobo bé*, va murmurar, i se'n va tornar al llit. Sortint de l'habitació vaig mirar el seu horòscop a la pantalla de l'ordinador. Hi deia *Prepara't per a una gran sorpresa*, i la Jas deuria haver flipat.

Durant la classe de geografia la Sunya intentava parlar amb mi del partit. Deia que el meu gol era el millor que havia vist mai, inclús tot el futbol de la tele, i que ella sabia que ho faria bé perquè sóc Spiderman. Però jo mai no m'havia sentit menys Spiderman que aquell dia, amb el cos adolorit sota la samarreta i les mànigues penjant dels braços. I quan va dir que pensava que el director em faria capità en el pròxim partit, li vaig dir que callés. Va dir *Què has dit?* i vaig respondre *Tu no en tens ni idea, de futbol.* Els seus ulls passaren de ser cercles a ser escletxes, i els llavis van formar una línia prima, com si algú els hagués dibuixat amb un llapis molt fi.

Durant tota la classe d'anglès no em va parlar i a l'assemblea no va aplaudir quan el director va anunciar que jo era l'Home del partit. Hauria d'haver estat el millor moment de la meva vida, però em vaig sentir com en Dominic, de la meva escola de Londres. En Dominic és discapacitat, i quan feia una cosa, fins i tot escriure el seu nom fent gargots, tothom li deia *Ooh!* i *Ho has fet molt bé!*, com si hagués escrit un llibre. Quan el director va descriure el meu gol, em vaig sentir justament així, com si no fos gran cosa per a qualsevol altre, però era impressionant perquè l'havia fet el nen pèl-roig, l'estra-

nyot, el que tots pensaven que era massa ximplet per jugar a futbol.

A l'hora del pati vaig anar fins al banc. No esperava trobar-me la Sunya. Em pensava que estaria enfadada. Però era allà, amb el nas a l'aire i el peu picant a terra. Els ulls, negres com el hijab que duia al cap, i tres pèls brillants voleiant al vent. Va dir *Passo de tu* i vaig preguntar *Així, per què em parles?* I va contestar *Només et faig saber que no penso parlar-te durant la resta del dia.* Aleshores vaig dir *Però, ho sento,* i va dir *És el que et toca* i vaig dir *Em pensava que no volies parlar* i aleshores em va picar la cama. No hauria d'haver fet tant mal, però vaig llançar un reneç i em vaig posar les mans a la cuixa. I aleshores la Sunya va mirar-me la cama, l'ull i les esgarrapades a les mans i va quedar bocabadada. Va posar-se dreta i va dir *Vinga.* La mantellina volejava d'una banda a l'altra i els braçalets dringaven mentre caminava baixant per un pendent que jo no havia vist mai abans. Duia a un cobert de color verdós que quedava darrere l'escola.

On som?, vaig preguntar mentre la Sunya feia un cop d'ull general i girava el pom per obrir una porta amagada. La vaig seguir cap a dintre, pestanyejant diverses vegades fins que em vaig acostumar a la foscor. L'habitació feia olor de teranyines i fang. *Aquest és el magatzem d'educació física,* va dir en tancar la porta, i va seure sobre una pilota gegant. *Venia a amagar-me aquí quan tothom em deia «germen de curri».* No vaig saber què respondre i vaig agafar una pilota de tennis i la vaig fer botar contra el terra. Va avançar-se i la va agafar. *Què passa, Jamie?* Vaig intentar riure, però sonava fals. Va es-

perar fins que vaig parar i aleshores va xiuxiuejar *Què ha passat?*

La sang em va pujar a la cara, i em bategaven els morats. Li volia explicar, però estava massa avergonyit. La dona grassa del menjador, la monitora, va fer sonar el xiulet, i em vaig dirigir cap a la porta. La Sunya em va agafar la mà. Vaig abaixar la vista. Els meus dits blancs feien bonic enllaçats amb els seus dits foscos. Es va aixecar. Era tan a prop, que li vaig veure una piga molt petita que tenia just sobre el llavi. Va deixar-me anar la mà i va posar els dits sobre la màniga dreta de la samarreta. Vaig cridar *NO,* però la va arremangar, lentament i amb suavitat, com si sabés que tenia el braç ferit. I quan va veure el morat per sobre el colze, els seus ulls llampeguejants van brillar amb llàgrimes. *En Daniel?,* va preguntar, i vaig assentir.

Va tornar a sonar el xiulet i no podíem parlar. Vam sortir discretament del cobert, vam pujar la costa i ens vam unir a la resta de nens sense que es notés. A les classes d'història i naturals la Sunya mirava en Daniel, i vaig témer que digués alguna cosa i ho empitjorés. Però semblava que entengués el meu pensament perquè no va dir res, i quan va ser l'hora de dinar vam tornar al cobert.

M'agrada el lloc. És tranquil i fresc i secret. Vam seure en una estora i vam compartir entrepans i li vaig explicar la baralla. Es va mossegar el llavi i va remoure el cap i va renegar en els pitjors episodis. Va dir *Hem de venjar-nos,* però vaig dir *Deixa-ho córrer,* i va respondre *Però et va dir cretí i et va pegar. Hem de fer alguna cosa.*

Em preocupava que volgués dir-ho a la professora, però aleshores va afegir *Els meus germans li trencaran la cara*. Ella sap tan bé com jo que els professors encara enreden més les coses. El sol pensament d'en Daniel estovat per un xicot gran em feia sentir bé i malament alhora. Volia que algú l'estovés, però volia ser prou valent per fer-ho jo mateix.

Vam restar en silenci una estona i vaig menjar les escorces del meu sandvitx mentre la Sunya contemplava la meva samarreta de Spiderman. El va tocar amb la mà, i li veia la cara pensativa. I aquest cop paraules com Mare i Història i Pare i Beure no van semblar massa gruixudes per sortir de la meva boca.

L'hi vaig explicar gairebé tot. No em va interrompre. Només escoltava i assentia. Li vaig parlar de les ampolles del pare al cubell d'escombraries, i que la mare havia marxat a viure amb en Nigel. Li vaig dir que em semblava que la meva mare s'havia oblidat del meu aniversari i de com em va alleujar rebre el regal dos dies més tard. En la pols del terra del magatzem, vaig escriure les paraules que la mare em va posar en la postdata de la seva postal, i la Sunya va estar d'acord que vindria a veure'm aviat. I quan li vaig explicar per què no em podia treure la samarreta fins que vingués la mare, ho va entendre.

Durant tota aquella estona que havia estat parlant, havia estat mirant el quadre daurat de llum que brillava al voltant de la porta secreta. Però quan la Sunya va dir aquestes paraules, vaig mirar-la a la cara. Va somriure i vaig somriure, i vam estrènyer les mans i un foc va bronzir pel meu braç. Va començar a ploure, però el

tamborineig de la pluja a la teulada no era tan fort com el BUM del meu cor. Volia mirar la piga de la Sunya, i em vaig inclinar endavant i vaig contemplar el punt marró sobre el seu llavi. *És una superstició*, va dir, i la seva veu era una mica més aguda que l'habitual. Em vaig inclinar més.

El seu alè em pessigollejava la cara. *Una superstició*, va murmurar. *És el que tenim*. El meu nas gairebé tocava els tres pèls brillants, i jo deia *Super... què?*, i va dir *Com aquests futbolistes que fan gols i han de portar els mateixos calçotets suats a cada partit perquè porten bona sort*. I aleshores vam començar a riure i la piga va desaparèixer perquè els seus llavis van tibar-se en un somriure.

De sobte les nostres cares se sentien massa a prop l'una de l'altra, i em vaig aixecar i vaig buscar una pilota. En vaig trobar una en un racó del magatzem i la vaig xutar una mica. La Sunya va dir *Parla'm de la teva germana*, i vaig xutar massa fort i va petar contra la porta secreta. Vaig dir *Té els cabells de color rosa*, i la Sunya va dir *Vull dir l'altra*.

La Sunya és musulmana i els musulmans van matar la meva germana. No sabia què dir. Vaig pensar a mentir, però no em va semblar correcte i hauria preferit que la Rose s'hagués ofegat o cremat, perquè així seria molt més fàcil d'explicar. I aleshores em vaig posar a riure, perquè era un desig ben estrany, i la Sunya s'hi va afegir, i no ens podíem aturar.

I enmig de les rialles vaig aconseguir dir aquestes set paraules. *Els musulmans van matar la meva germana*, i la Sunya no semblava horroritzada, ni va dir *Ho sento molt*

ni va intentar mostrar-se compungida, com feia tothom en assabentar-se'n. Va dir *No té gràcia, oh, no té cap gràcia*, però es va posar a riure encara més fort, agafant-se els malucs, amb unes llàgrimes als ulls que li baixaven per les galtes brunes. I jo també vaig riure, i se'm van humitejar els ulls per primera vegada en cinc anys. I em vaig preguntar si això era el que volia dir la terapeuta quan em va dir *Un dia et colpirà, i aleshores ploraràs*. No crec que es referís a llàgrimes de tant riure.

11

M'AGRADA EL GUST DELS SOBRES i per això en llepo la part adhesiva cinc vegades abans de tancar-los. Vaig imaginar la mare obrint la carta a casa d'en Nigel; els seus dits tocarien la meva saliva seca, i això em feia sentir bé. La Sra. Farmer ens va dir que era molt important que el pare i la mare vinguessin a la Trobada de pares del desembre. Va dir *És l'última oportunitat que tenen de parlar amb mi abans de començar la secundària l'any vinent. Hauríeu de venir amb les mares, i arrossegar els pares, també*.

Vaig agafar dues cartes de la pila que hi havia a la classe i en vaig donar una al pare i vaig enviar l'altra a la mare. Li vaig escriure una nota al principi amb la meva millor lletra. *Quedem a la porta de la meva nova escola, Escola Primària Anglicana d'Ambleside, el 13 de desembre a les 15.15 h, Postdata: no portis en Nigel*. Anava a afegir-hi *Portaré la meva samarreta de Spiderman*, però vaig decidir no posar-ho. Vull que sigui una sorpresa.

Vaig doblegar amb cura les pàgines que havia arrencat del meu bloc i les vaig ficar en un sobre, també. Una foto meva i una del peixet de colors. A la mare li encantaran.

Quan la carta va caure dins de la bústia estava excitat. La Trobada de pares és d'aquí a quinze dies, o sigui que hi ha temps de sobres perquè la mare demani permís al Sr. Walker. No s'ho voldrà perdre. La mare sempre diu que l'escola és molt important i que si trec bones notes podré aconseguir el que em proposi. Deia *Esforça't ara i les recompenses vindran amb el temps*. Treballaré molt a l'escola fins al 13 de desembre perquè la Sra. Farmer només tingui elogis per a mi.

Després d'enviar la carta, vaig recolzar-me a la paret al costat de la bústia esperant la Sunya. Em va saber greu deixar el pare sol perquè m'havia preguntat què volia fer aquell matí. Va preguntar *Tens cap pla?* i vaig estar a punt d'ennuegar-me amb el Coco Pops. Vaig contestar *Surto amb amics* i va dir *Oh!* amb aquell deix de decepció que em feia sentir com si anés a cometre un delictes. Cosa que era certa, perquè anava a dinar amb una musulmana, però el pare no ho sabia, això. Va dir *Pensava que podíem anar a pescar* i la Jas va fer un glop excessiu de te i es va cremar la llengua. Vaig dir *Ho sento* i va dir *Bé, sigues aquí a les cinc, perquè prepararé el berenar-sopar*. La Jas s'estava ventilant la llengua amb la mà, però encara tenia els ulls oberts de sorpresa.

El pare està molt millor des de la discussió amb la Jas. Em sembla que es va adonar que no havia estat gaire per nosaltres. Encara beu, però no durant els matins, i ens ha portat quatre vegades a escola aquest mes. I ha

començat a preguntar-me sobre com anaven les classes. Tot i que no sempre escolta la resposta, m'agrada d'explicar-l'hi. Quan li vaig dir que havia marcat el gol de la victòria en el partit de futbol i que el meu equip anava primer a la Lliga, em va dir *M'ho havies d'haver dit, que jugaves. Hauria vingut a veure't*, cosa que em va empipar i em va agradar alhora. La Jas s'estava pintant les ungles quan va dir això i va moure el cap i em va picar l'ullet, tot bufant-se les ungles negres per assecar-les.

Sort que el pare ha canviat, perquè la Jas pensava que el meu pla era una bestiesa. Li vaig dir que truquéssim al concurs de talents de la Gran Bretanya per donar l'adreça perquè els de la tele ens enviessin informació sobre les audicions. Va dir *Però has de tenir un talent per ser admès al xou* i vaig dir *Tu saps cantar* i va respondre *No pas com la Rose*, i això em va contrariar perquè no és veritat. Quan va arribar el prospecte, vaig ensenyar-lo a la Jas. Li vaig assenyalar la data, el 5 de gener, i el lloc més proper per fer una audició, el Manchester Theatre Palace. Va dir *Va, no hi tornis* i vaig dir *Però pot canviar les nostres vides* i va respondre *Deixa de dir ximpleries i surt de la meva habitació*.

Vaig veure la Sunya abans que ella em veiés a mi. Baixava pel muntijol cap a correus. El hijab voleiava per damunt seu, i semblava realment un superheroi, rabent per l'aire. A mates, divendres passat, quan vaig preguntar a la Sunya si mai no es treu el hijab, va esclatar a riure. *Només el porto quan surto de casa o si vénen visites*. Li vaig preguntar *Per què t'has de cobrir?* i em va dir *Perquè ho diu l'Alcorà*. I vaig preguntar *Què és l'Alcorà?* i va con-

testar *És una mena de Bíblia*. I això és el que passa amb els cristians i els musulmans: tots dos tenen un déu i tots dos tenen un llibre. L'únic és que tenen noms diferents.

La Sunya va córrer fins a la bústia i em va agafar pel braç i em va arrossegar cap al muntijol, sense parar de xerrar. Estava molt nerviosa. Mai no havia estat dins d'una casa musulmana. Estava preocupat per si feia olor de curri, com deia el pare a Londres. Tenia por que la seva família resés i parlés en una altra llengua. I tenia por que el pare de la Sunya estigués fabricant bombes a la seva habitació. Això és el que el pare deia que feien tots els musulmans. I encara que em sorprendria que el pare de la Sunya fos un terrorista, el pare deia que no te'n pots fiar, i que fins i tot els que tenen més cara d'innocent porten explosius al turbant.

Quan vam creuar l'entrada, va aparèixer un gos, que es va llançar sobre la Sunya. Era negre i blanc, amb orelles llargues i un morro humit i una cueta que no parava de moure's. El gos Sammy semblava un gos anglès i no pas musulmà. Vaig sospirar alleujat. Era normal. I tota la resta, també. La casa de la Sunya no era pas diferent de la meua. A la sala d'estar hi havia un sofà de color crema i una bona catifa, i un relleix de llar de foc amb totes les coses habituals: fotos i espelmes i gerros de flors, no de germanes. L'única cosa musulmana de tota l'habitació era una fotografia de grans edificis amb cúpules i capitells. La Sunya va dir que era un lloc sagrat anomenat la Meca, i vaig riure perquè aquest era el nom d'un bingo que hi havia a prop del nostre pis de Finsbury Park.

La cuina era el més interessant. Em pensava que faria

olor d'espècies i que estaria plena de bols plens fins al capdamunt de verdures exòtiques. Però era com la meua cuina, potser més bonica i tot, perquè hi havia un paquet de Coco Pops al prestatge, però no hi havia ampolles d'alcohol i el cubell només feia olor d'escombraries.

La mare de la Sunya va preparar un batut de xocolata i va posar una palleta en forma de rínxol al meu vas. Portava un vel blau i tenia els ulls llampeguejants de la Sunya, però la pell més blanca i la cara més pausada. Més seriosa. La cara de la Sunya és ràpida. Canvia deu vegades en un sol minut. Els ulls li creixen i se li encongeixen, i la piga li balla i les celles se li belluguen quan parla.

La mare de la Sunya és més tranquil·la, més gentil i sàvia. No té bon accent, com la Sunya, i el meu nom sona diferent quan el diu ella. No sembla la mena de dona que es casaria amb un terrorista, però no se sap mai.

Vam beure el batut a l'habitació de la Sunya. Teníem set, perquè havíem estat fent salts al llit per veure qui s'estava més estona a l'aire. Com que sóc l'Spiderman, havia de tocar el sostre i provar de quedar-m'hi enganxat. I com que la Sunya és la Noia M., havia d'agitar el hijab i provar de volar sobre la catifa. Al final vam quedar empatats.

A la Sunya, tota una tofa de cabells li va penjar del vel rosa; mai no n'hi havia vist tants. Eren gruixuts i sedosos i més bonics que els cabells que es veuen en els anuncis de xampú en què les dones mouen el cap d'una banda a l'altra. I vaig dir que era una pena que l'Alcorà

li fes tapar els cabells com si fos una cosa dolenta. La Sunya va xuclar la resta de batut que quedava i va dir *No em tapo pas els cabells perquè sigui una cosa dolenta. Me'ls tapo perquè és una cosa bona.* Això era confús; em vaig quedar callat i vaig petar una bombolla de xocolata. La Sunya va deixar el vas a la taula i va dir *La mare guarda els seus cabells per al pare. No els pot veure cap altre home. Això els fa més especials.* I vaig preguntar *Com un regal?* I va dir *Sí.* Vaig pensar que hauria estat molt millor que la mare reservés els seus cabells per al pare en lloc d'ensenyar-los a en Nigel i vaig dir *Ho entenc.*

La Sunya va somriure i jo vaig somriure, i estava pensant en el que farien les nostres mans, quan la seva mare va entrar a l'habitació amb uns sandvitxos. N'hi havia de formatge i de gall dindi, i estaven tallats en triangles, però no me'ls vaig poder menjar. Sempre he detestat el joc de «Passa el paquet», perquè quan la música para, no em toca mai el paquet, de manera que mai no desembolico res. I el hijab de la Sunya semblava justament paper d'embolicar rosa, i vaig imaginar que ella desapareixia, brillant i espurnejant i perfecta, abans que pogués espiar quina era la capa de fora.

La Sunya tenia la boca plena de pa, i primer no entenia què estava dient. Però aleshores se'l va empassar i va dir *Trobes a faltar la Rose?*, i era el primer cop que parlàvem d'ella des del dia del magatzem, en feia nou. Vaig assentir amb el cap i vaig obrir la boca i estava a punt de dir *Sí* com un robot. Però aleshores em vaig adonar que mai no m'havien fet aquesta pregunta. Sempre em diuen *Deus enyorar la Rose* o *De segur que trobes a fal-*

tar la Rose, però mai *Trobes a faltar la Rose?* Com si es pogués triar. Així que vaig deixar d'assentir amb el cap i vaig canviar la paraula que estava a punt de dir i vaig constestar *No.* Aleshores vaig somriure, perquè no havia passat res de terrible i el món no havia caigut a trossos i la Sunya ni tan sols no semblava sorpresa. Ho vaig repetir. Més fort aquesta vegada. *No.* I aleshores, sentint-me més valent, vaig mirar al voltant i vaig dir una altra cosa. *No enyoro gens ni mica la Rose.*

La Sunya va dir *Jo tampoc no enyoro el meu conill,* i vaig preguntar *Quan va morir?* i la Sunya va respondre *A en Patch, se'l va cruspir una guineu fa dos anys.* I vaig dir *Quants anys té en Sammy?* I va dir *Dos. El pare el va comprar quan va morir en Patch perquè sabia que estaria disgustada.* I això no em va semblar la mena de cosa que faria un terrorista, i quan vaig passar per davant de l'habitació dels pares per anar al lavabo, tampoc no vaig veure-hi indicis de bombes.

Després de dinar, vam enfilem-nos als arbres i vam seure sobre branques que es movien amb el vent. Les fulles s'arremolinaven pel jardí i els núvols corrien pel cel i tot semblava fresc i lliure com si la Terra fos un gos gros traient el cap per la finestra d'un cotxe en marxa. Vaig preguntar a la Sunya si el seu pare era anglès i va dir *Va néixer a Bangladesh* i vaig preguntar *On és això?* i va dir *A prop de l'Índia.* No em puc imaginar un lloc així. El lloc més lluny on he anat és la Costa del Sol, a Espanya, que és més calorós que Anglaterra, però no tan diferent. Hi ha cafeteries que serveixen English Breakfast i hi vaig menjar salsitxes i quètxup cada matí durant dues set-

manes. I vaig preguntar *I com és?* i va dir *No en tinc ni idea, però el meu pare prefereix viure aquí.* I vaig preguntar *I per què va venir?* i va dir *El meu avi va venir l'any 1974 per buscar feina a Londres.* Això em semblava que era anar a buscar la feina una mica lluny. *No podia haver anat a l'oficina de treball de Bangladesh?*, vaig preguntar, i la Sunya es va posar a riure. De sobte, ho volia saber tot d'ella. Totes aquestes preguntes anaven del meu cervell a la boca, i la primera que va sortir va ser *Com és que la teva família va anar a parar al Districte dels Llacs?* Les cames de la Sunya es balancejaven sota la branca mentre parlava. *El meu avi va fer treballar dur el meu pare per no tenir problemes i el va enviar a estudiar medicina tan lluny de Londres com fos possible. Va anar a Lancaster i va conèixer la meva mare i es van casar i es van traslladar aquí. Va ser amor a primera vista,* va afegir, girant-se per mirar-me, amb les cames sobtadament quietes. Totes les coses que volia preguntar es van evaporar del meu cervell, com el vapor que havíem estudiat a ciències naturals. *Amor a primera vista,* vaig repetir, i la Sunya va assentir, i aleshores va somriure, abans de saltar de l'arbre.

Vaig assegurar-me d'arribar a casa a les cinc. Quan vaig entrar a casa, en Roger va sortir com si hagués estat esperant algú que obrís la porta. La sala d'estar era plena de fum espès. *Espero que t'agradi cruixent,* va dir el pare quan vaig entrar a la cuina. Havia parat taula i havia encès una espelma, i la Jas ja estava asseguda, tota pentinada i elegant, amb un somriure als llavis. No m'ho

podia creure. El pare havia fet pollastre rostit, i no tenia cap importància que per sobre estigués una mica recremat.

Les patates al forn eren massa greixoses i la salsa, massa salada, i la verdura, massa aigualida, però m'ho vaig menjar tot per compensar el fet que la Jas no va tocar el seu plat. M'hauria menjat també els púdings de Yorkshire si no haguessin estat enganxats a la safata. Ho estàvem passant bé, i per una vegada, conversàvem, quan el pare va començar a xerrar de la Sunya. *Sabies que en Jamie té una nòvia?*, va preguntar. La Jas va esbufegar i a mi l'estómac se'm va fer petit. *És veritat?*, va xisclar la Jas, i em vaig posar vermell. *És el desodorant!*, va dir tot rient. *Gràcies al desodorant!* El pare va picar l'ullet a la Jas. *Es diu Sonya i sembla molt bona nena. Joves amorettes!*, va dir bromejant, i vaig respondre *Paaare!*, d'aquella manera entre rondinaire i orgullosa que tampoc no el reprovava.

La Jas va aclarir-se el coll. Sabia què anava a dir i vaig rosegar una pota de pollastre com si fos el gos Sammy. Va dir *Ja que parlem del tema, hi ha una cosa que volia dir-te.* El pare va deixar anar la forquilla. *Tinc nòvio.*

El pare es va quedar mirant la taula. La Jas va tallar una pastanaga a bocinets. Vaig sucuar els dits a la salsa del meu plat. Me'ls estava xuclant quan el pare va dir *Molt bé* sense alçar els ulls. I la Jas va cridar fluix, *Molt bé* i el pare va sospirar *Molt bé*, i em sentia marginat, o sigui que també ho vaig dir. Però no em van sentir perquè la Jas s'havia aixecat d'una revolada i estava abraçant el pare, fent-li la primera abraçada que jo mai li havia vist

fer. I la cara de la Jas feia goig de veure, però la del pare era tensa, amb una tristesa que jo no comprenia.

La Jas cantava mentre rentava els plats. Vaig deixar d'assecar-los i me la vaig mirar. *Realment, tens bona veu.* Va respondre *No penso anar a aquest maleït concurs,* i vaig respondre *Ja ho sé* i em va dir *Explica'm això de la nòvia que tens.* Vaig pensar en la piga de la Sunya, i els seus cabells brillants i els ulls llampeguejants i els llavis somrients i els dits fosquets i vaig dir *És maca* abans de poder reprimir-me. La Jas va fer veure que vomitava a la pica i la vaig fustigar amb un drap de cuina, i ens vam posar a riure. El pare va entrar per desar les olles i ens va renyar per ser tan ximplets. Érem com una família normal, i, per una vegada, no vaig trobar a faltar la mare. El lleó platejat ens contemplava a través de la finestra de la torre. Podia haver estat en Roger, però em va semblar sentir un ronc.

12

HI HAVIA MILERS D'ESTRELLES damunt la torre i cap núvol i la lluna era plena. Semblava com un platet de llet, i l'hi vaig mostrar a en Roger. M'havia seguit fins a fora i el tenia a la falda, i contemplava el cel amb els seus ulls verds i vius. Cap dels dos no podíem dormir, i estava content que fos allà per fer-me companyia. El seu pèl m'escalfava els dits i sentia el batec del seu cor sobre els meus genolls. La nit feia una olor freda i secreta, com el magatzem, i pensava si la Sunya dormia a sota el cobrellit blau que vaig veure fa dos dies a la seva habitació. I aleshores em vaig sentir culpable de pensar en ella i vaig sacsejar el cap i vaig pestanyejar tres cops, tot fixant els ulls en l'estany. Recordava els manaments gravats en taules de pedra que Déu va llegar a aquell home estrany que es deia Moisès.

Avui la Sra. Farmer ha dit que si volíem anar al cel havíem de complir els Deu Manaments. Ha dit *Déu els va lliurar a Moisès gravats en pedra, a la muntanya, i*

són les lleis que han de regir la nostra vida. Al principi no l'escoltava perquè, realment, el cel no em sembla una cosa tan atractiva. Que jo sàpiga, només hi ha una munió d'àngels cantant nadales i tot brilla en excés, o sigui que m'asseguraré que m'enterrin amb ulleres de sol. Però aleshores la Sra. Farmer va dir *El Cinquè és un dels més importants: honraràs el teu pare i la teva mare,* i de sobte em vaig sentir malament. Menjar triangles de sandvitxos amb una musulmana no és respectar gens el pare.

Es va sentir un dring de braçalets perquè la Sunya havia aixecat el braç. *Què passa si incompleixes els manaments?*, va preguntar, abans que la Sra. Farmer li hagués donat la paraula. *No interrompis,* va dir la professora. *Pots anar a l'infern?*, va continuar la Sunya, amb els ulls ben oberts. *I allà hi ha el dimoni?* La Sra Farmer es va posar pàl·lida i va encreuar els braços. Va fer un cop d'ull als núvols del panell i després, a en Daniel. Ell mirava la Sunya sense poder-se creure que hi tornés una altra vegada. Ella el va ignorar i es va rascar la temple. *Quin aspecte té el dimoni?*, va preguntar amb candor, i la classe va esclafir a riure. La Sunya ni tan sols va somriure. Va quedar-se amb els ulls oberts i plens de curiositat. La boca d'en Daniel era com una O fosca i grossa enmig de la seva cara lluent i vermella. *Ja n'hi ha prou,* va dir la Sra. Farmer, i les paraules sonaven estranyes, perquè les empenyia entre les petites esclatxes de les seves dents serrades, i em va semblar com si estigués ratllant formatge. *Mirem els altres manaments.*

La Sunya em va picar l'ullet i l'hi vaig retornar, però

el Cinquè Manament em va fer sentir culpable. *Honraràs el teu pare i la teva mare.* És el que Déu ha deixat dit. I jo estava picant l'ullet a una musulmana, com si estigués bé fer una cosa que el pare odiaria. De sobte, em vaig adonar que no importava que el meu àngel anés guanyant posicions fins al cim del panell de classe. Si hi havia un cel de veritat, i no retallat en una cartolina daurada, no hi entraria perquè estava incomplint un manament. I per alguna raó això em va fer pensar en la Rose. No sé on és el seu esperit, però si és al cel, deu trobar-se molt sol. Imagino el fantasma de la Rose, tot sol sobre un núvol blanc, sense colze, sense clavícula, sense família ni amics. No em podia treure la imatge del cap, i em va provocar un malestar que va durar tot el dia i que no em va deixar dormir.

Els matolls van crepitjar i en Roger em va saltar de la falda i es va endinsar en la nit, i, en fugir, les herbes altes li fregaven la panxa.

Em vaig inclinar a l'estany per buscar el meu peixet a les aigües platejades. Estava amagat sota un tou de lliris, tot sol, i el vaig acariciar. Va nedar cap als meus dits i els va picar, com si fossin menjar. Em vaig preguntar on devien ser els seus pares. Potser els havia deixat en un riu, o al mar. O potser l'estany era una mena de Cel dels Peixos, i la resta de la seva família encara no eren morts. I tot i saber que això era impossible, em vaig sentir tan trist pel meu pobre peixet solitari, que li vaig fer companyia durant molta estona, i probablement hi hauria passat tota la nit si no fos perquè un conill va començar a esgüellar.

Vaig tapar-me les orelles amb les mans i vaig tancar els ulls ben fort, però els esgüells eren difícils d'esmortir. A continuació, va aparèixer en Roger, fregant-me el colze amb el cap, i em va posar un conill mort als peus. No volia mirar, però no podia deixar de fer-ho, com quan algú té una engruna de menjar o una marca de naixement a la cara i no pots deixar de mirar-la. Era una cria de conill. El cos era petit i el pèl, suau i sedós, i les orelles semblaven noves de trinca. Vaig provar de tocar-li el morro, però cada cop que acostava el dit als bigotis, sentia un calfred al cos, com si m'electrocutés. No volia deixar el conill allà, però no m'atrevia a tocar-lo, i al final vaig agafar dues branquetes i les vaig fer servir com si fossin bastonets. Vaig agafar el conill per una orella i el vaig apartar de l'estany per llençar-lo a prop de les mates. El vaig cobrir d'herba, fulles, tot el que vaig trobar. En Roger roncava al meu costat, com si m'hagués fet un favor.

Em vaig ajupir i el vaig mirar als ulls i li vaig dir el Sisè Manament. *No mataràs*. En Roger va roncar més fort, amb la cua orgullosament erecta. No ho podia entendre, i em vaig enfadar amb el meu gat. El vaig deixar entrar a casa, però li vaig tancar la porta de la meva habitació als nassos i vaig intentar dormir. Per primera vegada a la vida, vaig somiar amb la Rose.

La Sra. Farmer havia penjat els Deu Manaments a la paret davant de la meva cadira. Encara que volgués oblidar-me del Cinquè Manament, era impossible. Era

com si els ulls del pare estiguessin penjats al panell, mirant-me.

Al començament de la classe de mates la Sunyia va murmurar *Què et passa?*, però no la podia mirar sense pensar en la Rose. Finalment, va dir *D'acord* i em va preguntar si tenia més idees per a la revenja. Els germans de la Sunya pensen que no està bé pegar un nen de deu anys, o sigui que necessitem un altre pla. Ella està obsessionada amb castigar en Daniel, però jo no ho vull fer. Em repeteix *Si li deixes passar aquesta, ho tornarà a fer* i penso que això no és cert. A en Daniel, li agrada guanyar, i ara que ha guanyat, ha perdut interès. Fa molt que no m'ha intimidat. Ja fa molt que no m'ha donat puntades de peu ni m'ha pegat ni m'ha dit cretí. S'ha acabat, vaig perdre, i tal dia farà un any.

Bé, potser tal dia no farà un any, però no puc guanyar, o sigui que el que sóc és un bon perdedor. A Wimbledon hi ha aquest jugador de tennis que sempre arriba a la final però que no guanya mai el trofeu. Tothom diu sempre coses com *És tot un cavaller* i *Té una esportivitat excel·lent* perquè fa bona cara, somriu i accepta que és el finalista.

És el que jo faig, perquè si intentés guanyar en Daniel, perdria i m'enduria una pallissa.

A mitja classe de matemàtiques la Sra. Farmer va dir que tenia una cosa molt important a dir. Els pèls de la piga li van començar a tremolar i la barbata, també. *Vé-nen els d'Ofsted*, i va mirar a la porta com si anessin a irrompre en qualsevol moment. Ofsted sonava com si fos un exèrcit o una cosa semblant, i m'estava preguntant si

portaven pistoles, i la Sra. Farmer va dir *Són inspectors*. La mà d'en Daniel es va aixecar com un ressort i va dir *El meu pare és inspector en cap de la policia*. La Sra. Farmer va dir *Ja n'hi ha prou de gallejar*. I la Sunya va esclafir a riure expressament. La Sra. Farmer va dir *Aquests inspectors no són de la policia. Són persones expertes que examinen les escoles i les avaluen: excel·lent, bé, suficient, insuficient*.

La cara se li posava més blanca, i fins i tot els seus ulls incolors semblava que s'esvaïen. *La setmana vinent assistiran a la nostra classe i és molt important que vegin que bé que treballem. És molt important que us comporteu correctament. Pot ser que us facin preguntes i és molt important que sigueu educats, llestos i que digueu coses positives sobre la nostra classe*. La Sunya va somriure. Jo sabia exactament el que estava pensant. Volia tornar-li el somriure, però no ho vaig fer.

A l'hora del pati vaig passar vint minuts al lavabo honorant el pare. Vaig posar les mans a sota l'assecador de mans, imaginant que era un monstre que escopia foc. Em cremaven les mans i les flames eren molt calentes, però jo era prou coratjós per resistir i ni tan sols no cri-dava. Va ser un joc divertit, però no tan divertit com seure al banc o travessar la porta secreta amb la Sunya. Però no puc seguir fent-ho. Per si de cas existeix el cel i la Rose és allà, penjada i sola, Déu m'hi ha de fer un lloc. Per tant, he de seguir els Deu Manaments. Tots. Inclòs el Cinquè.

Fa dos dies que vaig parlar amb la Sunya. El pare ens ha portat a escola i ens ha cuinat cada dia des del dia del rostit, o sigui que em sembla que faig el que és correcte. Però és dur, i se'm va retorçar l'estómac quan vaig veure l'anell de blu-tack al calaix. Hauria de ser més fàcil ara que no som amics, però era millor quan em preguntava contínuament *Què passa?* i *Per què et fas l'estrany?* Almenys aleshores podia sentir la seva veu.

Em sento com aquells drogoaddictes de les pel·lícules que no fan res més que pensar en pastilles, i com menys en tenen, més en volen, fins que es tornen bojós i roben en un supermercat per aconseguir diners. No estic dient que robaria el quiosc de les lllaminadures de l'escola. No crec que la Sunya volgués ser la meva amiga, ni tan sols si li donés totes les xocolatines que hi ha al taulell de la recepcionista, que és on munten el quiosc el dimecres i el divendres a l'hora del pati.

En Leo ha vingut a sopar aquest vespre. El pare ha preparat pizza. Eren del súper, però hi ha posat trossets de pernil i una llauna de pinya per sobre per fer-les més tropicals. La mare ho solia fer. No hi havia gaire conversa a taula. El pare ignorava en Leo i en Leo semblava nerviós, i jo veia que la Jas també estava incòmoda. No parava de preguntar-me coses que ja sabia. *Deia Així, com va el futbol?* Encara que li havia dit la setmana passada que no hi havia partits fins després de Nadal. I aleshores m'ha preguntat *Com és el teu director?*, però ho sap millor que jo, perquè hi va parlar per telèfon. Amb tot, he contestat tan bé com he pogut. Simplement estava neguitosa i volia omplir com fos el soroll dels ga-

nivets en els plats i els sospirs del pare mirant els cabells verds d'en Leo.

Després de sopar en Leo ha dit *Gràcies* i *Ha estat excel·lent*, com si haguéssim fet un banquet en lloc de menjar pizzes de supermercat. I el pare ha remugat alguna cosa incomprendible, i m'ha empipat, perquè l'àvia diu que *No costa gens ser educat*. La Jas ha agafat en Leo per la mà, i els ulls del pare li han sortit de les òrbites quan ella l'ha estirat cap a l'escala. Ha dit *Em sembla que no*, i ha assenyalat cap a la sala d'estar. La cara de la Jas era com aquests tomàquets al forn que et donen al Full English Breakfast a Espanya. M'ha sabut greu per ella, però volia ser respectuós i no he dit ni una paraula i m'he limitat a ajudar el pare a rentar els plats. Ho rentava tot amb massa sabó i les bombolles vessaven de la pica. Volia preguntar-li per què estava enfadat, però no gosava. Aleshores li he parlat de Moisès i de les taules de pedra, però m'ha deixat amb la paraula a la boca i se'n ha anat a prendre una cervesa.

ANIT VAIG SOMIAR AMB LA SUNYA. Jo insistia a veure-li els cabells i provava de tocar-li el hijab, però ella s'escaïolia i se'l lligava al cap. L'hi tornava a demanar, un cop i un altre, implorant, i cada vegada més desesperat, però cada cop que li demanava el hijab, l'estrenyia més i la cara se li feia més petita, fins que la cobria tota excepte un ull. El seu ull no brillava, només mirava i mirava, i aleshores es convertia en una boca que deia *Torna-te'n a Londres*. Quan em vaig despertar estava tot suat i els cabells, llardosos, i trobava tant a faltar la Sunya, que em feia mal el cor.

Al cotxe, anant cap a l'escola, el pare deia *No* i la Jas estava emmurriada. Deia *Però vas dir que molt bé* i el pare contestava *Molt bé que tinguis nòvio, però de sortir de nit, res*. Ella va dir *Només volem anar al cine* i ell va dir *En Leo té els cabells de color verd*. I la Jas va dir *I què?* i el pare va dir *És estrany* i la Jas va replicar *No ho és*, i jo hi estava d'acord, però vaig callar. El pare va dir *Els*

nois que es tenyeixen els cabells són una mica... i va fer una pausa. La Jas el va mirar. Són una mica QUÈ, exactament?, va cridar, i vaig pregar que Déu llancés del cel una altra tauleta de pedra per estabornir el pare i fer-lo callar. Són una mica marietes, i ella va dir Vols dir GAI i el pare va respondre Ets tu qui ho ha dit, no pas jo.

Aleshores, hi va haver un llarg silenci fins que la Jas va dir *Atura el cotxe*. I el pare va contestar *No siguis ximple* i la Jas va cridar *Atura el maleït cotxe!* El pare va aturar-se i el de darrere nostre va tocar el clàxon. La Jas va saltar del cotxe. Va fer un cop de porta, plorosa, i el pare cridava, i els vidres eren plens de baf. Algú va tornar a tocar la botzina. El pare va mirar pel retrovisor i va dir *No em diguis el que he de fer al meu propi país!* Vaig netejar el vidre i vaig veure la Sunya al cotxe, amb la seva mare. El pare va arrencar bruscament, deixant la Jas sota la pluja, i no parava de parlar dels pakis, que si no treballaven, que si feien el dropo tot el dia, que si vivien del govern, i després que si posaven bombes al país que els manté.

I, de sobte, en fer un cop de volant per esquivar una ovella que estava pasturant a la cuneta, em va colpir el cervell el Novè Manament. *No donaràs fals testimoni*. Ahir, quan la Sra. Farmer va preguntar què volia dir això, en Daniel va aixecar el braç i va dir *No diguis mentides sobre els teus veïns*.

Vaig seure al meu seient. *No diguis mentides*. El cor m'anava més ràpid. *Sobre els teus veïns*. La ràdio estava encesa i la música sonava alta, però jo només sentia les mentides que havia dit el pare. *Tots els musulmans són assassins. Massa ganduls per aprendre anglès. Fabriquen*

bombes a l'habitació. De sobte, se'm va aturar el cor. El pare està donant fals testimoni. I la Sunya només viu a dues milles. O sigui que ha incomplert el manament, perquè diu *No diguis mentides sobre els teus veïns*, no pas *No diguis mentides sobre els veïns del costat*, que hauria estat diferent.

El cotxe es va aturar davant de l'escola i el pare va dir *Surts?* I vaig assentir, però el meu cos no es movia. El pare ha donat fals testimoni. *Ràpid*, em va etzibar, mirant les escombretes d'eixugaparabrises que apartaven la pluja a una banda i a l'altra del vidre. Vaig descordar-me el cinturó. Vaig baixar del cotxe. El pare va marxar sense dir adéu. I mentre el cotxe enfilava avall per la carretera, vaig aixecar el dit del cor cap al cel. Dos anells l'encerclaven en lloc d'un de sol, les pedres marró i blanca gairebé es tocaven. Vaig insultar Déu i vaig insultar Moisès. Aleshores vaig inclinar el dit i vaig insultar el meu pare, i vaig incomplir el Cinquè Manament, i això em provava. El cotxe va desaparèixer per la cantonada i vaig córrer cap a l'escola a trobar la Sunya.

La Sra. Farmer va dir *Com que s'acosta Nadal, començarem a treballar el naixement de Crist*. Tothom va remugar i vaig veure que aquesta escola era igual que la d'abans. A Londres fèiem el pessebre vivent cada desembre per a totes les mares i pares, que devien estar avorrits de veure la mateixa representació any rere any. Fins ara havia estat una ovella, i la part posterior d'un burro, i l'estrella de Betlem, però mai no havia fet de

persona. La Sra. Farmer va dir *És important entendre el veritable significat del Nadal. Vaig cantar baixet Els tres Reis de Leicester Square venien calces de senyora, és fantàstic, tot era elàstic, en vols comprar un parell?* La Sunya ni tan sols va riure.

La Sra. Farmer va dir *Escriurem la història del naixement del Senyor des del punt de vista de Jesús. Jesús no devia veure gairebé res a part de l'interior del ventre de Maria, molta palla i uns quants narius peluts quan els pastors es van acostar al bressol. Però aleshores la Sra. Farmer va dir Aquesta és la redacció més important de tot l'any. Vull que us hi apliqueu per poder posar-vos bona nota i així poder-ho ensenyar a la Trobada de pares i mares.*

Vaig escriure quatre pàgines abans que la Sra. Farmer digués *Ara deixeu d'escriure*. A la mare li encantarà, especialment quan el ventre de la Verge Maria brilla de color vermell amb la llum de l'àngel Gabriel, que en la meva història és una senyora, per si de cas el pare ho llegeix a la Trobada de pares. Si es pensa que els nois teinyits de verd són gais, no sé pas què pensaria d'un home amb ales.

Vaig arrencar un full del meu bloc i vaig escriure una nota a la Sunya. Hi deia *Quedem al magatzem a l'hora del pati*, i hi vaig dibuixar una cara de dimoniet somrient amb banyes amb els meus llapis de colors especials. Va llegir la nota, però es va mostrar impassible. Quan ens van deixar sortir vaig anar corrents cap al taulell de la recepcionista, però no vaig encanonar la Sra. Williams perquè em donés totes les xocolatines o

el que fos. Vaig comprar-me un crunchie amb els meus diners, que m'havia donat l'àvia, i me'n vaig anar corrents i vaig desaparèixer per la porta secreta.

Vaig estar botant una pilota de tennis cinquanta-una vegades abans d'adonar-me que la Sunya no vindria. Estava enfadat amb ella per ser tan emmurriada i vaig obrir el crunchie, i estava a punt de clavar-hi mossegada quan em vaig aturar. La boca se'm feia aigua, però vaig tornar a embolicar la xocolatina i me la vaig posar dins del mitjó perquè no tenia butxaques als pantalons. A classe de mates li vaig escriure, a la Sunya, una altra nota demanant-li que ens trobéssim al magatzem a l'hora de dinar. Aquesta vegada vaig afegir-hi *Sisplau. PD: tinc una sorpresa per a tu* per mirar de convèncer-la.

Vaig menjar-me els sandvitxos assegut sobre una pilota de futbol. Es movia i era difícil mantenir l'equilibri, i em queien molles a terra. Cada cop que sentia un grinyol, i fins i tot quan res no grinyolava, el cor m'anava a cent i la cama se'm disparava i tenia la boca massa seca per empassar-me el pa. Tenia els ulls fixats en l'esclatxa de llum de la porta. Tenia l'esperança que la llum es fes quadrada i que la Sunya aparegués allà. Una silueta retallada pel sol. Però el pom no va girar i la porta va romandre tancada.

Vaig agafar una raqueta de tennis i vaig rebotar una pilota contra la paret. Una vegada. I una altra, i una altra i una altra. Cada vegada més fort i més ràpid. La suor em regalimava per l'esquena i la respiració era feixuga, i aleshores em van picar l'espatlla i vaig fallar la pilota i em va rebotar contra la cara. La Sunya va dir *Estàs bé?* I

sé que m'havia de fer mal, però no vaig sentir cap dolor, només felicitat de veure-la.

Vaig fer que sí amb el cap i vaig treure'm el seu anell del dit del cor. El vaig allargar cap a ella i se'l va quedar mirant una estona i no va dir res durant un milió d'anys. I vaig dir *Posa-te'l, doncs* i va dir *Això és tot?* I vaig dir *Tot de què?* i va agitar el cap i va marxar. Era a la porta quan vaig cridar *No te'n vagis* i va dir *Per què no?* i vaig contestar *La sorpresa*. Vaig abaixar-me el mitjó i li vaig oferir el crunchie.

La seva mirada era exactament com la d'en Roger quan em va portar el conill mort. Va alçar el nas i va sortir d'una revolada del magatzem tot donant un cop de porta davant els meus nassos. Les parets van tremolar i tot va quedar fosc. Vaig mirar-me la mà. El crunchie estava tot estovat i llefiscós i hi havia enganxada pelussa blanca en la xocolata que s'estava desfent.

Vaig mirar pel magatzem per veure què li podia donar. L'únic regal vistós era una javelina, però era massa aparatosa per distreure-la sense que em veiés la monitora grossa del menjador. El magatzem no era divertit per estar-s'hi sol i vaig sortir sota la pluja i vaig fixar-me en una cosa groga. Vaig tenir una idea.

Quedaven deu minuts abans de tornar a classe. Vaig rondar pel pati buscant la Sunya amb la nova sorpresa amagada a l'esquena. La vaig veure amb en Daniel i, per una mil·lèsima de segon em vaig posar gelós, però aleshores em vaig adonar que estaven discutint. Vaig fer-me enrere perquè no volia rebre, però vaig sentir que en Daniel deia *Germen de curri* i *Fas pudor* abans de fugir

corrents. Vaig anar cap a la Sunya, i tenia les palmes de les mans suades i el meu cor s'accelerava per moments contra les costelles com el gos Sammy a la tanca de casa de la Sunya. Vaig dir *ta tà...* i vaig allargar les flors que acabava de collir. I encara que quasi totes eren dent de lleó, eren molt boniques, de manera que em va sorprendre quan es va posar a plorar.

La Sunya és forta, la Sunya és la Noia M. I la Sunya és rajos de sol i somriures i espurnes. Però aquesta Sunya semblava diferent i al gos del meu pit se li posà la cua trista i entre cames. *Què et passa?*, vaig preguntar-li, i simplement va moure el cap. Les llàgrimes li rodolaven per les galtes sense aturador i sanglotava, mossegant-se el llavi tremolós. Vaig dir *Així, les vols o no?*, però ho vaig dir massa alt, com si estigués enfadat amb ella, quan en realitat estava enrabiad amb en Daniel per haver-la fet plorar i per haver espatllat la meva sorpresa. Va arrencar-me les flors de les mans i les va rebotre contra el terra. Aleshores les va trepitjar amb totes les seves forces i va arrossegar-hi el peu, de manera que els pètals van quedar enganxats per tot el pati. *No vull les teves estúpides flors ni la teva estúpida xocolatina*, va cridar, i em vaig quedar astorat, perquè no se m'acudia què més li podia oferir. I vaig dir *Bé, així, què vols?* I va xisclar *Vull que demanis PERDÓ!*

Aleshores la vaig mirar, la vaig mirar als ulls, i em va retornar la mirada, una mirada amb un dolor que era gran i cru i real. I de sobte els meus ulls podien veure totes les coses que havia fet malament i les meves orelles podien sentir totes les coses lletges que havia dit.

Vaig recordar quan em va oferir l'anell i la vaig deixar plantada. Vaig recordar quan li vaig dir *Deixa'm en pau* a la porta del despatx del director. Vaig recordar quan vaig fugir el dia de Halloween, dient-li *Calla!* després del partit futbol i ignorant-la sense cap motiu després d'haver estat a casa seva. Bé, no pas sense cap motiu. Estava provant de fer-me un lloc al cel aleshores, però això no és una excusa prou bona.

Li vaig agafar la mà i en Daniel va cridar *L'Spiderman marieta ha caçat la Germen de Curri*, però el vaig ignorar. Vaig dir *Perdona'm*, i ho vaig dir de cor, i la Sunya va assentir, però no va somriure.

LI VAIG DEMANAR, a la Sunya, si volia que l'acompanyés fins a casa, però va dir *No, gràcies*. Tornava a ser amiga meva perquè li vaig deixar els meus llapis especials per dibuixar un mapa a la classe de geografia, però no era el mateix. Vaig explicar tres acudits, fins i tot l'acudit més més més divertit de tots els temps i ni tan sols no va riure. I quan li vaig donar l'anell de blu-tack a la classe d'història, se'l va ficar al plumier en lloc de posar-se'l al dit.

La tornada a casa se'm va fer llarguíssima. Els peus i la motxilla em pesaven més que mai. En Roger va saltar d'uns matolls quan era a dos minuts de la torre, o sigui que també li vaig demanar *Perdó* a ell. Caçar és una cosa que fan els gats, i no m'hauria d'enfadar quan mata animalons. Em va seguir fins a casa i vam seure al porxo una bona estona, jo amb l'esquena recolzada a la porta, i ell, a terra, amb les urpes taronges enlaire. Vaig donar-li una corda de sabata per jugar i va miolar, com

si hagués oblidat la nostra discussió. M'agradaria que les noies fossin tan simples com els gats.

La casa estava diferent quan vaig entrar. Buida. Fosca. La pluja tamborinava contra les finestres i els radiadors estaven freds. Ningú no cuinava i no apareixia el pare dient *Què, com ha anat l'escola?* Tot i que això ha passat poques vegades, m'hi havia acostumat, però el silenci gris em va espantar una mica. Volia cridar *Pare!* Però tenia por de no obtenir cap resposta, i vaig posar-me a xiular i vaig encendre els llums. Tenia por de trobar una nota a la taula de la cuina que digués *No puc continuar així*. No hi havia res, però tampoc no veia el pare per enlloc. Aleshores vaig adonar-me que la porta del soterrani era oberta. No gaire. Només una escletxa. Era fosc a baix. Vaig encendre el llum nerviós. No va passar res. Em venia al pensament en Candyman; així que vaig agafar una cullera de fusta del calaix de la cuina, per si de cas. Aleshores vaig pensar que una cullera de fusta no faria gaire servei per lluitar contra un ganxo i ho vaig canviar per un llevataps. Vaig baixar el primer esglaó. Els peus van notar el fred desagradable del formigó. *Pare*, vaig xiuxiuejar. Cap resposta. Vaig baixar el segon esglaó. Al fons del soterrani vaig entreveure una llum groguenca, com de llanterna. *Pare*, vaig tornar a dir. *Ets aquí?* Algú bleixava amb dificultat. Vaig posar lentament el peu al tercer esglaó, però ja no ho suportava, i em vaig llançar cap a baix a corre-cuita.

Ens havien robat. Era l'única explicació. Ni tan sols no podia veure el terra del soterrani; era cobert de coses. Fotos i llibres i roba i joguines, i les cames del pare pen-

javen d'una gran caixa. *Com han entrat?*, vaig preguntar, fent equilibris sobre l'últim esglaó, perquè no sabia on trepitjar. *No he vist cap vidre trencat. Qui ha estat?* El pare estava inclinat dins de la caixa quan vaig veure les lletres que hi havia escrites a la cara exterior del cartró. SAGRAT. Els braços del pare ho remenaven tot, i va trobar alguna cosa que va treure amb la mà per damunt del seu cap i va llançar a terra. *Has estat tu*, vaig murmurar.

El pare va sortir de la caixa. Se'l veia pàl·lid sota la llum de la llanterna, i tenia els cabells negres despentinats. A la samarreta tacada, hi duia enganxada una insígnia que deia «Avui faig set anys». *Ho he trobat*, va dir, mostrant una pintura. *Fantàstic, no trobes?* Ni tan sols no era una pintura, eren quatre taques damunt d'un paper rebregat, però em vaig mossegar la llengua i vaig assentir. *Són tan petites, James. Mira que petites que són*.

Vaig trepitjar una sabata amb sivella i un vestidet estampat de flors i una vella postal d'aniversari sense la insígnia corresponent. Vaig acostar-m'hi més. Les taques eren empremtes de mans. N'hi havia dues de grans, i a dins hi posava mama i papa, i dues de petites on hi havia escrit Jas i Rose, i una de més petita amb el meu nom a dins. Eren en un cercle al voltant d'un cor i, dins del cor, algú havia escrit Felç Dia del Pare. Probablement, la mare, perquè era molt polit.

És una pintura bonica, però fer-li petons em semblava una mica excessiu. Els llavis del pare s'acostaren a les mans de la Jas, després a les de la Rose i després altre cop a les de la Jas. *Quins noms més bonics*, va dir amb aquella veu tremolosa que em crispava els nervis. *Jasmine i Rose*.

Va acariciar les velles empremtes de les bessones. *Així és com les recordo*. Em vaig sentir confús, i vaig dir *La Jas encara és viva*, però el pare no escoltava. Havia abaixat el cap entre les mans i sacsejava les espatlles. Em van venir moltes ganes de riure perquè ell tenia un singlot molt fort i agut, però em vaig reprimir intentant pensar en coses tristes com ara la guerra o aquells nens d'Àfrica que tenen uns ventres grossos, encara que no mengen res de res.

El pare deia alguna cosa, però estava ple de mocs i llàgrimes, i les úniques paraules que vaig pescar van ser *Sempre* i *Les meves nenes*. La Jas és gran i maca i té els cabells roses i porta un pírcing, i el pare s'equivoca si vol que encara tingui deu anys.

L'àvia diu *La gent sempre vol allò que no pot tenir* i em sembla que és veritat. El pare vol que la Rose sigui viva, i que la Jas tingui deu anys, però em té a mi. Tinc l'edat, però no el sexe adequat; la Jas té el sexe apropiat, però no l'edat, i la Rose té l'edat i el sexe apropiats. Però és morta. *Algunes persones no estan mai contentes* és una altra cosa que diu l'àvia.

La Jas no va arribar a casa fins a les onze, així que vaig haver de fer tot el que normalment fa ella. Vaig netejar els vòmits del pare del bany i el vaig ficar al llit. El pare va posar la pintura del Dia del Pare sota la manta, i una cosa dolorosa se'm va cargolar a l'estómac. Va adormir-se ràpid. Li ballava tota la cara en roncar i li vaig portar un vas d'aigua per a més tard. Me'l vaig mirar un minut més o menys i me'n vaig anar a la meua habitació, a seure a l'ampit de la finestra amb el prospecte del concurs de

talents de la Gran Bretanya. En Roger roncava tan fort que m'escalfava i em pessigollejava les cames. L'encapçalament del prospecte deia *Vine a Manchester a canviar la teua vida* i em vaig imaginar la Jas i jo anant al teatre, pujant a l'escenari i cantant per al jurat davant de moltes càmeres de televisió. Podia veure la cara de la mare entre el públic, asseguda al costat del pare, i tots dos es donaven les mans, perquè estaven orgullosos de nosaltres. Havien oblidat totes les seves picabaralles i s'havien oblidat de la Rose, i no importava gens que la Jas s'hagués fet gran i hagués canviat. Després de la competició, la mare trucava a en Nigel i li deia *Et deixo*. Fins i tot, li deia que era un cabró i tots rèiem i entràvem al mateix cotxe i tornàvem a la mateixa casa. El pare havia deixat l'alcohol. La mare em deia *Estàs molt maco amb aquesta samarreta*. Aleshores em ficava al llit i la mare em tapava amb la manta, com solia fer, abans de marxar amb l'home del grup de teràpia, fa cent seixanta-vuit dies.

La Sra. Farmer va entrar a la classe amb un vestit negre massa estret. La panxeta li sobresortia per damunt dels pantalons, i se li veia blanca i toveta, com si fos pasta per fer pa. Va dir *Bon dia, nois* i va sonar diferent, massa gentil i massa amable. Va dir *Anem a espavilar els caparrons*, i ens vam posar drets i vam fer aquestes coses estranyes amb els braços que ens fan treballar les diferents parts del cervell. Estava pensant si la Sra. Farmer havia embotgit, quan un home amb un tauler i uns clips va entrar a l'aula. La Sra. Farmer va dir *Aquest és el Sr. Price, d'Ofs-*

ted. A la pissarra la Sra. Farmer va escriure el que va anomenar un Objectiu d'Aprenentatge, i es va enrotllar sobre els nostres objectius per a aquell matí. Vaig veure que volia impressionar el Sr. Price per la manera com l'anava mirant, però ell no somreia gens. Tenia uns dits llargaruts, una barbeta fina i un nas bastant llarg amb unes ulleres just a la punta. Estàvem treballant Jesucrist un altre cop, ara per parelles, i havíem de fer l'escena del naixement amb argila. Un havia de fer les persones i el bressol amb el nen, i l'altre, l'estable i els animals.

La Sunya va fer les vaques i les ovelles i un animal molt gros que podia haver sigut un porc si no fos que tenia una banya. La Sra. Farmer va passar per davant i, amb una reacció tardana, va murmurar *Què diantres és això?* I la Sunya va respondre *Un rinoceront.* La Sra. Farmer va fer un cop d'ull per sobre l'espatlla per comprovar que el Sr. Price no estava mirant i aleshores va aixafar amb el puny l'animal d'argila. El rinoceront va quedar tot escaguitxat per sobre la taula i els ulls de la Sunya van brillar perillósament. *El naixement de Nostre Senyor Jesucrist no va tenir lloc en un zoo,* va etzibar amb veu baixa la Sra. Farmer, i la Sunya va dir *Com ho sap?* L'inspector d'Ofsted va venir cap a la nostra taula i va preguntar *I què esteu fent?* La Sunya va obrir la boca, però la Sra. Farmer se li va avançar amb un ganyol, *Ovelles,* abans que la Sunya pogués intervenir. *Estàs fent ovelles, oi, bonica?* La Sunya no va dir res, però va agafar una mica d'argila i va fer un botifarró punxegut que feia tota la cara de ser una banya.

La Sra. Farmer va marxar i es va passejar per entre

les parelles tot dient *Què, com va?*, cosa que sonava estranya, perquè normalment el que fa és seure a la seva taula i beure cafè. El Sr. Price parlava amb en Daniel i en Ryan, que estaven fent un estable perfecte, amb animals perfectes i un nen Jesús perfecte. En Daniel explicava que la Sra. Farmer era una gran mestra i la Sra. Farmer feia veure que no ho sentia, però se li van dibuixar dos cercles roses de complaença a les galtes. En Daniel va fer una ullada al panell, com si endevinés que el seu post-it ascendiria ben aviat al segon núvol. La Sunya pastava argila obsessivament, i ja portava fetes cinc banyes.

Cap al final de la classe, la Sra. Farmer es va treure la jaqueta. Se li van veure dues taques de suor sota les aixelles. Va dir *Un treball excel·lent, nois. Sisplau, poseu els estables a la primera taula i els enfornaré durant l'hora del pati.* El Sr. Price va dir *M'agradaria tornar i veure els models quan estiguin acabats,* i la Sra. Farmer va parpellejar, però va dir *Perfecte!* L'inspector va sortir de la classe i la Sra. Farmer es va escarxofar a la cadira i va dir *Endreceu aquest poti-poti* amb el seu to habitual.

La Sunya va portar el nostre estable a la primera taula i es va inclinar per veure la feina dels altres nens. S'hi va quedar força estona, i vaig haver d'endreçar-ho tot jo sol, i m'hauria empipat si no fos que m'estava esforçant per guanyar-me-la un altre cop. Quan la classe va quedar ordenada, ens van deixar sortir, però la Sunya va desaparèixer cap al lavabo de noies i no en va tornar a sortir fins que la monitora grassa va fer sonar el xiulet.

Mentre Jesús es feia al forn, vam fer anglès. Els ulls de la Sra. Farmer no deixaven de mirar la porta, espe-

rant que l'inspector entrés en qualsevol moment. Vam escriure poemes amb el tema «El meu Nadal màgic» i vam haver de posar-hi totes les coses meravelloses que faríem. Jo no em trobava ni una de sola. El Nadal sempre és una cosa trista a casa meva. L'any passat, el pare va penjar un mitjó de la Rose al costat de l'urna i va escridassar la mare perquè no l'havia omplert de regals. I aquest any serà pitjor que mai, perquè la mare no hi és per fer el dinar de Nadal, que és el millor de totes les vacances, fins i tot si això vol dir menjar brots de soja.

La Sra. Farmer va dir *Vinga, James* i vaig posar-me a escriure. Vaig imaginar com seria el millor Nadal possible, i és el que vaig escriure. Vaig descriure la flaire del gall dindi i les campanades de l'església. Vaig escriure sobre les rialles tan mones de les boniques bessones. No se m'acudia cap rima amb Santa, de Santa Claus, llevat de Fanta, que no és la meva beguda preferida, com ja he dit en la segona estrofa. Però com que tot el poema és una gran mentida, no té gaire importància.

Per una vegada la Sunya s'estava esforçant, i només va escriure quatre versos. Vaig murmurar *Què et passa* i va dir *No celebren el Nadal*. No sabia què respondre a això. No sé imaginar l'hivern sense el Nadal, excepte en aquella pel·li, *Nàrnia*, on la Bruixa Blanca no deixa que el Pare Noel doni regals als castors parlants. La Sunya va dir *M'agradaria ser normal* i en aquell moment va entrar el Sr. Price.

El fang era cuit, i la Sra. Farmer va treure les peces del forn. Va dir *Compte, estan calentes*, mentre ens aplegàvem al voltant. El nas del Sr. Price va sobresortir del seu

tauler de clips. El nostre estable feia patxoca. La Verge Maria era més gran que sant Josep, i els braços i la cama dreta de Jesús havien caigut, i semblava un capgròs, però, a part d'això, era perfecte. Cap animal no tenia banyes, i em demanava on havia posat la Sunya els botifarrons banyuts quan el Sr. Price va esbufegar. Vaig seguir els seus ulls i vaig veure l'estable d'en Daniel. A dins, tots els animals tenien una cosa enganxada al front. I no solament els animals: la Verge, Sant Josep, i fins i tot el nen Jesús, tenien una mena de botifarró clavat entre les celles. Vaig mirar la Sunya. La cara, innocent, però els seus ulls cremaven com la brasa. Els botifarrons punxeguts no semblaven banyes en absolut, més aviat semblaven petites pixes. Vaig posar-me la mà a la boca per reprimir-me el riure. No vaig gosar mirar en Daniel, per si se li acudia acusar-me, però vaig pensar *Qui és el cretí, ara?*

El Sr. Price va sortir de l'aula, amb les galtes morades i la ploma tremolosa entre els seus dits llargaruts, escrivint alguna cosa negativa al seu tauler. En Daniel no va tenir problemes. La Sra. Farmer no tenia proves que fos ell. No importava. Ens havíem venjat. Tota la classe va haver de quedar-se sense pati a l'hora de dinar perquè ningú no va confessar la responsabilitat d'haver degradat el nom de Déu, que vés a saber què vol dir això. Tot-hom estava empipat perquè havien començat a caure volves grosses i les altres classes eren al pati fent lluites de boles de neu. Però m'era igual, perquè així vaig poder dinar amb la Sunya en lloc d'esperar que sortís del lavabo.

Abans que la Jas deixés de menjar, li agradaven les

salsitxes amb puré. Tallava totes les salsitxes i les amagava a dins del puré. En acabar l'escola, això és el que pensava. En part, perquè estava afamat i, en part, perquè el món semblava un plat gegant de salsitxes i puré de la Jas, tot amagat sota neu blanca i grumollosa.

La Sunya no va esperar quan la Sra. Farmer va dir a la classe que s'esfumessin de la seva vista. Va sortir corrents de l'escola, tan ràpid com va poder, carretera avall. Vaig relliscar provant d'atrapar-la. Quan la vaig cridar, es va aturar i es va girar. La seva cara era fosca sota les volves de neu i estava tan bonica, que vaig oblidar què li anava a dir. *Què vols, Jamie?* No sonava enfadada, tan sols cansada i tipa. Potser, fins i tot avorrida, i això és pitjor que res. Em sentia fred, i no tenia res a veure amb la neu. Volia dir alguna cosa divertida per fer-li brillar els ulls, però tenia la ment en blanc i tan sols mirava fixament la neu que s'arremolinava al nostre voltant. Després d'una llarga estona, vaig preguntar *Quanta gent has salvat, avui, Noia M.?* I va girar els ulls en blanc. Vaig dir *N'he salvat mil quatre, però ha estat un dia tranquil,* i va encreuar els braços i va sospirar impacient. El hijab estava pigat de volves de neu i voleiava al vent. Semblava contrariada, i vaig dir *Gràcies,* i va preguntar *Per què?* I vaig avançar un pas. *Per oferir a Jesús un cretí en forma de pixa. Per tornar-li el cop a en Daniel,* i en el meu interior vaig afegir *I per tot.* La Sunya es va arronsar d'espatlles. *No ho he fet per tu. Ho he fet per mi.* Aleshores es va girar i se'n va anar, i els seus peus deixaven empremtes profundes damunt la neu.

LI HE ESTAT DIENT AL PARE que demà ha de venir a l'escola a un quart de quatre. Espero que no begui. No vull que m'avergonyeixi, ni a mi ni a la mare. Ella no m'ha contestat la carta però sé que vindrà. Penso que vindrà. Ho espero. Ahir vaig encreuar els dits durant una hora i tretze minuts, tot just per assegurar-me'n. La Jas va dir *No et facis gaires il·lusions,* però jo li vaig dir *La mare no fallarà, vindrà a la Trobada de pares.*

Vaig treure una A per la redacció que vaig escriure sobre el Nadal des del punt de vista de Jesús, i el meu àngel va pujar al setè núvol. Em moro de ganes que la mare la llegeixi.

Abans, en tornar de l'escola, el llum del contestador automàtic feia pampallugues. Pensava que havia estat la mare que havia deixat un missatge per la seva arribada de demà, i vaig fer temps abans d'escoltar-lo. El pare estava adormit al sofà amb l'urna sobre un coixí, i la pintura del Dia del Pare posada sota la papada, al-

çant-se amb cada inspiració. Vaig tancar la porta i vaig donar menjar a en Roger i vaig raspallar-me les dents, em vaig remullar la cara i em vaig pentinar amb els dits. No havia sentit la veu de la mare des de feia mesos i volia estar guapo. La samarreta de Spiderman està arrugada i l'fardosa, o sigui que la vaig refregar amb una tovallola humida i la vaig ruixar amb desodorant.

Quan estava preparat, vaig arrossegar una cadira fins al telèfon i vaig seure, nerviós. Vaig allargar un dit. Les pampallugues vermelles del contestador se'm reflectien a la mà. La tenia gronxant-se damunt del botó de Play. Em moria de ganes d'escoltar la veu de la mare, però de sobte també estava aterrit. Potser trucava per dir que no venia. Vaig començar a comptar fins a trenta, però el dit se'm va abaixar abans d'arribar a disset.

Una veu de dona. *Oh, hola*, va dir, sorpresa d'estar parlant a un contestador. No semblava la mare, però de vegades les persones tenen una veu diferent per telèfon. Vaig encreuar els dits.

Missatge per al Sr. i la Sra. Matthews. Sóc la Srta. Lewis, la tutora de la Jasmine. Res preocupant, però com que la Jasmine no ha vingut a l'escola des de divendres, volia assegurar-me que és a casa amb vostès. Sé que no es trobava gaire bé i és per això que no l'he vista des de fa uns dies. Si són tan amables de trucar-me per saber com està. Si està malalta, espero que millori i que pugui tornar a l'escola ben aviat. Moltes gràcies.

El meu primer pensament va ser *No és la mare, no és la mare, no és la mare* i no em podia concentrar realment en el que estava dient la Srta. Lewis. Així que

vaig prémer Repeat i vaig tornar-lo a escoltar, obrint cada cop més la boca amb cada frase. La Jas no estava malalta. Havia marxat cap a escola aquell matí amb l'uniforme.

Em vaig quedar assegut en silenci, massa astorat com per moure'm. En Roger va saltar-me a la falda. La seva cua es va cargolar en l'aire, com aquelles serps embruixades que veus en països polsegosos d'Àfrica i en la pel·li d'Aladí. No sabia què fer. Fer campana és greu.

On has estat?, li vaig preguntar quan va girar el pom i va entrar a la sala d'estar. Em va mirar com si jo fos imbècil i va dir *A l'escola!* La mentida va ser com una bufetada a la cara i les galtes feien, com el contestador, pampallugues pampallugues, pampallugues vermelles. Vaig dir *Digues la veritat* i va dir *No siguis tan xafarder* de manera sarcàstica. *La Srta. Lewis ha deixat un missatge*, vaig dir, i els ulls de la Jas van fitar el contestador, i es va posar la mà a la boca. Va dir *El pare...* i vaig respondre *No* i va dir *Que li penses...* i vaig contestar *És clar que no l'hi penso dir*.

Va assentir i es va preparar un te, i em va preguntar si volia suc de grosella calent, el Ribena, que és la meva beguda preferida, però impossible de fer rimar amb paraules nadalenques. Vaig dir *Sí* però no *Per favor*. Encara estava enfadat amb ella per dir mentides i per fer aventures que no m'incloïen. Va seure a la taula de la cuina i va dir *Ho sento* i vaig dir *No passa res*, però sí que passava, i em va empipar que ja estigués tranquil·la, com si quatre parauletes ho arreglessin tot. I vaig pensar en la Sunya i, per primera vegada, vaig entendre per què no

volia posar-se l'anell de blu-tack. No m'havia perdonat perquè només m'havia excusat una vegada, i no n'hi havia prou.

Volia sortir corrents de la cuina, baixar la carretera i pujar el muntijol fins a casa de la Sunya. Volia plantar-me davant de la seva finestra i cridar *Perdona'm perdona'm perdona'm* fins que em mirés amb ulls espurnejants i digués *D'acord* i aquest cop fos de veritat. Però no podia; per tant, no ho vaig fer, i vaig seure a la taula i vaig esperar que la Jas comencés a parlar.

Estic enamorada. No m'esperava això. Vaig estossegar la Ribena i vaig tacar-me la samarreta. La Jas em va picar l'esquena. Quan vaig poder respirar vaig dir *Del Leo?* I es va mossegar les ungles, i vaig dir *Oh*. La Jas es va regirar a la cadira. *El que va dir el pare...*, va començar, amb els ulls plens de llàgrimes. Em vaig aixecar per donar-li un mocador de paper, però no en vaig trobar, i li vaig passar un tovalló de paper. Va riure quan li vaig allargar, però no sonava contenta. *El que el pare va dir al cotxe. Tot allò que en Leo era un marieta, que era gai. Mai no l'hi perdonaré.* Vaig dir *L'has de perdonar* i va ploriquejar i va dir *Per què?* Vaig respondre *És el nostre pare* i va dir *I què?* i aleshores em vaig quedar tallat. *És el nostre pare,* vaig repetir. No sabia què més podia dir. I la Jas va dir *I nosaltres som els seus fills.* No entenia què volia dir això, i li vaig estrènyer la mà. Era freda i ossuda.

Quan vaig baixar del cotxe i em va deixar sota la pluja, no podia anar a l'escola. Mentre parlava, la Jas tenia els ulls fits en una marca de la taula. *Vaig trucar al Leo i va fer campana de la universitat i em va recollir. Vam passar*

el dia junts i va ser el dia més feliç de la meua vida. L'escola no em semblava tan important després d'allò. Vaig acostar-me una mica, movent el cap. L'escola és important, vaig dir. Molt important. La mare deia que amb bones notes podem aconseguir el que vulguem. La mare deia que l'educació és...

La Jas va deixar de mirar la marca de la taula i em va mirar fixament als ulls. *La mare no hi és, aquí, Jamie.*

Demà tornaré a l'escola, va dir la Jas. *Falsificaré una nota com si fos del pare i no passarà res.* I li vaig preguntar *M'ho promets?* I va dir *Ho juro per...* però aleshores es va aturar. Tots dos vam pensar en la nostra germana morta sobre la llar de foc i aleshores la Jas es va aixecar i va rentar les tasses a la pica. *Ho sento,* va dir un altre cop, i el rentavaixella feia bombolles que em semblaven neu i escuma i bombolletes de Fanta. *Per dir mentides i fer campana i tot això.* I vaig dir *No passa res,* i aquest cop ho deia de veritat. *Però és difícil,* va dir mentre fregava les tasses. *Pensar en altres coses. No veure'l. Un dia ho entendreàs.* No vaig dir res, però em semblava que ho havia entès perfectament.

Vaig demanar perdó a la Sunya gairebé tres-centes vegades. En els moments que la Sra. Farmer deixava de xerrar li deia *Perdó perdó perdó perdó perdó perdó perdó* sense ni tan sols respirar. No sé per què però no va funcionar, perquè estava callada i trista. A l'hora de dinar vam seure al nostre banc, però en Daniel va cridar *Que prendràs curri per Nadal, germen de curri?* i li va tirar

una bola de neu al cap. Volia dir alguna cosa, però no ho vaig fer i la Sunya va fugir i va passar la resta de l'hora de dinar als lavabos de noies. Em penso que en Daniel sap que va ser la Sunya qui va posar les tites al seu estable perquè la tracta pitjor que mai.

No em vaig poder concentrar en tot el dia perquè la mare estava venint. No vaig poder fer mapes ni victorians ni cal·ligrafia en paràgrafs. Només podia fullejar els llibres sense escriure res. Tenia la ploma a la mà perquè la Sra. Farmer no em renyés i digués a la mare que era un gandul. Quan va acabar l'escola em sentia cansat, com si hagués estat despert i esperant que fos un quart de quatre durant un milió d'anys.

La meva cita era la primera. La Sra. Farmer va dir-me *Vés a saludar els teus pares i vindré d'aquí a cinc minuts*. Vaig sortir i vaig veure el cotxe del pare i em va tranquil·litzar quan va baixar la finestreta i va dir *Hola* amb una veu que no sonava gaire borratxa. Va dir *Què et passa?* Perquè anava girant el cap i el cor m'anava a cent i els genolls em feien figa i tenia la boca seca. Hi havia molts cotxes a l'aparcament, però, en cap d'ells, no hi veia la mare.

El pare va dir que necessitava anar al lavabo i vam entrar a dintre. Mentre era al lavabo de nois, vaig córrer cap a la porta i amunt fins a l'entrada per assegurar-me que en el rètol deia *Escola Primària Anglicana d'Amble-side*, de manera que la mare no podia haver passat de llarg sense veure l'escola. La meva samarreta de Spiderman estava xopa per culpa de la neu i se m'arrapava a la pell i em quedava ridícula. Les mànigues em van sem-

blar més grans que mai i tenia la pell de gallina sota la roba vermella i blava.

Vaig esperar i esperar i esperar. La neu queia amb força. Les volves se m'enganxaven a les parpelles. Hi havia ràfegues de vent gelat i em vaig cobrir el pit amb els braços. I aleshores vaig sentir un cotxe.

Una dona conduïa. Una dona amb cabells llargs, com la mare. Vaig córrer cap a ella, saludant amb la mà. Vaig relliscar i vaig caure, i vaig picar amb el genoll contra la neu, que tenia taques ataronjades de la sorra que hi posava el bidell. El cotxe va posar l'intermitent per girar.

Mare, vaig cridar. Havia vingut. Era tan feliç, que no podia ni moure'm, tot i que encara estava de quatre grapes sobre la neu, al carrer. *Mare*. La dona va avançar conduint lentament, acostant-se al volant, amb l'eixuga-parabrises movent-se ràpid sota la neu que queia. Vaig tornar a saludar i vaig mirar dins del cotxe. La dona em va mirar, amb els ulls arrugats rere les ulleres, confosa.

La mare no porta ulleres.

Vaig tornar a mirar. La mare tampoc no té els cabells castanys. La dona, la mare d'algun altre nen, va assenyalar l'asfalt. Volia que m'apartés, però no em podia aixecar, i no era felicitat, sinó quelcom molt més fosc el que em tenia agenollat. Va tocar el clàxon tres cops. Vaig arrossegar-me cap a la vora del carrer.

El pare em va trobar al costat d'una paret. Va dir *Què dimonis estàs fent?* I em va engrapar per l'espatlla. Em va posar dempeus i no sé com vam arribar fins allà perquè el meu cap era a tres-centes milles de distància, a Londres, però de cop i volta estava assegut davant de la Sra.

Farmer i em deia que tenia una A per la meva redacció sobre el naixement de Jesús.

La mare havia tornat a mentir. Havia dit que amb bones notes aconseguiria el que volgués. Però el que volia era que vingués a la Trobada de pares, i no havia vingut.

El pare es va mostrar impressionat i va dir *A veure*. Va fer veure que llegia una mica i va dir *Molt bé*, però no em va fer cap efecte. Entumit. I no per culpa de la neu. La Sra. Farmer tenia un petit calefactor sota la taula i m'havia escalfat els peus. La Sra. Farmer va dir no sé què i el pare va dir no sé quant i la Sra. Farmer va dir alguna altra cosa i em va mirar, com esperant resposta. I vaig dir *Sí*, i ni tan sols no em va fer res no haver sentit la pregunta. La Sra. Farmer va somriure, o sigui que devia haver dit el que tocava, i aleshores va preguntar *A quina escola de secundària anirà l'any vinent?* i el pare va dir *Grasmere* i la Sra. Farmer va dir *És on van les bessones?* El pare va dir *Perdoni?* I de sobte vaig parar atenció.

És on van les bessones?, va repetir la Sra. Farmer, i el pare es va fregar la mà a la barbeta i els pèls van fer un so raspós. *Bessones*, va dir, com si no ho entengués, i la Sra. Farmer va semblar confosa i va dir *Rose i... oh, com es diu l'altra?* I el pare no deia res, i jo no deia res, i el vent udolava a l'exterior.

La Jas va a Grasmere va dir el pare finalment. Hauria volgut donar una puntada a la canella de la Sra. Farmer perquè no parlés, però aquestes coses només passen en els llibres. *I la Rose?*, va preguntar.

El pare va dir *La Rose ha anat a un lloc millor*, i la Sra. Farmer va preguntar *Una escola privada?* I el pare va

empassar saliva, però no va contestar. La Sra. Farmer es va posar vermella i va dir *Bé, així...* i va agafar els meus treballs i els va fullejar. *En James ha escrit coses molt maques sobre la família*. Va treure el quadern d'anglès i jo volia cridar *NOOOOO*, però la Sra. Farmer ja l'havia passat al pare. Va llegir «Les meves meravelloses vacances d'estiu» i «La meva fantàstica família i el meu Nadal màgic», i el quadern va tremolar-li a les mans. La Sra. Farmer estava esperant que el pare digués *Molt bé!* Tenia els ulls fits en mi, i jo, en el pare, i el pare llegia fixament les mentides que jo havia escrit sobre la Rose.

Es va sentir soroll darrere la porta. Els següents pares havien arribat. La Sra. Farmer es va escurar el coll i va dir *En resum, en James és llest i a vegades treballa bé, encara que tendeix a despistar-se. Socialment, m'agrada veure'l més avingut amb els altres nens, però sembla que s'ha fet molt amic d'una nena que es diu Sunya*. Van picar a la porta. *Una nena que es diu Sonya*, va repetir el pare, i la Sra. Farmer va dir, *Passin. No, Sonya, no, Sr. Matthews. Sunya*.

El pom va fer clic. La porta es va obrir. *Oh, aquí la tenim, la Sunya*, va anunciar alegrement la Sra. Farmer. Jo em regirava a la meva cadira, amb la samarreta de Spiderman enganxada de suor a l'esquena. *Hola, Jamie*, va dir la mare de la Sunya amb el seu accent macarrònic. *Quina il·lusió tornar-te a veure!*

DOS HIJABS BLANCS RESPLENDIEN en la llum de l'aula. Dues cares fosques miraven sorpreses en veure com el pare s'aixecava d'una revolada. *De què coneix el meu fill?*, va cridar, donant un cop de puny sobre la taula de la Sra. Farmer. Va caure una pila de llibres, que van fer caure una tassa de cafè sobre papers que semblaven importants. La Sra. Farmer va fer un soroll com de gos esfereït i em va mirar com si fos culpa meva. La mare de la Sunya va fer *Ehem!* i vaig agitar el cap el mínim possible, i aleshores va dir *No el conec de res*. Vaig tancar els ulls i els vaig obrir a poc a poc, i espero que la mare de la Sunya entengués que volia dir *Gràcies*.

Vaig murmurar *Anem*, però el pare va cridar *Quina il·lusió tornar-te a veure! TORNAR-TE A VEURE! Això és el que ha dit*. Va caminar cap a la mare de la Sunya. Ella va fer un pas enrere i va abraçar l'espatlla de la Sunya. La Sra. Farmer va aixecar-se, posant-se la mà al pit. *Sr. Matthews, calmi's, sisplau*, va gemegar. El pare la va

escriu. *De què el coneix?* La mare de la Sunya va fer un altre pas enrere, arrossegant la Sunya. *De què coneix el meu fill?* La Sunya va estirar la mà de la seva mare i va dir *Del partit de futbol de l'escola*, i la seva veu era tranquil·la i la cara, innocent, i la mentida era la millor que hagi vist mai. *Calla!*, va cridar el pare, i la mare de la Sunya, de sobte, va esclatar. *Com gosa?*, va dir, i les celles li van desaparèixer de cop i volta sota el hijab. *Com gosa parlar-li així, a la meva filla?* El pare va riure, però sonava com maligne, com quan un malvat es frega les mans i els ulls se li injecten de sang i fa un alarít, exclamant HAHAAHAHAHA. *Puc dir el que em doni la gana al meu país.* Volia cridar-li *També és el país de la Sunya*, però el pare semblava embogit. La Sra. Farmer va fer un ganyol i va dir *Vaig a buscar el director* i va obrir d'un cop la porta i va sortir de l'aula.

Els musulmans van matar la meva filla, va dir el pare, assenyalant-se el pit. Vaig abalçar-me sobre ell i vaig intentar agafar-li el braç, però em va apartar. *Van matar la meva filla*, va dir un altre cop, picant-se les costelles a cada síl·laba. *Això és ridícul*, va respondre la mare de la Sunya, però la seva veu li tremolava i es veia que tenia por.

Vaig pensar en la palleta en forma de rínxol en el batut de xocolata i vaig odiar el pare per espantar-la així. *Els musulmans de veritat no farien mai del món mal a ningú. Només perquè uns fanàtics...* va començar, però el pare va cridar *CALLI!* Ara tremolava i tenia la cara morada. Li queia la suor per les temples i li corria per les galtes. Va bramar alguna cosa sobre *Terroristes* i també

Tots són iguals i la mare de la Sunya va girar la cara, com si hagués rebut una bufetada.

La Sunya s'estava davant d'un pessebre de Nadal, els dits tancats en un puny. Darrere seu brillaven unes volves de neu fetes de paper de plata. Hi havia àngels a l'esquerra, i un Pare Noel a la dreta, i de la jaqueta roja li sobreixia la panxa, i els regals sobresortien del seu sac negre. Enmig del pessebre, hi havia una verge Maria de cartolina blava i un sant Josep de cartolina marró i un nen Jesús d'una cartolina massa rosa per simular la pell. I em va entristir tant veure la Sunya al costat de totes aquestes coses de Nadal en què no creia i que no podia gaudir, i vaig pensar en el seu poema, en el qual només havia pogut escriure quatre ratlles, perquè per a ella no hi havia res de màgic en el Nadal. I encara que el pare seguia cridant i el vent feia tremolar les finestres i el cafè anava gotejant de la taula cap a terra, i formava un petit bassal, jo només sentia les paraules de la Sunya. *Com m'agradaria ser normal.* Volia acostar-me a ella i agafar-la pels punys i tornar-li l'anell al seu dit i dir-li *Estic content que no ho siguis.*

Una llàgrima va brillar en l'ull esquerre de la Sunya. Es va anar fent gran i de plata, com una gota grossa de pluja, mentre el pare deia que la seva família era *Dolenta*. Em vaig imaginar dient *No te l'escoltis*. Em vaig imaginar dient *Simplement ets diferent, i és fantàstic*. I em vaig imaginar donant-li un cop de puny al pare per haver fet plorar la Sunya, i per una mil·lèsima de segon vaig pensar que ho faria. Però em vaig quedar allà, al mig de la classe, amb el cor bategant i el cos tremolant

dins d'aquella samarreta de Spiderman que era massa gran per a un nen com jo.

El director va entrar a la classe, fent ressonar sobre el terra les seves sabates brillants. Va preguntar *Hi ha cap problema?* La mare de la Sunya no va parlar i jo només li veia el hijab perquè ella mirava cap a terra. Hauria volgut que mirés enlaire per dir-li *Perdoni* amb els ulls, però no es va moure. El pare va dir *No hi ha cap problema* i em va agafar de la mà i em va estirar cap a la porta i va fer un gest amb el cap al director com si els últims cinc minuts no haguessin existit. Esperava que el pitjor ja hagués passat, però quan érem al corredor el pare em clavà les ungles a la palma de la mà i em va fer mal. No pintava gens bé.

No vam parlar al cotxe. Les rodes giraven sobre la neu i esquitxaven neu fangosa pertot arreu. Tan aviat vam ser al passatge, el pare va murmurar *Entra*. Vaig baixar, lliscant sobre el gel i arribant de pet fins a la porta, i vaig anar cap a la sala d'estar. La Jas i en Leo estaven estirats al sofà, les cares vermelles i la roba negra tota arrugada per allà. La Jas va dir *Em pensava que teníeu Trobada de pares!* i vaig dir *S'ha acabat* i també vaig dir *El pare* tot assenyalant cap a fora. La Jas, amb un crit, va empènyer en Leo fora del sofà.

El pare era al rebedor. *Ràpid*, vaig dir, estirant la Jas de la mà. En Leo es mastegava el pírcing amb el llavi. Els passos es van aturar. *Amaga't!*, va xiuxiuejar la Jas. El pom va girar. En Leo es va llançar darrere el sofà en el moment just que el pare entrava a la sala d'estar.

No sóc gaire bo jugant a fet i amagar. No m'agraden

els lloc estrets i foscos. Em fan pensar que estic enterrat sota terra, i entro en un estat de pànic i acabo darrere d'una porta o en algun lloc que no serveix per amagar. Però, fins i tot jo sóc millor que en Leo, que no es va fer prou petit per cabre darrere el sofà. Les punxes verdes dels cabells li sobresortien pel reposabraços i les botes negres es veien sobre la catifa.

Quan el pare el va veure, la cara li va passar de morada a negra, i va cridar *Aixeca't!* Em sembla que en Leo no sabia que el pare li estava dient a ell, perquè es va quedar allà, aguantant la respiració i tancant els ulls, pensant-se que no l'havia vist. Però aleshores el pare va anar cap al sofà, va agafar-lo per la samarreta, per l'esquena, i va estirar fort. En Leo va rodolar als seus peus mentre el pare cridava *Fot el camp de casa meva!* La Jas deia *No li parlis així!* I el pare va contestar *Li parlo com em passa pels pebrots sota aquesta teulada!* I va assenyalar el sostre amb un dit tremolós.

En Leo va marxar i el pare cridava *No tornis a posar els peus en aquesta casa!* i *No tornis a veure la meva filla!* i va donar un cop a la porta de la sala d'estar. Una foto antiga de la família va caure a terra i es va trencar. *No pots fer això*, va dir la Jas, furiosa i encesa, agitant les mans en l'aire. *No pots prohibir-nos que ens veiem*. El pare va dir *Em sembla que ho acabo de fer* i aleshores es va girar cap a mi.

Estimes la Rose?, va preguntar-me, i vaig dir *Sí* de seguida. El pare va fer un pas endavant. *Recordes com va morir?* La seva veu era baixa, tranquil·la i perillosa. Vaig fer com si empassés, però no tenia saliva a la boca.

I vaig assentir amb el cap. El pare va tancar els ulls i semblava que provava de controlar alguna cosa que era massa forta per a ell perquè va començar a cridar i a donar puntades al sofà. *MENTIDER. ETS UN MENTIDER, JAMES.* Em vaig arrupir contra la paret. El pare va llançar un coixí i va tocar el pàmpol del llum, que es va balancejar fins a trencar-se. *No sóc un mentider, vaig respondre, caient de genolls mentre el pare s'abalanzava cap a mi creuant la catifa. L'urna va tremolar sobre el relleix. Així, doncs, com pot ser que facis això?, va dir el pare fent un esgarip, amb una veu que em retrunyia a les orelles, com un ipod amb el volum massa alt. Si estàs dient la veritat, com pots ser amic d'aquesta nena?*

La Jas va dir *Deixa'l en pau*, i va venir al meu costat. Estava plorant i el seu braç tremolava en abraçar-me. *Ho sabies això?, va bramular el pare, amorrent-se a la Jas i cridant-li a la cara. Sabies que l'amigueta d'en Jamie és una musulmana?* La Jas em va mirar, però no semblava decebuda ni enfadada. Tan sols intrigada, i em va estrènyer amb complicitat com volent dir *No em fa res. Un coi de TERRORISTA*, va rugir el pare, traient escuma per la boca. Volia dir-li al pare que estava equivocacat, perquè tots els terroristes que he vist a la tele són homes de més de vint anys, no pas nenes per sota dels onze, però el pare va donar un cop a la paret just a sobre el meu cap, i vaig haver d'encongir-me.

Tenia els ulls prement contra els genolls, però vaig sentir que el pare plorava. Sanglotava i els mocs li baixaven dels narius cap a la gola, de manera que quan parlava sonava enrogallat i llefiscós. *No plores mai per ella, va*

dir, i em vaig sentir culpable, com si tot el que havia anat malament a la meva família hagués estat culpa meva. Em vaig posar el dit a l'ull per fer-me plorar.

No la pots estimar, va dir el pare, amb la veu sobtadament baixa. Vaig mirar entre els meus dits. El pare va anar cap al relleix i es va quedar mirant l'urna. No l'estimes si has pogut escriure totes aquelles mentides, fent veure que és viva quan fa cinc anys que és morta. Si et fas amic d'una musulmana. Va agafar l'urna del relleix, que tremolava en les seves mans, i els dits suats van deixar marques en la superfície daurada. Mira què li van fer, James, va dir, alçant l'urna. Mira què li van fer els musulmans, a la teva germana. Ja no semblava enrabiad, tan sols més trist que la persona més trista que pugui imaginar, que ara mateix és l'Spiderman quan mor l'Uncle Ben. La Jas plorava encara més fort, i hauria desitjat que els meus ulls poguessin plorar també.

Tot quedà en silenci, i sabia que ja estava, però no sabia si era apropiat tornar a parlar. I vaig seure recolzant l'esquena contra la paret, i la palma em feia mal, i el cor em dolia, i vaig mirar les manetes del rellotge fent tic-tac en un cercle. Després de tres minuts i trenta-un segons, el pare va tornar a posar l'urna sobre el relleix i va sortir de la sala d'estar. Vaig sentir el dring d'un vas i el pet d'una llauna que s'obria. La Jas em va ajudar a aixecar-me i em va dir *Anem a la teva habitació.*

Vam seure a l'ampit de la finestra i vam mirar les estrelles. Hi havia els Bessons, i també el Lleó. La plata del cel brillava sobre tota la neu, convertint l'herba en diamants. *El meu horòscop deia que avui seria horrible,*

va dir la Jas. *Però no em pensava que seria tan horrible.* El seu baf feia cercles en el vidre. Sobre el baf va escriure una J grossa, i després el seu nom, i va fer servir la mateixa J per escriure el meu nom. Totes les lletres s'anaven evaporant juntes i era bonic. Em va dir *Estàs bé?* i vaig dir *Sí.*

Trobo a faltar la mare, va dir de sobte la Jas, i va ser estrany, perquè jo estava pensant el mateix. *M'agradaria que encara fos aquí.* Vaig fitar el terra. *No ha vingut a la Trobada de pares,* vaig dir en veu baixa. La Jas es va reclinar contra la finestra. *Ja m'ho pensava, que no vindria.* Vaig fregar la catifa amb els peus. *Però potser hi ha hagut un embús a l'autopista,* vaig dir. *Si hi havia embussos, es deu haver cansat i deu haver fet mitja volta, ja la coneixes.* *Potser és això el que ha passat.* La Jas jugava amb un cabell rosa. *Potser,* va dir, però no ens miràvem. Aquell parpelleig va tornar, com aquestes espelmes de broma d'aniversari que no pots apagar mai. No vaig reconèixer el sentiment, però, fos el que fos, em va espantar.

Vam quedar-nos una estona en silenci. En Roger caminava de puntetes pel jardí, i les seves potes taronges deixaven unes empremtes que centellejaven sobre la neu. Va mirar l'estany gelat. Era viu el meu peixet, a sota de tot aquell gel? La Jas va sospirar. *Espero que en Leo estigui bé.* Vaig pessigar un fil del coixí i vaig dir *Espero que la Sunya també.* Aleshores vaig somriure, tot i que no tenia gràcia. *El pare ens deu odiar.*

Sí, va dir la Jas, arrugant el front. *I la mare.* Ho vaig dir de broma, i li anava a dir, quan la Jas va posar la barbeta damunt els genolls, tota pensativa i seriosa i va dir

Quan era petita tenia cinc ossets de peluix. L'Edward, en Roland, la Bertha, en John i en Burt. No entenia per què em parlava de les seves mascotes. *El meu osset es deia Barney,* vaig dir lentament. La Jas va dibuixar cinc línies en el baf del vidre. L'esmalt negre estava escrostonat allí on s'havia menjat les ungles. *Els estimava a tots. Especialment en Burt, que no tenia ulls. Però un dia el vaig perdre. Me'l vaig deixar en un autobús a Escòcia quan vam anar a visitar l'àvia, i no el vaig tornar a veure.* En Roger va desaparèixer entre els matolls per anar a caçar. Vaig picar la finestra per aturar-lo. *Em vaig quedar tan disgustada...,* seguia la Jas. *Vaig plorar durant hores. Però va ser una alegria tornar a recuperar els altres ossets a Londres.* Va esborrar una de les línies del vidre i va mirar les altres quatre. Els estimava més que mai, perquè n'hi havia un de menys.

Era una història sense sentit, i jo no sabia què dir-li. Vaig callar i vaig esperar. *Potser és com se sentiran també,* va dir, *algun dia. Quan tot el dolor desaparegui.* No sabia si estava parlant dels ossets o del pare i la mare, però semblava tan jove, no semblava la meva germana gran, i volia que se sentís bé, i per això vaig dir, simplement, *Així serà.* La Jas va arraulir els genolls contra el seu pit. *Ho creus?,* va preguntar, i vaig assentir amb aire de saviesa. Va riure sorollosament i va parlar amb frenesia: *Aleshores ens estimaran pel que som sense pensar en la Rose, i la mare tornarà a casa i tot estarà bé.*

La podem fer venir a casa, vaig dir de sobte, saltant de l'ampit de la finestra. *La podem fer venir a casa i tot anirà bé.* Li vaig donar el meu sobre rebregat que tenia

sota el coixí. Va obrir-lo i aquesta vegada, quan va llegir les paraules *Vine a Manchester a canviar la teva vida*, no va dir *Quines bestieses* ni cap cosa semblant. Va escoltar el meu pla. Vaig arribar a l'escena en la qual entrem al teatre després de cantar la nostra cançó i el pare i la mare estan agafats de la mà perquè estan molt orgullosos, i aquesta vegada no va dir *Això no passarà mai*. Va murmurar *M'encantaria que es reconciliessin* i va tancar els ulls, imaginant la seva primera abraçada.

Fem-ho, doncs, vaig dir, tot excitat. L'audició és d'aquí a tres setmanes. Això és molt temps per preparar-se. Les pestanyes de la Jas eren plenes de pólvores de color negre. De sobte, es van arrugar, com si quelcom li fes mal. *No aguanto més el pare. Això de...*, va dubtar i va respirar fondo, *...de beure*. Era la primera vegada que esmentàvem aquesta paraula, en el sentit d'alcohol, i vòmits, i decepció, i no pas Ribena calenta o qualsevol refresc. Sort que la Jas tenia els ulls tancats, perquè jo no sabia què fer amb la cara o les mans o amb la gran veritat del fet que el nostre pare era un borratxo.

Només tinc quinze anys, va dir amb força, obrint els ulls sobtadament i amb aspecte implacable. *De veritat que vols que anem a aquest patafi de concurs?*, va preguntar. Vaig assentir amb el cap i, després d'una pausa, la meva germana va dir *Molt bé*.

LA SETMANA PASSADA VA SER FATAL. La Sunya no em parlava i vaig acabar fart de les boles de neu que em tirava en Daniel i del gel que em posava per sota la samarreta de Spiderman i del fet que tothom rebia felicitacions de Nadal menys jo. Hi havia una mena de bústia de cartró a la biblioteca on ficaves les teves felicitacions, i al final del dia es repartien entre els alumnes de la classe. El director es posava un barret de Pare Noel i venia a la classe tot fent *Ho ho ho!* Aleshores llegia els noms dels destinataris, i n'hi havia sempre moltíssimes per a en Ryan i moltíssimes per a en Daniel i unes quantes per a la Sunya. Això em va confondre en un primer moment perquè la Sunya ha estat sempre una solitària i em va sorprendre que tingués tant d'èxit. Però aleshores em vaig adonar que totes les seves felicitacions estaven fetes amb retoladors de color sobre fulls DIN A4 i que anaven signades per superherois amb la lletra de la Sunya. Es va enviar a ella mateixa una felicitació de Batman, una altra de

Shrek i una altra del Follet Verd, que tothom sap que és l'enemic número 1 de l'Spiderman. Va posar aquesta al plumier perquè jo la pogués veure.

No havíem parlat des de la Trobada de pares i ja no feia servir els meus llapis especials. Tinc tantes coses per explicar-li sobre el concurs de talents de la Gran Bretanya, i el nostre pla d'escriure una carta a la mare i deixar una nota per al pare dient-li que vinguin al Manchester Palace Theatre el 5 de gener. Li vull cantar la nostra cançó i ensenyar-li la nostra coreografia i dir-li que això serà la solució de tots els mals. Quan torni la mare, i el pare deixi de beure, i s'oblidin de la Rose, el pare serà massa feliç per odiar la Sunya. Potser no li agradarà que siguem amics, però la mare dirà *Deixa'ls en pau!* i la Sunya vindrà a sopar a casa. Menjarem pizzes tropicals i s'oblidaran que és musulmana.

D'aquí a dos dies serà la Nit de Nadal. Em sembla que no hi ha correu ni el 24 ni el 25 ni el 26 de desembre, i aquest matí no hi havia res, a part d'una d'aquestes cartes tristes de beneficència que et diuen que pensis en tota la gent famolenca d'Àfrica mentre t'estàs cruspint el gall dindi. Intentaré recordar-me'n en el sopar de Nadal, que seran sandvitxos de pollastre aquest any, perquè els fa la Jas. No crec que a la gent de beneficència els importi el que menjo sempre que digui *Dedico un pensament a tots aquells que moren de gana mentre sóc a taula.*

Si no hi ha correu els dies de Nadal vol dir que no més queda demà perquè arribi un regal de la mare. Miro d'entusiasmar-me. M'imagino un gran paquet sobre l'estora, davant de la porta de casa, però cada vegada

que penso en la postal en què diu «Bon Nadal, Fill meu», amb lletres grosses i blaves, em retornen les pampal·lues estranyes d'una cosa que em fa por. Ara no m'ho trec mai del cap.

Li vaig preguntar a la Sra. Farmer amb quanta antelació hauria d'avisar el director si ella volgués demanar un dia lliure. Semblava empipada per la pregunta i seguia mirant el panell de damunt del seu escriptori, com si les taques de cafè en els àngels fossin culpa meva. I em va contestar *Si fos prou important, em donaria permís el mateix dia. Ara surt al pati i deixa de fer preguntes ximples.*

Si fos prou important. No em podia treure aquestes paraules del cap. Em zumzejaven pel cervell i em marejaven. Quan vam escriure redaccions la ploma no em tocava el paper, i quan vam fer mates em vaig inventar els resultats, i quan vam fer plàstica vaig dibuixar les ovelles més grans que els pastors perquè no estava concentrat. Semblava un ramat d'ovelles assassines que anaven a arrasar el portal.

A la representació de l'escola, oh sorpresa!, vam fer l'escena de l'estable i per primera vegada vaig fer de persona. Feia el paper de l'home que diu *No hi ha lloc a l'hostal*, però ningú no va venir a veure'ns, o sigui que és igual. La Jas no havia pogut tornar a temps de l'escola, i el pare no havia sortit del llit des de la Trobada de pares. La Sunya, al principi era la Verge Maria, però no parava de queixar-se i d'agafar-se la panxa d'embarassada, com si anés a parir quan anava a l'hostal. En l'últim assaig, la Sra. Farmer la va fer fora de la cadira enmig de l'escena-

ri, la va fer posar de quatre grapes i li va dir que era un bou i que se n'anés a la part de darrere de l'estable.

L'últim dia em moria de ganes de parlar amb la Sunya, però no sabia com posar-m'hi. Quan no estava mirant, vaig llençar el meu llapis sota la seva cadira, i estava a punt de demanar-li que me'l donés quan la Sra. Farmer em va fer fora de classe per llançar objectes punxants a l'aula. Va dir *Podies treure l'ull a algú*, cosa que era mentida. El llapis no tenia punta i, a més, l'havia llençat molt baix, o sigui que, si no era que hi hagués un nan invisible caminant per terra, no podia ferir ningú de cap manera. Quan em va tornar a deixar entrar a classe, el llapis encara era als peus de la Sunya, però no vaig gosar demanar-l'hi perquè la Sra. Farmer havia deixat clar que l'havia tirat expressament. Vaig haver de fer un gràfic amb ploma i em va sortir malament, i no el vaig poder esborrar, o sigui que tindrè mala nota. Però no em fa res. Ja no m'interessen les As. La Jas tenia raó en això. Realment, no és tan important l'escola.

Quan va ser hora de marxar la Sra. Farmer va dir *Bon Nadal i Feliç Any Nou. L'escola torna a començar el 7 de gener, o sigui que ens veurem aleshores*. S'estava acabant el temps per reconciliar-me, i em vaig quedar a la classe mentre tothom anava marxant, i em vaig quedar mirant la Sunya, que desava les coses a la cartera. Anava a poc a poc, posant els seus llibres en una pila perfecta, comprovant que tots els retoladors de colors tinguessin el tap posat i que estiguessin dins la funda seguint l'ordre de l'arc iris. Tenia la sensació que esperava que li parlés, però estava cantussejant molt alt i l'àvia sempre diu que

És de mala educació interrompre. Li queien alguns cabells a la cara i se'ls anava traient dels ulls. Paraules com *Perfecta* i *Esplèndida* i *Bonica* em venien al cap, però abans que pogués dir res, la Sunya va marxar. Va anar a buscar l'abric i la vaig seguir, i va enfilel pel passadís, i la vaig seguir, i va sortir per la porta, cap a la carretera, però es va aturar quan vaig cridar *EEi!*

No era la paraula més atractiva que podia haver dit, però va fer efecte. Es va girar. La majoria de gent ja havia marxat i s'estava fent fosc, però el hijab de la Sunya resplendia sota les llums grogues dels fanals. Volia desitjar-li *Bon Nadal*, però la Sunya no el celebra, així que vaig dir *Bon hivern!* Es va quedar una mica parada i vaig tenir por que no celebrés tampoc les estacions. Va començar a caminar d'esquena i s'anava allunyant a poc a poc i jo no volia que desaparegués en la nit i aleshores vaig cridar el primer que em va passar pel cap: *FELIÇ RAMADÀ!*

La Sunya es va aturar. Vaig córrer cap a ella, vaig allargar la mà i ho vaig repetir. *Feliç Ramadà!* Les paraules eren càlides enmig d'aquell aire gelat i cada síl·laba treia fum. La Sunya em va mirar fixament i vaig somriure esperançat fins que va dir *El Ramadà va ser al setembre*. Tenia por d'haver-la ofès, però aleshores els ulls li van començar a llampeguejar i la piga de sobre el llavi va tremolar com si anés a somriure. Els braçalets van dringar. Va aixecar el braç. Els dits li tremolaven mentre acostava la seva mà a la meva. Estaven a vint centímetres de distància. Deu centímetres. Cinc centí...

Algú va tocar el clàxon i la Sunya va fer un salt i va dir

La mare. Va córrer pel camí sorrenc i va pujar al cotxe. D'un cop, es va tancar la porta. El motor va engegar. Dos ulls brillants em van mirar des de la finestra del davant. Els meus dits encara tremolaven quan el cotxe va desaparèixer per la carretera fosca, cap avall.

La Jas em va comprar molts regalets per Nadal: un rege del Manchester United, una goma i un flascó nou de desodorant perquè l'altre se m'havia acabat. Els va embolicar tots i els va posar dins d'un mitjó de futbol, i semblava un mitjó del Pare Noel. Jo li vaig fer un marc de cartolina i hi vaig enganxar l'única foto que vaig trobar de tots dos junts. Ni la mare ni el pare ni la Rose. Només jo i la Jas, i ho vaig envoltar de flors negres i roses perquè és una noia i són els seus colors preferits. I li vaig comprar un paquet de les seves xocolatines preferides, perquè mengi, que està molt primeta.

Vam preparar sandvitxos de pollastre amb farcit i patates fregides de microones i ens ho vam menjar mirant *Spiderman*. Tenia més bon record de quan la vam veure pel meu aniversari, però la vaig gaudir igualment, especialment el tros en què Spiderman guanya el Follet Verd. En Roger va menjotejar miquetes del meu sandvitx, però la Jas no va tocar el seu. *Em reservo per a les xocolatines*, i se'n va menjar tres després, cosa que em va satisfer. Anava fent ullades cap a la finestra amb una mirada trista, però cada cop que jo me n'adonava em feia un somriure.

La mare no va enviar cap regal i el pare no tenia ni

idea de quin dia era perquè l'únic que fa és estar-se al llit, beure i roncar, i beure i roncar, o sigui que tampoc no ens ha regalat res. L'única cosa que ha fet en tot el Nadal ha estat picar al terra de l'habitació cridant *Pareu aquest merder!* quan estàvem cantant nadales tan alt com podíem.

A les nou algú va picar a la finestra, i la Jas em va mirar, i jo la vaig mirar, i tots dos vam córrer a espiar a la cortina.

Per una mil·lèsima de segon vaig pensar que podia ser la mare picant al vidre, i em vaig enfadar amb el meu cor per posar-se a bategar massa ràpid quan vaig saber que no seria ella. Vam descórrer la cortina i l'alè de la Jas em va fer pessigolles a l'orella. No veia res, només neu al jardí, però quan els ulls se'm van acostumar a la foscor, vaig poder llegir una frase escrita damunt la neu: *T'estimo*. La Jas va fer un xisplet com si fos per a ella, i em va decebre perquè volia dir que no era per a mi.

Es va posar les botes d'aigua del pare i va sortir a fora de puntetes. Feia gràcia, amb els seus cabells de color rosa i la camisa de dormir verda, passejant per la neu. Vaig aixafar la cara contra el vidre i vaig veure com trobava la postal que en Leo li havia deixat al jardí. Vaig veure com els ulls li brillaven, li cremava el somriure i se li inflava el cor al pit, com un pastís al forn rovellat de l'escola. Va fer un petó a la postal com si fos el millor del món, i em va fer pensar.

Vaig tardar dues hores a fer-ho. Amb els meus llapis especials, vaig dibuixar moltes volves de neu, un ninot de neu que se m'assemblava i un ninot de neu que era

com ella, i ho vaig cobrir tot de purpurina. En Roger seia al meu costat mentre treballava al terra de la meua habitació i no parava d'enredar, o sigui que ara té la cua plena de puntets platejats. Era més fàcil escriure en una postal que parlar amb la Sunya cara a cara, i vaig escriure tot el que li volia dir des del primer dia. Coses com ara *Gràcies per ser la meua amiga* i *M'agrada mirar-te la piga* i *El pare és un perdonavides, però jo no sóc com ell o sigui que, sisplau, posa't l'anell (de blu-tack)*. Li vaig explicar tot el projecte de l'audició i que tot seria perfecte quan la mare tornés a casa i s'arreglés amb el pare i que podíem ser amics després del 5 de gener. Encara que potser m'excedia en el nombre de butaques de reserva assignades, la vaig convidar a venir al Manchester Palace Theatre per veure el concurs de talents i li vaig dir que quedaria meravellada de com canta la Jas i impressionada per la meua coreografia. Vaig signar la postal, i era l'únic superheroï que no li havia enviat felicitació a l'escola. Spiderman.

Vaig haver d'esperar que la Jas se n'anés al llit abans de poder sortir d'amagat i tirar la postal a la bústia. La primera vegada que em vaig esmunyir a la seva habitació per veure si dormia, estava xiuxiuejant en el seu mòbil i em va dir *Fot el camp, espieta merdós!* Però la segona vegada estava completament adormida amb una mà penjant-li del llit, la boca oberta i els cabells de color rosa esbullats sobre el coixí. Les campanetes van dringar en tancar suaument la porta.

Eren les onze quan em vaig calçar les botes d'aigua. En Roger va fregar el seu pèl ataronjat contra la goma

vermella de les botes, com si intuís que ens en anàvem d'aventura. Obria els ulls verds més que de costum en dirigir-nos de puntetes cap a la porta principal. *Xxxt!*, vaig fer, perquè començava a roncar. En la calma de la torre sonava com si fos el motor d'un camió. La porta va grinyolar quan la vaig obrir i la neu va cruixir en trepitjar-la, però ningú no em va sentir i vaig sortir caminant pel passatge sense que ningú no em veiés.

Sortir la nit de Nadal era com una malifeta, i m'esperava sirenes de policia perseguint-me, amb llums de color blau fent pampallugues i algú cridant *Quedes arrestat!* Però no va passar res. Tot estava en silenci. L'únic que veia era la lluna per damunt dels cims glaçats de les muntanyes negres. Era lliure.

El cap em feia voltes i vaig començar a riure, i en Roger em va mirar com si fos boig. Vaig sentir com si no hi hagués ningú més al món, excepte jo i el meu gat, i que podíem fer el que volguéssim, qualsevol cosa. Vaig posar-me a ballar allà mateix, agitant les mans en l'aire, remenant el cul, i ningú no em veia. Vaig posar-me a girar sobre mi mateix, cada cop més ràpid, i la neu era com una borra gelada davant dels meus ulls. Vaig pujar a una paret per travessar-la, amb un somriure d'orella a orella, com no ho havia fet des del gol de la victòria. La postal dins el sobre oscil·lava amb la brisa, i vaig imaginar la Sunya llegint-la, potser fins i tot besant el lloc on havia escrit *Spiderman*.

Això em va fer sentir que podia volar i vaig saltar de la paret estirant els braços, i per una mil·lèsima de segon em vaig sostenir en l'aire abans d'aterrar sobre un peu.

La sang em bullia com la cocacola en una festa i el cos em formiguejava, i tenia més energia que mai. En Roger va miolar i li vaig dir *Ja sé què vols dir* i li vaig indicar que ja ens retrobaríem a casa. Li vaig fer un petó al morret humit i els bigotis em van fer pessigolles als llavis. Aleshores vaig córrer tant com vaig poder, i el vent gelat em tallava les galtes.

Vaig picar amb les mans el barri de casa la Sunya. Estava bleixant i el meu pols anava a cent, i em feien mal els peus i suava com un condemnat. Aquest era l'acte de valentia més gran que havia fet mai, i vaig somriure, vaig obrir el barri i vaig enfilem el camí cap a la casa. Quan vaig saltar la tanca, vaig volar un instant abans de caure al jardí del darrere. Era un ocell i en Wayne Rooney i l'Spiderman, tot en un, i res no em feia por, ni tan sols el gos Sammy, que havia començat a glapir a la cuina.

Vaig deixar la postal a la gespa i vaig agafar una pedra. La vaig llançar a la finestra de la Sunya, però va tocar la façana dos metres per sota. En vaig agafar una altra. Aquesta se'n va anar per damunt de la teulada. En els llibres sempre resulta facilíssim encertar el vidre, però a mi em van fer falta onze vegades. Quan la pedreta va picar la finestra, vaig fugir i em vaig amagar darrere un arbust perquè volia observar la Sunya quan trobés la postal.

Vaig comptar fins a cent. No va passar res. El gos Sammy anava boig, lladrant, rascant i grunyint, però no m'importava. Vaig agafar una pedreta més grossa, i aquest cop vaig encertar de ple, i va picar fort.

Vaig tornar corrents cap a l'arbust i em vaig esgarrinxar la galta amb una espina, però no em feia cap mal. Aquest cop només vaig haver de comptar fins a tretze. Es va descórrer una cortina i va aparèixer una cara fosca a la finestra. Es va encendre un llum.

La cara fosca era la d'un home. El pare de la Sunya va dir alguna cosa a algú que tenia al darrere i que jo no podia veure. Va mirar cap al porxo, els arbres i la gespa, i en Sammy grunyia i vaig tenir por que el deixessin sortir i que em trobés darrere de l'arbust.

El pare de la Sunya no va veure la postal. Després de cinc minuts, en veure que no hi havia lladres, va córrer la cortina i va apagar els llums, i en Sammy va bordar una mica fins que va callar. No gosava moure'm i em vaig quedar tan quiet com vaig poder, encara que un branquilló se'm clavava a la cama i estava ben cruixit del peu esquerre. Vaig mirar cap a la finestra sense parpellejar, i els ulls se'm van assecar. Volia que la Sunya correngués la cortina, i volia que trobés la postal, i volia fer-la feliç, perquè havia estat molt trista a l'escola. Vaig pensar en la seva mà i en la meua mà i en el fet que havien estat a punt de tocar-se, i em vaig demanar què hauria passat si la seva mare no hagués tocat el clàxon.

Després d'una estona que em va semblar un milió d'anys, vaig trobar prudent que era hora d'anar-me'n. Una campana d'església va tocar les dotze quan m'escapolia de l'arbust, i es van trencar unes branques, que em van estripar la samarreta. Quan vaig collir la postal estava tota humida. La neu l'havia mullada. Dubtava entre deixar-la, endur-me-la o deixar-la a la bústia de la

casa, quan vaig sentir que s'obria la porta corredissa de la cuina.

Hauria d'haver sortit corrents o m'hauria d'haver amagat o m'hauria d'haver tirat a terra i cobert de neu, però el meu cos no es va moure. Era d'esquena a la casa, o sigui que no sabia qui hi havia, i em vaig sobresaltar quan una llengua humida em va llepar la mà. En Sammy va remoure la cua, picant contra la meva cama tremolosa. Vaig comptar fins a tres i em vaig girar, i era ella. Duia la mantellina embolicada al cap, però no tan lligada com de costum. Semblava que se l'hagués posat precipitadament. Portava un pijama blau i podia veure-li els peus, i eren petitons i bruns i llisos, i feien bonic sobre el terra de la cuina.

Em va mirar i la vaig mirar, però no va somriure.

Vaig dir *Hola* i es va posar el dit als llavis per dir-me que callés. Vaig caminar cap a ella i els braços em semblaven massa llargs, i les cames, maldestres, i la cara, massa calenta. Vaig allargar-li la postal, però no semblava contenta, com ho havia estat la Jas. Vaig dir *Aquesta és una postal especialment per a tu, i l'he feta amb paper i purpurina* per si no s'adonava que era realment especial. No va dir *Gràcies* ni *Uuaau!* Ni va xisclar com fan les nenes quan estan contentes. Va dir *Xxxt!* I va mirar per damunt l'espatlla, amb por que algú ens pogués veure.

L'hi vaig posar a la mà i vaig esperar que obrís el sobre. Si veia el ninot de neu amb la samarreta de Spiderman i el ninot de neu amb el hijab, sabia que ho trobaria divertit i que somriuria. Però es va amagar el sobre a sota el pijama i va murmurar *Te n'has d'anar*. Jo no

em movia. Va tornar a mirar enrere i va dir *Per favor, vés-te'n*. No m'està permès ser amiga teva. La meva mare pensa que no ets de fiar. Vaig dir *QUÈ?* i em va tapar la boca amb la mà. Els llavis em cremaven com el dia de Halloween. Va cruixir el terra del pis de dalt. Va dir *Vés-te'n!* I em va empènyer tot engrapant en Sammy pel collar i el va estirar cap a dins. Es va encendre un llum mentre corria per la neu i la Sunya va tancar la porta de la cuina. I aquesta vegada, quan vaig saltar la tanca del jardí, més que no pas volar, vaig caure i vaig anar a parar a terra d'un cop.

VAIG VESSAR EL COCO POPS quan la Jas va entrar a la cuina. *Sembles...* estava a punt de dir, i va fer *Calla!* i *Dóna'm un boli*. Va haver de fer deu provatures per escriure-li un missatge al pare. Un deia *Sisplau sisplau sisplau vine* però semblava massa desesperat, així que el següent deia *Sigues allà o si no...* que era una mica massa amenaçant. Després de vuit provatures més, finalment va escriure *Pare, tenim una sorpresa per a tu i ens encantaria que vinguessis avui al Manchester Palace Theatre. Sigues allà a la una del migdia per veure l'espectacle del segle.*

Estava més nerviós que l'ésser més nerviós imaginable, que en aquests moments és el lleó en *El màgic d'Oz*. Els nervis d'estrena em feien gairebé enfilar-me per les parets. Si hagués estat una mica més mico, hi hauria pujat com una mona més. Fos com fos, els nervis se'm menjaven i em consumien. Tenia por d'oblidar-me de tot i engegar-ho tot a rodar, així que vaig repassar un cop i un altre la lletra i la coreografia mentre la Jas es-

crivia el missatge. És per això que va haver de llençar la sisena provatura de missatge al pare. Vaig donar-li un cop al boli amb la cama quan estava fent un salt de la coreografia. Em va fer riure i ella es va empipar i va dir *Maleït siga, Jamie!* I després no em va deixar ajudar-la a posar el missatge a la tauleta de nit del pare o a posar el despertador a la seva habitació a tres quarts de set perquè tenia por que fes massa soroll.

Eren les cinc de la matinada i miràvem de no fer soroll, tot i que no feia cap falta. El pare no es desperta ni tan sols al migdia quan posem la tele a tot drap a la sala d'estar. Però vam anar de puntetes, i el cor ens saltava si a un dels dos ens queia alguna cosa o parlava massa alt. La Jas tenia por perquè en Leo ens venia a buscar amb el seu cotxe i no volia que el pare el veiés perquè s'enfurismaria. Jo tenia por perquè si el pare ens descobria i no ens deixava marxar, aleshores no tornaria mai amb la mare. Li havíem enviat una carta el 28 de desembre de manera que havia tingut temps de sobres d'haver-la rebut. I el Sr. Walker no era cap excusa aquesta vegada. La universitat està tancada per Nadal. Vaig fer veure que el concurs era molt important i vaig escriure *Una oportunitat que només es té una vegada a la vida*, tal com ho havia escoltat a la tele, i *Vine a Manchester a canviar la teva vida*, i això ho havia copiat del prospecte, i *Sisplau, mare, necessito molt veure't*, que era collita pròpia.

No em puc creure el que estic fent, va dir la Jas en entrar a la sala d'estar per esperar en Leo. *El meu horòscop em deia que avui no corregués cap risc*. Va respirar nerviosa amb la mà sobre el pit. *Repassem una vegada més,*

vaig dir, veient com li tremolaven els dits. Vam murmurar la lletra tot marcant els moviments de la dansa, però en Roger s'havia despertat i es ficava pel mig, molestant. Es cargolava als meus peus i jo no podia saltar, ni picar a terra o rodejar la Jas, tal com he de fer en la primera estrofa. M'estava posant nerviós, però intentava no dir res perquè encara em sap greu haver-li tancat la porta als nassos. Però quan vaig ensopegar amb la seva cua bellugadissa ja va ser massa. Em vaig ajupir i em va mirar tot esperançat, pensant-se que el volia acariciar. Però en lloc de passar-li la mà per l'espina, el vaig engrapar i me'l vaig endur cap al rebedor i li vaig tancar la porta de la sala d'estar. Es va posar a miolar a la porta, però no li vaig fer cas i al cap d'una estona es va avorrir i se'n va anar.

Ja és aquí, va cridar la Jas. Un cotxe blau va aturar-se davant de la torre. Va tocar-se el nou pentinat i va dir *Està bé?* Vaig dir *Sí*, tot i que la veia una mica estranya. Se'l devia haver tenyit de castany la nit abans i se l'havia lligat amb molta cura amb dues trenes curtes. S'assemblava tant a la Rose, que feia estrany. Ja sé que eren idèntiques perquè eren bessones, però la Jas ara només s'assembla a la Jas. Quan vaig entrar al cotxe d'en Leo, era com si l'esperit de la Rose hagués baixat d'aquell núvol del cel i trobava a faltar els pírcings i els cabells roses i la roba negra. La Jas portava un vestit florejat, una rebeca i sabates planes amb sivella. L'última roba que la mare li havia comprat a Londres. Jo encara portava la meva samarreta de Spiderman perquè la mare estaria decebuda si em presentés sense portar-la. La vaig polir tant

com vaig poder, fregant-la amb un drap i arreglant-me la màniga estripada amb un imperdible.

En Leo va alçar les celles en veure la Jas. Ella va mirar-lo tota atrafegada i va dir *Només serà avui* i en Leo va semblar alleujat, però va dir *Estàs guapa*. Aleshores la Jas va riure, i ell va riure, i em vaig sentir marginat i vaig riure, i ens vam posar en marxa. Vam córrer perquè la carta deia que la gent s'apuntava a mesura que anava arribant, i el nombre límit d'actuacions era de cent cinquanta. Vam tirar ràpid per entre les muntanyes, i el sol sortia mentre anàvem amunt per pujols, passant molt ràpid per davant de granges, zigzaguejant per carreteres comarcals. En un moment donat anàvem en direcció cap al sol i el cotxe es va omplir d'aquella llum ataronjada i groga, i feia caloreta, com si estiguéssim dins d'un rovell d'ou. I tot era bonic i tot era ple d'esperança, i de sobte em delia per ser damunt l'escenari.

Una noia amb un tauler amb clips se'ns va acostar quan vam arribar i va preguntar *Què feu, vosaltres?* I la Jas va dir *Ballem i cantem* i la noia va sospirar, com si fos la cosa més avorrida que hagués sentit mai. Ens va donar un número, el cent tretze, i ens va dir *Estigueu preparats a les 17 h per actuar*. Tindreu tres minuts a l'escenari, o menys, si no agradeu al jurat. Vaig mirar el rellotge que hi havia a la paret. Eren les onze i deu.

Hi havia molta gent a la sala d'espera. Pallassos fent malabars amb fruita, vint noies amb tutú, cinc dones amb gossos que fan trucs, nou mags traient-se animals del barret i un llançador de punyals amb tatuatges pelant una poma amb un tallant que aguantava entre les

seves dents d'or. La Jas i jo vam trobar dues cadires de fusta enmig de la sala i vam esperar.

El temps va passar ràpid. Vam assajar dos cops cada hora. Hi havia tanta gent per veure i tantes coses en què pensar que, cada cop que mirava el rellotge, semblava que les busques havien fet un salt de trenta minuts. M'imaginava el pare trobant el missatge a la tauleta de nit, anant cap a la dutxa corrents i triant un vestit elegant per a l'espectacle. M'imaginava la mare posant-se un vestit bonic i dient *No n'has de fer res, d'on vaig, Nigel* i comprant-nos una postal de felicitació a la gasolinera, a l'autopista cap a Manchester. Probablement es trobarien a fora, se somriurien i mourien el cap, tot dient *Aquests nens...* amb un to entre rondinaire i orgullós, com si no es poguessin creure que fóssim capaços d'organitzar una sorpresa tan gran com aquesta. Escollirien butaques a prop de l'escenari i compartirien un gelat i gaudirien dels cent dotze espectacles previs, però aleshores sortiríem nosaltres, i la Jas estaria igual que la Rose, i el pare estaria content que s'hagués tornat normal un altre cop i tots dos s'exclamarien *Uuaau!* quan jo em posés a ballar amb la meva samarreta de Spiderman.

Aquesta va ser la primera cosa maca en què vaig pensar a la sala d'espera. La segona cosa maca tenia a veure amb dos ulls espurnejants i dues mans brunes aplaudint més fort que ningú en cantar la meva última nota i, després, aixecant els braços.

Va pujar a escena l'espectacle número cent cinc. Les cames de la Jas van començar a fer figa. Estava pàl·lida i se la veia rejuvenida amb el nou pentinat i em va venir

un sentiment fortíssim de protegir-la. Vaig passar-li el braç per les espatlles, encara que em costava arribar-hi, i va somriure i va murmurar *Gràcies*. Els ossos li sobresortien de la pell i li vaig dir *Has de menjar més*. Va semblar sorpresa. *Ets primeta*, vaig dir, i els ulls se li van omplir de llàgrimes. Les noies són estranyes. Vam donar-nos les mans i vam esperar.

Cent vuit. Cent nou. Cent deu. Només faltaven dues actuacions abans que sortíssim. La sala d'espera s'estava buidant. Feia olor de suor i maquillatge i menjar ranci, i era un forn, perquè els radiadors anaven a tot drap. Va començar la música del número cent onze. El vell només havia cantat cinc notes quan li van treure el CD i el jurat li va dir que no tenia talent. El públic va començar a bramar *Fora fora fora fora* i la Jas es va posar de color verd. *No ho puc fer*, va dir, negant amb el cap i aguantant-se el ventre. *De veritat, no crec que pugui fer-ho. El meu horòscop deia que no correués riscos*.

El vell va arribar per la porta que conduïa a l'escenari i es va escarxofar en una cadira. Va posar-se el cap calb entre les mans i li van tremolar les espatlles perquè estava plorant. Les càmeres de televisió l'havien seguit fins a fora de l'escenari i li feien primers plans, i va dir *Foteu el camp!* com si estigués boig, quan en realitat únicament estava disgustat perquè el seu somni s'havia esvanit. Tenia la samarreta i els pantalons clafits de lluentons, i devia haver estat dies cosint-los a la roba, i tot per estar deu segons damunt l'escenari.

T'ho dic seriosament, no puc fer-ho, i observava el vell amb aquella mirada aterrida a la cara. *El meu horòscop*

tenia raó. Això és una mala idea. Ho sento, Jamie. Va aixecar-se i es va dirigir cap a la sortida. Fins a aquell moment em pensava que simplement feia una mica de teatre. *Espera*, vaig dir, i em va sortir com un esgarip. M'aterria pensar que la Jas abandonés. *Per favor, no te'n vagis*. No em va escoltar. Se n'anava corrents i les cuetes li ballaven, i era a prop de la porta que deia SORTIDA. La noia del tauler amb clips va cridar *Número cent dotze* i un home disfressat de Michael Jackson va respirar fondo i es va aixecar. La Jas era a la porta. Els seus dits empunyaven fort el pom. No la podia deixar marxar. *Pensa en la mare*, vaig cridar. *Pensa en el pare. I en en Leo*. Va obrir la porta i es va colar un cop de vent glaçat, però la Jas no acabava de marxar. Vaig córrer cap a ella i li vaig agafar la mà. *Creus que estan mirant, realment?*, va xiuxiuejar, amb els ulls oberts en la seva cara blanca. *Sí*, vaig contestar. *En Leo ens ha portat fins aquí i ha promès que...* va negar amb el cap. *No vull dir en Leo*, va dir, mossegant-se massa fort el llavi. Es va fer una mica de sang. S'hi va posar el dit. Fins i tot, s'havia netejat l'es-malt negre de les ungles i se les havia pintat d'un color rosa pàl·lid. *La mare*.

Em van tornar les pampallugues, més fortes que mai, i per primera vegada sabia exactament de què es tractava. Dubte. Si l'enveja és verda, aleshores el dubte és negre, i la sala es va fer fosca, i era l'oposat del rovell d'ou del cotxe. Tot semblava lleig i tot semblava inútil. Vaig pensar en el meu aniversari i en la postdata i en la Trobada de pares, però vaig moure el cap i vaig dir *És aquí*.

No va venir per Nadal, va dir, amb la veu més fina que

mai li hagués sentit. Li rodolava una llàgrima per la galta mentre sonava *Thriller* de Michael Jackson a l'escenari. *No, vaig dir, amb un nus a la gola. Però segurament devia pensar que no estava convidada.* La Jas em va mirar amb els ulls plorosos. *La vaig convidar, va murmurar, i el nus es va fer més estret. Vaig recordar com la Jas mirava tota l'estona per la finestra el dia de Nadal. Li vaig enviar una postal i li vaig demanar que vingúes i que ens cuinés el gall dindi.* Ara plorava fort i era difícil d'entendre què deia, i era difícil concentrar-se perquè em feia mal la gola i l'estómac. *I li vaig escriure abans d'això. Parlant-li del pare, demanant ajuda, dient-li que estava bevent massa i que no ens cuidava. Però no va venir, Jamie. Ens ha abandonat.*

A la tele l'anunci que més detesto és un que diu «Adopta un gos». Es veuen tota mena de gossos que han estat abandonats pels seus amos en cubells o en caixes, o en un racó de carrers solitaris. Hi posen música trista i els gossos tenen les cues caigudes i els ulls adolorits. Una veu en off d'un home amb accent londinenc va dient que els han deixat sols, que ningú no els estima prou per tenir-ne cura. I això és el que per a mi vol dir abandonat.

La mare ens estima, vaig dir, però l'únic que sentia en el meu cap era aquell accent londinenc dient En Jamie necessita un nou amo, i vaig haver d'aturar-ho. La mare ens estima, la mare ens estima, la mare ens... La Jas va regirar el cap i les trenes li van ballar darrere de les orelles *No ens estima, Jamie, va respondre, amb la veu tota ofegada. Les llàgrimes li queien per la barbeta. Com vols que ens estimi? Va marxar, Jamie. El dia del meu ANIVER-*

SARI. La Jas va dir això últim cridant perquè jo m'havia tapat les orelles amb les mans per no sentir-la. Vaig començar a cantar la cançó de Michael Jackson. No volia sentir res més. *El meu aniversari, va repetir, traient-me les mans de les orelles i tapant-me la boca amb els dits. I ja no n'hem sabut res més des d'aleshores.* Vaig forcejar per parlar. *Dius mentides!, vaig cridar, picant a terra amb el peu, enfurimat, de sobte. El llançador de punyals ens va mirar i va agitar el cap, però m'era ben igual. Estava encès, la sang em cremava dins les venes i volia donar puntades i pegar i cridar i bramar i deixar-ho sortir tot com un volcà en erupció. Això no és veritat. La mare em va enviar un regal, i és el millor regal que he rebut mai, i m'encanta i estàs dient MENTIDES!*

La música de *Thriller* es va acabar.

Número cent tretze.

La Jas va obrir la boca per dir alguna cosa. Vaig esperar, panteixant, però aleshores va moure el cap, com si hagués canviat de parer. *Fantàstic. La mare et va enviar un regal d'aniversari. Gran cosa.*

Número cent tretze, va repetir la noia del tauler amb clips, una mica farta. Va mirar una senyora gran que duia sabates de claqué, un noieta amb un lloro i a nosaltres. On sou? U u tres, us podeu presentar?

La Jas es va assecat els ulls i es va mirar el vestit. *Mira'm, va dir amb veu baixa, allisant-se el vestit florejat.*

Mira't. Vaig tocar-me els imperdibles a la màniga de la samarreta. *Mira tot el que hem fet per ells. I per què, Jamie? La mare no deixarà en Nigel per venir aquí, va dir la Jas, i va posar-me la mà al cap, i em vaig sentir segur,*

i vaig deixar de panteixar i em vaig calmar. *I el pare deu estar massa borratxo per sortir del llit. És una pèrdua de temps.* Vaig posar la meva mà sobre la seva. *Però potser no*, i em vaig empassar tot el dubte i tota la decepció i tota la ràbia, i eren gairebé massa grosses, com les píndoles vitamíniques que són difícils de fer passar, fins i tot amb aigua. *Sisplau, Jas. Sisplau. Només per si de cas estan mirant. No vull perdre l'esperança en ells.* La Jas va tancar els ulls, com si estigués pensant.

Número cent tretze, va dir la noia, picant un bolígraf contra el tauler. *Se us acaba el temps. El jurat està esperant i si no sortiu ARA MATEIX quedareu eliminats.*

Vaig tocar-li el braç, a la Jas. *Sisplau.* Va obrir els ulls i em va mirar i va negar amb el cap. *És una pèrdua de temps, Jamie. No hi són. No suportó veure't decebut. Un altre cop, no.*

Número cent tretze. La noia va mirar a la sala un darrer cop i va posar una creu en el paper. *Molt bé. A veure, doncs, número cent catorze.*

LES CAMES EM VAN FALLAR i vaig caure a terra. El cap abatut entre les mans. Les tapetes de les sabates de la senyora del claqué van ressonar a tota la sala d'espera mentre es dirigia cap a la porta de l'escenari.

ESPERI!, va xisclar la Jas, i el cor se'm va aturar. *ESPERI! Som el cent tretze. Som aquí!*

Vaig mirar enlaire i la Jas em va donar la mà. La vaig agafar i em va ajudar a posar-me dret. *Ho faig per tu*, va murmurar, i les comissures dels llavis gairebé em van tocar les orelles en somriure com mai no ho havia fet. *Ni per la mare ni pel pare ni per la Rose. Tu. Nosaltres.* Vaig assentir i vam tirar endavant, i el meu cor va fer un BOT que va sacsejar-me les costelles.

La noia del tauler amb clips va sospirar amb impaciència. *No us hauria de deixar pujar*, va etzibar, però va obrir la porta de l'escenari i vam fer una corredissa escales amunt i de cop i volta hi havia focus i càmeres i centenars d'ulls brillant en la foscor del teatre.

Vam trepitjar l'escenari. El públic va callar. Vaig reconèixer un dels membres del jurat perquè surt a la tele. Va girar els ulls en blanc quan va veure la meva samarreta. *I tu ets...* No sabia si la resposta correcta era Spiderman, o James Aaron Matthews o simplement Jamie, o sigui que vaig dir els tres noms. El públic va fer una rialleta i em vaig preguntar si la mare, el pare i la Sunya havien vingut.

La Jas em va estrènyer els dits. Estaven mullats de suor. *I tu, qui ets?*, va preguntar l'home, i la meva germana va respondre *Jasmine Rebecca Matthews* i ell va dir, sarcàstic, *I no et dius també Supergirl o Catwoman?* El braç de la Jas va començar a tremolar. Tenia ganes de pegar el jutge per haver espantat la meva germana.

I què ens oferireu avui?, va preguntar una senyora del jurat. Vaig murmurar *Una cançó i una coreografia*. L'home va badallar. *Que original*, va dir, i centenars de persones van riure, i la senyora va picar-li el canell i li va dir *Comporta't*, però aleshores també va deixar anar una rialleta. Vaig provar de somriure, com fent-me còmplice de la broma, però tenia les dents massa seques i el meu llavi superior estava com travat. *Què cantareu?*, va preguntar la senyora quan tothom va callar. La Jas va murmurar *El coratge de volar*. Els dos membres del jurat van remugar, i l'home va picar amb el cap contra la taula, i el públic va esclafir a riure una vegada més. Vaig mirar la Jas. Intentava ser valenta, però vaig veure llàgrimes en els seus ulls, i em va saber greu perquè estava prenent aquest risc per mi i no valia la pena. Tenia la vaga esperança que el pare ens defensaria o que la mare pujaria

a l'escenari i que diria *Com gosen fer això als meus fills?* Però no va passar res.

L'home va dir *Endavant, podeu començar*, com si ja s'estigués avorrint, i de sobte no em donava la gana de ballar ni de fer la cançó. Era massa especial per fer-ho davant de gent que no ho entenia. Feia calor sota els focus i la samarreta de Spiderman se m'arrapava al cos. Semblava més gran que mai, o jo em sentia més petit que mai, i sabia que no em quedava bé. La mare estaria decebuda, i em vaig sentir culpable, com si l'estigués desil·lusionant.

No teníem CD i ningú no ens donava el toc d'inici, i no sabíem quan havíem de començar. Simplement érem allà drets. Tothom estava esperant. Alguns van xiular. No volíem que la mare o el pare els sentissin, però no m'atrevia a cantar. El públic va començar a cridar *Fora fora fora*, i ara tot el cos de la Jas tremolava, no solament el braç. Això no és el que se suposa que havia de passar. Tot anava malament i no sabia com arreglar-ho.

Fora fora fora fora.

Em va pujar el pànic al pit com una d'aquelles onades a la platja que de sobte es trenquen i ho mullen tot. *Engueueu aquest parell*, va cridar l'home de sobte, agitant la mà, com si s'espolsés una mosca del davant. *Ens estan fent perdre el temps.*

No. La Jas va dir això amb veu forta, més aviat un crit que cap altra cosa, i el públic va callar. *No.* El jurat va mirar sorprès la Jas. Va tornar la mirada, coratjosa i radiant, i les llàgrimes s'havien esvaït i els tremolors ja no hi eren i de sobte era la meva germana en marxa,

somrient cap al cel com si res al món la pogués atemorir. I com que no tenia por, jo no tenia por. I aleshores vam començar a cantar.

El teu somriure eleva el meu esperit cap al cel.

La teva força em dóna el coratge per volar.

Un estel, remuntant el vol i caient, però sempre lliure.

El teu amor treu el millor de...

Vam arribar més lluny que el vell. Potser quinze o setze notes més. No vaig sentir el jutge dient *Prou* perquè anava donant voltes a l'escenari movent les ales com una fada o un ocell, o el que sigui que se suposa que vola a la cançó. Quan em vaig adonar que la Jas havia deixat de cantar, vaig abaixar els braços i l'anada fins al davant de l'escenari em va semblar més llarga que una maratón, que diu la Sra. Farmer que són 26,2 milles i que no és gens bona per als lligaments dels genolls.

Mai no havia estat tan impressionat i tan fatigat a la vegada, va dir l'home. *Ha sigut esplèndid i terrible. Fantàstic i espantós*. No sé què d'altres estava dient i no l'escoltava realment, perquè m'estava fixant en el públic per veure si trobava la mare. *Tu has estat la part terrible*, va dir, assenyalant-me. *Vull dir, això que feies se suposa que era una coreografia?* Era una pregunta, però no semblava que esperés resposta, així que simplement em vaig arronsar d'espatlles. L'home va fer una de les seves rialletes i va encreuar els braços, i el públic va riure. Però, tu, va seguir, assenyalant la Jas. *Tu has sigut la part esplèndida. Això ha estat magnífic. On has après a cantar*

així? La Jas mirava sorpresa i va dir *Me'n va ensenyar la meva mare quan era petita, però fa cinc anys que no cantava*. L'home va murmurar alguna cosa per sota mà a la senyora. Les càmeres els van enfocar, i després ens van enfocar a nosaltres. El públic va aguantar la respiració. *Sí, sí. Estic d'acord*, va dir la senyora, i l'home es va girar cap a nosaltres amb un somriure. *Ens agradaria que hi tornessis*, va dir ell, i la Jas va assentir i jo estava a punt per aixecar els braços i cantar la primera nota. *Sense la coreografia. Sense el teu germà*.

La Jas em va mirar com si no sabés què fer, però vaig alçar el polze. Era millor que ella ho tornés a provar que no que ens fessin fora a tots dos. I ja sé que ella és millor que jo, o sigui que no va ser cap trauma. Jo canto normal, però ella canta com un àngel. Esperava que el pare hi fes atenció.

L'home va indicar-me el lloc on hi havia unes escales, al costat de l'escenari, que baixaven cap a la platea. Vaig anar cap allà i vaig seure mentre la Jas respirava fondo. Les llums de l'escenari van desaparèixer, totes menys una. Un focus sobre la Jas que l'enlluernava i la feia pestanyejar. L'home va encreuar els braços i es va arregar a la cadira. La senyora es va posar la mà a la barbata. La Jas va avançar i el focus la seguia. *Quan vulguis*, va dir l'home, i la Jas va començar. Baix al principi. Tremolosa. Però després d'un parell de versos va relaxar les espatlles i va obrir la boca i el so era bonic. Volava per l'aire, com l'estel de St. Bees.

La Jas va cantar amb tota l'ànima. Va cantar amb els ulls i amb les mans i amb el cor i quan va fer la nota

més aguda tot el públic va aixecar-se i el jurat aplaudia i tothom animava, però ningú tant com jo. Vaig oblidar on era. Vaig oblidar que era a l'escenari davant de centenars de persones, i potser de la mare i potser del pare, i de moltes càmeres de televisió. Ho vaig oblidar tot, excepte la meva germana i la lletra de la seva cançó. Per primera vegada, tenia sentit i em va donar una sensació de coratge, com si el lleó del cel estigués en algun lloc del meu pit.

La cançó va acabar. La Jas va fer una petita reverència i tot el teatre era un clam. Els jutges van assenyalar-me i després van assenyalar el centre de l'escenari. Em vaig incorporar i em vaig sentir com un nen diferent, i esperava que la mare s'adonés de com tenia les espatlles rectes i el pit enfora, com si fos una gaita que un escocès hagués inflat d'orgull.

Bé, la cançó era una porqueria, va començar dient l'home. El públic el va esbrincar, aquesta vegada estaven a favor nostre. Una tria nefasta. Vaig somriure, i la Jas, també. No ens importava el que pensés un jurat. Ja no. La coreografia era horrorosa, continuà dient l'home. I el jove Spiderman, bé, què vols que et digui, seràs un superheroi, però cantar no és el teu fort. La Jas va posar-me la mà a l'espatlla. *Però, vostè, senyoreta, diguem les coses com són...* va fer una pausa teatral i va mirar fit a fit la Jas. *Aquesta és la millor actuació que he vist avui.* El públic va aplaudir. *La veurem a la pròxima ronda.* El públic va cridar. *Sense el seu germà, naturalment.* El públic va riure. *Següent,* va cridar l'home, i era hora de marxar. Vaig començar a abandonar l'escenari.

No em veuran pas, va dir la Jas, i em vaig aturar i vaig girar sobre els meus passos, i els jutges van alçar les cel·les. No veurem què?, va preguntar l'home. La veu de la Jas va ser clara i contundent en la resposta: A mi no em veuran a la propera ronda. El públic va fer enrenou. L'home es va quedar de pedra. *Què significa això?, va dir. Aquesta és una oportunitat que només passa un cop a la vida. Aquest concurs podria canviar la teva vida.* La Jas em va agafar la mà i me la va estrènyer. *I si no la volem canviar?, va preguntar, i aleshores va mirar, no cap al jurat sinó cap al públic, i jo sabia a qui s'estava adreçant. No faré l'audició sense en Jamie. No abandonaré el meu germà. Les famílies haurien d'estar unides.*

Vam sortir de l'escenari amb una cridòria impressionant que va durar estona. La noia del taulell amb clips agitava el cap, però tots els altres concursants ens van encerclar. Deien *Ha estat fenomenal! i Felicitats!* I tot i que era sobretot per a la Jas, penso que una mica per a mi també, i això em feia sentir bé. Vaig donar la mà als nostres fans, a tots, com en Leo o en Wayne Rooney, i la samarreta semblava que m'anava perfecta, i em vaig sentir gran. Potser al capdavant era diferent tenir una edat de dos números. Aleshores vam seure i vam esperar que acabés el concurs, i no vam parlar perquè la nostra felicitat era massa gran com per ser expressada en paraules.

Anem a buscar en Leo, va dir la Jas una hora més tard, quan va acabar el concurs amb un últim número que era un home que cantava òpera fent la vertical. Vam

sortir de la sala d'espera. A fora era fosc, i la neu seguia caient. Vam anar a l'entrada principal, i hi havia uns grans llums brillants i luxosos que penjaven del sostre i que semblaven arracades gegants. La catifa era vermella i les baranes, daurades, i el teatre feia olor de llaminadures i de popularitat. Buscava la Sunya i buscava el pare i buscava i buscava i buscava la mare, amb un somriure de la mida d'una lluna plena.

Vam obrir-nos camí amb els colzes enmig de la gentada i tothom mirava i saludava i somreia perquè ens reconeixien de l'escenari. Un home va alçar la mà per picar amb la meua, però no vaig arribar-hi. I una velle-ta va raucar *M'has fet plorar* i vaig dir *Calli!* Però la Jas va dir-li *Gràcies*, o sigui que devia ser un compliment, tot i que em va sonar maliciós. La Jas buscava un verd punxegut i jo buscava una bruna llampeguejant, i se'ns allargaven els colls i els ulls eren com dards, i els peus feien gambades i els caps anaven de bòlit i de sobte ens vam ATURAR. Els vam veure exactament al mateix moment. A vint metres. Dues cares, mirant en sentits oposats. Silencioses. Com dos desconeguts. No era en Leo. No era la Sunya. Eren la mare i el pare.

Mare!

Vaig cridar tant com vaig poder, però no em va sentir.

Mare!

Hi havia massa gent a l'entrada del teatre. Em va apartar un home amb maquillatge de pallaso. *Has estat genial!*, va ganyolar la seva dona, petonejant-li el nas vermell. De puntetes, vaig intentar veure la mare per damunt dels seus caps.

Botes negres.

Texans.

Abric verd.

I mans.

Mans de veritat, de color de rosa, vives, aferrades a una bossa negra, jugant amb la cremallera platejada. Mans que han cuinat el sopar i que han fet massatges a mal de caps i que han passat jerseis pel meu cap en dies freds. Mans que m'han tapat al llit. Mans que m'han ensenyat a dibuixar.

Ostres!, va dir la Jas. *Sí que ha vingut*. Ens vam quedar quiets, mirant, amb el teatre mormolant al voltant nostre.

La mare estava bronzejada. Els ulls envoltats de tot d'arrugues que no havia vist abans. I s'havia tallat els cabells. Una mica grisos a prop de les temples, i flocs rossos a la part de dalt. Tenia un aspecte diferent. Però era aquí. Vaig espolsar-me la samarreta i em vaig arreglar el coll i vaig posar bé les mànigues, sense treure-li els ulls de sobre, no fos cas que desaparegués.

De sobte, ens va veure. La Jas va renegar. Vaig saludar i la mare es va posar vermella i va aixecar el braç, però no va moure la mà. La tenia abaixada al costat. Va dir-li alguna cosa al pare, i ell la va ignorar. *Ara ve*, va murmurar la Jas, abraçant-me. Jo sentia com li pujaven i li baixaven les costelles mentre avançàvem entre la gentada.

El temps va anar massa lent i massa ràpid, tot a la vegada, i aleshores érem davant de la mare i l'aire cruixia com el Krispies d'arròs perquè centenars de sentiments

afloraven i petaven en l'espai que hi havia entre nosaltres. Vaig esperar que em fes una abraçada, o que em fes un petó al cap o que s'adonés de la samarreta de Spiderman, però només somreia i després mirava a terra.

Hola, vaig dir. *Hola*, va respondre la mare. *Hola*, va murmurar la Jas. Vaig inclinar-me endavant i vaig obrir els braços. La mare no es va moure. Ja havia fet el gest i no hi havia retorn possible. Havia d'abraçar-la. Vaig anar cap a ella i vaig envoltar-la amb els braços, sorprès de veure que li arribava gairebé a l'espatlla quan abans li arribava a l'alçada del pit. *S'ha encongit*, vaig pensar, cosa que era absurda, però és com jo ho vaig sentir. Vam tenir contacte durant menys de dos segons. Volia que l'abraçada fos perfecta, però va ser freda i dura i em va fer pensar en peces de trencaclosques que no encaixen, per molt que premis.

La teva cançó ha estat fantàstica, va dir la mare en apartar-se. Les seves paraules sonaven buides, com si fossin escrites amb un llapis molt fi en un full de paper molt gran i hi hagués massa espai entre les lletres. *Tens tant de talent*. Vaig dir *Gràcies* i la mare va dir *Quina veu!* Li estava dient a la Jas, no pas a mi, i em vaig posar vermell.

Silenci.

Li volia explicar, a la mare, el meu gol, i els trucs de Halloween i el pollastre renegrit del rostit que havia fet el pare per sopar. Li volia parlar de la Sra. Farmer i de les pixes a l'estable d'en Daniel, i que havia conegut una amiga que era la millor nena del planeta, a part de la meva germana.

Si la mare m'hagués preguntat, o fins i tot m'hagués mirat, li hauria vomitat tot això. Però només mirava a terra.

Sortim d'aquí, va dir finalment el pare. Sortint del teatre va fer una cosa que mai no havia fet abans. Va posar el braç a la meva espatlla i va estrènyer.

El paviment estava glaçat, i les volves semblaven de color taronja en caure sota els fanals del carrer. Algú va tocar el clàxon i en Leo va passar amb el cotxe, amb els seus cabells verds darrere un volant negre, baixant pel carrer. *Qui és?*, va preguntar la mare, i la Jas va arronsar les espatlles. Era massa complicat d'explicar. La mare s'havia perdut massa coses. Però ja es posaria al dia. Jo l'ajudaria. Teníem tot el temps del món.

El pare va treure's les claus del cotxe de la butxaca. Les va fer dringar. *A punt?*, va preguntar a la Jas. Ella va assentir. *Jamie*, va dir, i vaig somriure. Aquest era el moment que havia estat esperant.

Estava pensant si la mare trucaria a en Nigel i li diria que s'havia acabat i li diria *Malparit*, quan va dir *Suposo que us veuré a tots aviat*. Vaig pensar que volia dir *A la torre*, perquè havia de conduir el seu cotxe, i per això vaig dir *Jo vinc amb tu*. Les espatlles de la Jas van enlairar-se cap a les orelles, com si acabés de veure un gos corrent, llançant-se cap al carrer ple de cotxes, i no pogués fer res per evitar que l'atropellessin. El pare es va posar pàl·lid i va tancar els ulls. La mare va arrufar el nas. No vaig entendre per què tots s'estaven comportant d'aquesta manera. *Jo t'ensenyaré el camí*, vaig dir, i va preguntar *Per tornar a Londres?* I aleshores ho vaig

entendre. *Estava fent broma*, vaig dir, i em vaig forçar a riure, però la rialla em cremava a la gola. La mare es va treure uns guants de la bossa i se'ls va posar a les mans roses. *Bé, adéu, doncs*, va dir. *M'ha agradat veure-us. Esteu tots molt bé*. El pare va esbufegar. La mare va fer una ganyota. Un autobús va passar, tot esquitxant d'aigua-neu bruta les cames nues de la Jas.

Té, va dir la mare, traient un mocador de paper de la seva bossa. L'hi va donar, a la Jas, que se'l va mirar inexpressiva. *Eixuga't les cames*, va dir la mare, amb una veu que tornava a ser normal. Impacient. Una mica tallant. Era el millor so del món. La Jas va fer el que li deien. *Estàs molt maca*, va dir la mare mentre la Jas es netejava les canelles.

Vaig treure pit per refregar-li pels nassos la samarreta vermella i blava. Ni tan sols se la va mirar. *T'assembles tant a la teva germana*.

Anem, va dir ràpidament el pare. *La neu s'enganxa*. La mare va assentir. *Fins aviat*, va mentir, tocant l'espatlla de la Jas i acariciant-me el cap. *I molt bé, eh?*

La mare se'n va anar, amb les botes negres esquitxant al seu pas i l'abric verd fent un fru-fru. No vaig reconèixer la seva roba. Era nova. Vaig preguntar-me quan la devia haver comprat. El dia del meu aniversari. O la tarda del partit de futbol. O potser el dia de la Trobada de pares.

I aleshores, de sobte, em vaig posar a perseguir-la, esquivant ballarines i cantants i centenars de cares felices, totes vermelles pel fred. *MARE*, vaig cridar molt fort. *MARE!*, i va girar-se. *Què passa, bonic?*, va preguntar, i

hauria volgut cridar *NO EM DIGUIS AIXÍ!*, però tenia coses més importants a dir.

Érem just davant d'un restaurant italià i arribava l'olor de pizza, i jo devia tenir gana, però l'estómac em feia massa mal com per menjar. Sentia la gent rient i els cambrers xerrant i els vasos dringant, com es fa quan brindes. El restaurant lluia amb espelmes, i m'hauria agradat ser a dins, a recer del carrer fred i gris.

Què passa?, va dir la mare un altre cop. No volia fer la pregunta. Tenia por de la resposta. Però vaig pensar en la Jas i en la lletra de la cançó, i em vaig forçar a ser valent. *Demà treballes?*, vaig dir esbufegant. La mare va semblar confosa. Va estirar-se l'abric. *Per què?*, va dir, com preocupada que pogués demanar-li que es quedés més temps. *Només ho volia saber*, vaig dir, sospirant. Va negar amb el cap. *No. Vaig deixar la universitat fa mesos*.

Tot va començar a donar voltes. Vaig pensar en un globus amb un marc metàl·lic, i una mà que el fa girar i girar. *Així, ja no treballes per al Sr. Walker*, donant-li una oportunitat de canviar la seva resposta, detestant la manera com el meu cor batejava amb la darrera engruna d'esperança. La mare va tornar a negar amb el cap. *No*, va dir. *No tinc feina. He estat a fora. Viatjant. En Nigel havia de fer recerca per al seu llibre a Egipte i vaig anar amb ell. Vaig tornar tot just el dia de Cap d'Any*. Això explicava el bronzo.

La mare va tornar a obrir la bossa. Va treure'n quatre sobres, dos amb lletra meva al davant i dos amb lletra de la Jas. *No les vaig rebre a temps*, va dir tranquil·lament, com si s'excusés, com si volgués dir-me que no passava

res, que s'havia perdut la Trobada de pares i que no havia vingut a passar el Nadal. *Hauria vingut*, va dir. No sé si estava dient la veritat.

Tenia una altra pregunta, i aquesta encara era més difícil de fer. El món va girar més ràpid, cotxes i gent i edificis eren una cosa borrosa i marejant al meu voltant i de la mare. *La samarreta*, vaig començar a dir, amb els ulls fits en un bassal. *Oh, sí*, va dir la mare. *T'ho volia dir. És molt maca*. I vaig tornar-li el somriure, a pesar de tot. Va fregar la tela amb el polze i el dit índex. *És una samarreta fantàstica. D'on l'has tret? Et queda molt bé, James*.

NO VAIG OBRIR BOCA quan vam tornar cap a casa, i el pare em va demanar si volia xocolata desfeta. No sé per què, però vaig estar tot el viatge pensant en terratrèmols, i, quan vaig entrar al rebedor, l'únic que veia era la terra tremolant i els edificis esfondrant-se en algun lloc allunyat, com ara la Xina. Em preguntava si tenien terratrèmols a Bangladesh i si la Sunya m'ho diria quan fos a escola. No ha vingut al concurs de talents, tot i que la vaig convidar en la postal de Nadal i havia cobert de purpurina el *Per favor*. Encara deu estar enfadada amb mi, o sigui que no voldrà parlar de desastres naturals els propers dies. *Vols xocolata desfeta?*, va preguntar la Jas gentilment. Vaig dir que sí i vaig pujar a buscar en Roger. No era a la meva habitació. Vaig seure a l'ampit de la finestra i vaig mirar el meu reflex en el vidre. La samarreta de Spiderman estava feta una porqueria.

Potser la mare feia broma. O potser no recordava que l'havia enviada.

Sí. Devia ser això. Vaig assentir i el meu reflex va retornar-me l'assentiment.

Se n'havia oblidat.

La mare sempre s'oblida de les coses. Se'n va al supermercat i no es recorda del que volia comprar. I mai no troba les claus, perquè oblida on les ha posat. Una vegada van aparèixer dins el congelador, a sota una bossa de pèsols congelats, i no tenia ni idea de com havien anat a parar allà. No és estrany que no pugui recordar una cosa que ha passat fa cent trenta-dos dies.

El pare va venir amb la meva xocolata, en una tassa blava fumejant. *Aquí la tens*, va dir, seient al meu llit. Des que som a la torre, el pare només havia entrat una vegada a la meva habitació, i va ser un dia que anava begut i buscava el lavabo.

No sabia què dir, i vaig beure, tot i que estava massa calenta i em vaig cremar la llengua. *Està bé?*, va preguntar, assenyalant la tassa. No ho estava, però vaig fer *Mmm*. No havia remenat bé la xocolata en pols. Era tota al fons de la tassa, com si fos fang. Però era calenta i era dolça, i el pare l'havia fet, o sigui que estava bé. Se'l veia tot satisfet mirant-me com bevia. *És bo per als ossos. Has de créixer per ser fort com en Rooney, això si te'n prens una cada dia. Jo te la faré*. Es posava vermell i es rascava la barbata amb la mà, i feia un soroll agradable amb la patilla. Vaig dir *D'acord*, i, en aixecar-se, em va fer una abraçada, per segona vegada en un dia.

Aniré a la constructora dilluns al matí. Va dir de cop i volta, mirant-se el peu, que anava endavant i endarrere, endavant i endarrere sobre la purpurina de la catifa. *Si*

encara em volen. M'anirà bé tenir alguna cosa a fer. Es va aclarir la gola, encara que estava neta. *Així em mantindré sobri*.

Quan em ruixo amb el desodorant, les partícules minúscules es queden flotant en l'aire molta estona i no desapareixen. Això és exactament el que feia la paraula *sobri*. Es quedava allà, i no podia mirar, perquè no la volia veure voletejant al voltant del pare. Vaig fixar-me en el fons de la meva tassa, com si fos la cosa més interessant que havia vist mai. Era d'un marró fosc quasi negre i en assecar-se feia formes curioses. La Jas llegeix el seu horòscop, i hi ha gent que llegeix les palmes de la mà i hi ha gent que llegeix fulles de te per predir la fortuna. Vaig escutar les taques de la xocolata en pols, però no em van revelar res sobre el futur. *Has acabat?*, va preguntar el pare, i vaig dir *Sí*. Va agafar la tassa i va sortir de l'habitació.

No podia dormir. Era al llit amb mal de panxa, i em vaig ajeure cap al costat dret, després d'esquena i després cap al costat esquerre, i després de bocaterrosa, però no estava còmode. El llit era massa calent i vaig girar el coixí per refrescar-me. No parava de dir *Va oblidar-se que l'havia enviat, va oblidar-se que l'havia enviat*, però el dubte havia tornat, i tot era negre i no em creia les paraules que em deia a mi mateix.

La mare va deixar la feina fa mesos. La mare ja no treballa per al Sr. Walker o qualsevol altre director mesquí. La mare no havia de fer classe quan la vaig convocar a la Trobada de pares. I ni tan sols era al país quan la Jas la va convidar per Nadal.

Ha estat a Egipte amb en Nigel mentre nosaltres érem aquí, a la torre, esperant.

Però va venir al teatre. Va venir amb cotxe des de Londres fins a Manchester per veure'ns actuar. Això havia de voler dir alguna cosa.

Em sentia fluix i marejat. No sabia què creure. Totes les coses que eren sòlides i segures, i grans i certes s'havien esfondrat. Com edificis en un terratrèmol. No solament passen a la Xina o a Bangladesh. N'hi va haver un a la meva habitació, i ho va regirar tot i tot va caure a terra i va canviar la meva vida per sempre.

L'àvia diu *Vigila amb el que desitges perquè es pot fer realitat* i sempre havia pensat que era una bestiesa. Fins avui.

Truca a aquest número per canviar la teva vida. Tant de bo no hi hagués trucat mai.

Quan vaig obrir els ulls el sol entrava de ple per la finestra. Vaig parpellejar dotze vegades per acostumar-me a la llum. Vaig badallar i em feia mal el cap i tenia els ulls adolorits. No havia dormit gaire bé. Vaig aixecar-me i esperava que en Roger em fregués les canelles amb el seu pelatge i m'emboliqués els turmells amb la cua, però no hi era. No l'havia vist des que havia tornat del concurs. Vaig mirar per la finestra.

El jardí era gairebé massa brillant perquè el sol, reflectint-se en la neu, enlluernava. Tot just veia l'arbre i l'estany i els arbustos. Però en Roger no el veia pas.

Vaig baixar cap a la cuina. Vaig mirar el bol d'en Ro-

ger. Era ple. No havia menjat. Vaig córrer cap a la sala d'estar. Vaig mirar rere el sofà. Vaig mirar sota les cadires. Vaig pujar d'una corredissa les escales. Per sota la porta de la Jas se sentien olors d'estrany productes químics. Vaig girar el pom i vaig entrar. *Surt de la meva habitació*, va cridar. *Estic despullada*. Probablement, una mentida, però vaig tancar els ulls. *Has vist en Roger?*, vaig preguntar. *No l'he vist des d'ahir al matí*, va contestar. *El vas deixar tancat al rebedor quan assajàvem*. Si la culpa fos un animal, seria un pop. Viscós i entortolligant-se amb cent braços que t'estrenyen el cos i premen fort.

Vaig anar a l'habitació del pare. Estava dormint de panxa enlaire amb la boca oberta, roncant sorollosament. El vaig sacsejar. *Què?*, va grunyar, tapant-se la cara amb el braç i llepant-se els llavis ressecs. Els tenia de color marró, semblava xocolata desfeta, i no feia massa pudor d'alcohol. *Has vist en Roger?*, vaig preguntar, i el pare va dir *El vaig deixar sortir ahir abans d'anar cap a Manchester* i es va tornar a adormir.

Em vaig calçar les botes d'aigua, em vaig posar un abric i vaig sortir.

Vaig mirar pel jardí de darrere. Vaig cridar-lo pel nom. Cap resposta. Vaig esgüellar com un ratolí i després com un conill, perquè se li passés l'emmurriament i comencés a caçar. No va sortir de l'amagatall. Vaig mirar dalt de l'arbre per assegurar-me que no havia quedat atrapat en una branca i vaig buscar empremtes d'urpes, però la neu era fresca i no hi havia marques. L'estany s'havia desglaçat i el meu peixet nedava, i li vaig dir *Hola, com va això?* abans de marxar del jardí.

En Roger no és un gat malhumorat i em sorprenia que s'hagués posat tan murri. Vaig baixar per la carretera, i tenia el cap calent pel sol que lluïa, però els peus freds, a causa de la neu. Cada cop que es movia alguna cosa, esperava veure la cara ataronjada d'en Roger. Primer va ser un ocell i després una ovella, i després un gos gros i gris corrent pel camí amb un llaç vermell de Nadal lligat al coll. Li vaig fer festes i vaig dir *És un bon gos al seu amo. A mi ja em dóna massa guerra, noi*, va dir un home vell que fumava una pipa i duia una boina. Els seus cabells tenien exactament el mateix color que el del seu gos, i tenia una cara amable i uns ulls de color gris fosc amb les parpelles caigudes, cosa que li donava un aspecte d'adormit. *Ha vist un gat?*, vaig preguntar. *Un de color gíngebre?*, va preguntar l'home, arrufant les celles. *Sí*, vaig respondre, tot rient perquè el gos se'm tirava a sobre i em posava les potes gelades a la panxa. *Deixa, Fred*, va remugar el vell. En Fred va remenar la cua i el va ignorar. *Un gat color gíngebre*, va tornar a dir l'home, i no vaig entendre per què s'havia tornat pàl·lid, o perquè li tremolava la mà en assenyalar la carretera. *Per allà*.

Gràcies, vaig respondre, alleujat. Vaig apartar en Fred. Va llepar-me les mans i va remenar tot el cos. *Ho sento*, va dir el vell, amb la veu trencada. *Ho sento molt*.

I aleshores és quan ho vaig saber.

Quan vaig saber que en Roger no s'estava amagant. Quan vaig saber que no estava emmurriat. Vaig agitar el cap. *No*, vaig dir. *No*. El vell rosegava la punta de la pipa.

Em sap molt greu, noi. Em sembla que el teu gat...

No, vaig bramar, apartant el vell del meu camí. *No*. Vaig baixar per la carretera, espantat del que em podia trobar, però desesperat per trobar en Roger i demostrar-li al vell que estava equivocat, que en Roger estava bé, que el meu gat només s'havia...

Oh!

Enmig de la neu blanca hi havia una taca ataronjada i brillant. Petita. A la carretera. A uns cinquanta metres. *No és ell*, vaig dir-me, però se'm va glaçar la sang, com aquella bruixa de Nàrnia havia fet per encanteri l'hivern... però no el Nadal. El sol brillava sobre el meu cap, però no el podia sentir. No volia donar un pas més, però els meus peus no escoltaven el meu cervell i anaven ràpid, massa ràpid carretera avall. Podia ser una guineu. A trenta metres. *Per favor, que sigui una guineu*. Vint metres. Era un gat. Deu metres. I estava cobert de sang.

Vaig mirar en Roger. La seva cua amb puntets de purpurina brillava al sol. Vaig esperar que es mogués. Vaig esperar cinc minuts ben bons perquè alguna cosa d'ell es mogués. Però en Roger estava quiet. Les seves potes estaven massa rígides i les orelles, massa punxegudes, i els ulls eren com bales de vidre verd.

Odio les coses mortes. Em fan por. El ratolí d'en Roger. El conill d'en Roger. En Roger. Vaig respirar profundament. No va servir de res. El pop m'estrenyia els pulmons i em premia fort. No tenia prou aire. Mai no tindria prou aire. Vaig començar a panteixar.

Vaig pensar en l'última vegada que havia vist en Roger. Roncava en els meus braços, però el vaig deixar a la catifa del rebedor. Li vaig tancar la porta als nassos

quan l'únic que volia era una carícia. Vaig ignorar els seus miols darrere la porta i ni tan sols li vaig dir adéu quan me'n vaig anar a l'audició. No li vaig dir adéu. I ara era massa tard.

La neu de sota en Roger era vermella. Un cop de vent va fer voleiar el seu pèl i se'l veia fred, i em vaig acostar de puntetes. Les dents em petaven al cap. Les espatlles m'anaven amunt i avall en l'intent d'agafar aire dins del pit. Ara només era a dos metres. Em vaig agenollar i em vaig anar arrossegant cap a ell. Lentament. Lentament. El cor em bategava fort.

La illada d'en Roger estava oberta amb un tall. Profund i enganxifós. Les potes del davant, retorçades. Trenca-des. Partides. Vaig pensar en en Roger amagant-se entre els matolls i en en Roger corrent pel jardí i en en Roger saltant des dels meus braços i aterrant sobre unes potes fortes que encara eren àgils. No suportava el pensament d'en Roger tot trencat i tallat i fred. L'havia d'arreglar.

Vaig allargar un dit. Vaig moure el braç endavant. La punta del meu dit va fregar el seu pèl, però la meva mà es va enretirar com si hagués tocat una cosa calenta. Panteixava tan fort, que em vaig sentir marejat. Ho vaig tornar a provar. Un cop i un altre i un altre i un altre. Vaig pensar en aquell conill que havia agafat amb bastonets, i en el ratolí que havia transportat amb un paper i, no sé per què, en la Rose. La Rose esclatant en bocins. La gola em cremava de dolor. Vaig provar d'empassar, però no em baixava la saliva.

A la sisena vegada, el vaig tocar. Em tremolava el braç i em suava la palma de la mà, però vaig posar-la al lloc

d'en Roger i la vaig aguantar allà. Era diferent. Vaig recordar totes les vegades que li passava els dits pel cos, la pell calenta i el cor bategant, i les costelles vibrant amb cada ronc. Ara estaven immòbils. No hi quedava vida, en els seus bigotis. No hi quedava vida, en els seus ulls. No hi quedava vida, en la seva cua. On havia anat a parar?

La cremor de la gola se'm va escampar a les galtes. Van passar d'un fred gelat a una calor bullent en menys d'una mil·lèsima de segon. Vaig acariciar el cap d'en Roger. Li vaig dir que l'estimava. Li vaig dir que ho sentia. No va miolar. Vaig veure empremtes de pneumàtic sobre la neu. Profundes i curtes i en diagonal, on algú havia pitjat els frens bruscament i havia derrapat.

Tot el dolor es va convertir en ràbia. Amb un crit irat vaig saltar i vaig donar una puntada a les empremtes de la roda. Les vaig trepitjar. Hi vaig escopir. Vaig engrapar la neu en els meus dits calents i la vaig llançar cap al cel. Vaig caure de genolls i vaig colpejar les empremtes de la roda tan fort com vaig poder, i amb el puny vaig picar la carretera, i el dolor em confortava. La pell dels artells se'm va obrir. Vaig tornar a picar la carretera.

Si no hagués anat al concurs de talents, en Roger encara seria viu. La nit passada m'hauria adonat que no era a casa i l'hauria anat a buscar, i hauria vingut corrents i hauria fregat el seu cos contra les meves botes d'aigua i el seu pèl hauria brillat a la llum de la lluna. Però havia estat massa ocupat i pendent de la mare per ocupar-me d'en Roger.

Vaig parar de donar cops a terra. Em vaig incorporar

i els genolls em tremolaven. Vaig tornar cap a en Roger, però aquesta vegada no em feia por el seu cos mort. El volia abraçar. No volia deixar-lo marxar mai. Li volia fer mil carícies. Amanyagar-lo un milió de vegades. Dir totes les coses que hauria d'haver dit quan encara podia sentir la meua veu. El vaig agafar amb suavitat, com si fos una d'aquelles caixes on deia SAGRAT. El cap li penjava del coll, però el vaig aixecar fins a la meua espatlla. Vaig acostar el seu cos al meu i vaig acariciar-li el pèl. Vaig rascar-li el cap i el vaig gronxar amb dolcesa, com fan les dones amb els infants.

Trobava a faltar el meu gat. El trobava tant a faltar, que la cremor de la gola i la cremor de les galtes van pujar-me als ulls i també els van cremar. Van començar a plorar. No. Llàgrimes no. Plors.

Vaig plorar. Per primer cop en cinc anys. I les meves llàgrimes de plata queien sobre el pelatge ataronjat d'en Roger.

DETESTAVA LA FREDOR DEL SEU COS. En Roger havia estat massa hores al ras. Vaig abaixar la cremallera de la meua jaqueta i el vaig posar fregant la meua samarreta de Spiderman, i vaig apujar la cremallera per arreçar-lo de la brisa i la neu que havia començat a caure. El cap li sobresortia per damunt de la jaqueta i li vaig fer un petó amb tendresa. Els bigotis em van fer pessigolles als llavis.

El vaig portar a casa. Vaig evitar les parts glaçades de la carretera per no relliscar. No podia veure la torre per culpa de les llàgrimes, però vaig enfilat el passatge, directe cap al jardí del darrere. Ara parlava a en Roger tota l'estona, explicant-li l'audició, que la Jas havia estat fabulosa, que jo havia entès per primer cop la lletra de la cançó i que això m'havia canviat. Li vaig dir que volia fer sentir orgullosa la mare, i que aquesta era la raó, aquesta era la raó per la qual l'havia tancat al rebedor perquè estava assajant, i volia impressionar la mare perquè era

burro, i no m'havia adonat que era inútil, fins que ja era massa tard. Vaig murmurar *La mare és una mentidera, i em va abandonar i res del que jo pugui fer farà que m'estimi*. Volia que en Roger ronqués o miolés per saber que em perdonava. Però estava en silenci.

No sabia què fer amb el meu gat quan vaig arribar a l'estany. No el volia enterrar. Vaig pensar en el seu cos a sota terra, podrint-se, i em repugnava la idea. L'abraçava fort, desesperat per mantenir-lo com era ara, arapat al meu pit, dessagnant-se en la meva samarreta.

Però sabia que havia de fer alguna cosa. En Roger es mereixia un funeral com cal. Vaig pensar en la meva germana sobre el relleix de la llar de foc. Estaria bé de tenir-hi el meu gat també. Vaig imaginar una urna taronja amb les cendres d'en Roger a dins. Aleshores encara podria parlar-li, i acaronar-lo i abraçar-lo sempre que volgués. I, de cop i volta, ho vaig entendre. De sobte, ho vaig veure clar. Per què la Rose era dins l'urna sobre la llar de foc. Per què li costava tant al pare d'escampar les seves cendres al mar. Per què li oferia el pastís als aniversaris, i per què li lligava el cinturó, i per què va penjar un mitjó al costat de l'urna la nit de Nadal. Era massa dur deixar-la marxar. L'estimava massa com per dir-li adéu.

Vaig caure de genolls i vaig posar la cara en el pelatge d'en Roger, i vaig plorar fins a quedar-me sense alè. Els mocs em rajaven i el cap em rebotava i tenia la cara inflada, però no podia parar. Vaig sentir una finestra que s'obria darrere meu. Vaig sentir el pare cridant *Jamie! Entra! Fa fred aquí fora!* No em vaig moure.

Si no podia tenir en Roger, volia les seves cendres. Vaig trobar dos branquillons i en vaig aguantar un entre els peus, i vaig fer servir la mà dreta per fregar l'altre contra el primer. Vaig aguantar en Roger amb el braç esquerre, tot cantant-li a l'orella perquè no sentís la fregadissa dels branquillons i s'espantés. Però no va funcionar. Era massa humit perquè prengués el foc.

Vaig sentir la porta del darrere que s'obria i em vaig girar. El pare. *Fa molt fred*, va dir altre cop, però aleshores es va aturar. *En Roger*.

El pare em va aixecar i em va fer la primera abraçada que jo pugui recordar. Era forta, i estreta, i segura, i vaig prémer la cara contra el seu pit. Les espatlles em tremolaven, i sanglotava, i les meves llàgrimes li mullaven la samarreta. No em va dir *Xxxt!* i no em va dir *Calma't* i no va preguntar *Què passa?* Sabia que el dolor era massa gran com per expressar-lo.

Quan es van acabar les llàgrimes, el pare em va picar l'esquena i em va abaixar la cremallera de la jaqueta. El vaig deixar fer. Va agafar-me en Roger, suaument, amb delicadesa, lentament, i el va baixar fins a terra. Va tocar les parpelles d'en Roger i les va tancar amb cura. Les bales van desaparèixer. En Roger semblava profundament adormit.

Espera aquí, va dir. Els ulls del pare eren tristos, però la boca, decidida. Va desaparèixer dins la torre. Un minut més tard ja tornava, amb una pala i un petit objecte que va posar-se a la butxaca. Vaig començar a dir *Incinera'l*, però el pare va dir *No podem fer un foc sobre la neu*. Vaig intentar agafar en Roger, emportar-me'l. No

volia que el meu gat fos enterrat sota terra. El pare em va agafar pel braç i em va dir *És mort*. Va assentir amb el cap, convencent-se ell mateix d'alguna cosa. Amb els ulls plens de llàgrimes va respirar fondo i se les va eixugar. Va tornar a assentir, com si hagués pres una gran decisió. Va començar a cavar. Va dir *Fos el que fos el que hi hagués, ara ja no hi és*. La seva veu desprenia una tristesa que em penso que vaig entendre.

Va costar molta estona. La terra era dura. Mentre el pare cavava, jo acariciava el cap d'en Roger, dient un cop i un altre que l'estimava. Més i més llàgrimes m'omplien els ulls i em rodolaven per les galtes. No volia que el forat fos prou profund. No volia que el pare acabés. No estava preparat per dir-li adéu. En un moment donat, va aparèixer la Jas. No la vaig sentir. Feia un moment no hi era i de sobte era allà al meu costat, recolzada en mi, plorant silenciosament, acariciant el pelatge sangonós d'en Roger. Els seus cabells tornaven a ser roses. Se'ls havia tornat a tenyir.

El pare va acabar massa ràpid. *Ja està fet*, va dir. *Estàs preparat?* Vaig assentir amb el cap. *Ho farem junts*, va murmurar el pare, i es va treure el petit objecte de la butxaca. L'urna daurada. *Els ho farem junts*.

A vegades la Sra. Farmer deia *Fa massa fred perquè ploqui*, i així era l'aspecte de la cara del pare. Massa trist com per plorar. Va caminar cap a l'estany. La Jas es va quedar dempeus i va encreuar els braços, abraçant-se el propi cos. Vaig aixecar en Roger. El pare va obrir l'urna. El sol no havia brillat tant com ara en tot el dia. La llum es reflectia contra l'urna daurada i la feia centellejar.

Vaig caminar cap al forat. El pare es va posar cendres de la Rose a la mà. No. No la Rose. La Rose ja no hi era. El pare va posar-se cendres a la mà. Vaig ficar en Roger a la tomba. El pare va respirar fondo. Jo vaig respirar més fondo. Tot va restar quiet per uns segons. Va cantar un ocell i una brisa va remoure els arbres nus. El pare va deixar anar les cendres. No va dir adéu. Aquest cop no ho va necessitar. La Rose havia marxat feia temps.

Les primeres cendres van anar voleiant cap a l'estany, barrejant-se amb la neu que queia del cel. Van posar-se damunt l'aigua i es van enfonsar. Vaig veure el meu peixet nedant a prop del tou de lliris. Vaig agafar la pala i vaig treure una mica de fang. Tenia les mans suades empunyant el mànec metàl·lic. Sostenia la pala a sobre el forat però no la podia girar. No podia tirar el fang damunt del meu gat. *En Roger ja no hi és*, vaig dir-me a mi mateix. *Ja no hi és. Això no és ell. Fos el que fos el que hi hagués, ja no hi és*. No va servir de res. L'únic que veia era el morro negre d'en Roger, i els bigotis platejats d'en Roger i la llarga cua d'en Roger i el volia treure de la tomba. Jo encara no estava preparat perquè fos mort.

El pare va tombar l'urna una altra vegada. Van caure més cendres sobre la palma de la seva mà. Va serrar les dents i va girar la mà. Les cendres de la Rose van caure a l'estany. Si el pare ho podia fer, jo també. Vaig tirar el fang a la tomba. No podia mirar en Roger. No podia veure com desapareixia el seu cos sota la terra. Murmurava *T'estimo* i *Sempre seràs el meu animal preferit* i *T'enyoraré* i després vaig tirar fang sobre la tomba tan ràpid com vaig poder. No vaig esperar a veure què feia el

pare. Sabia que si m'aturava, ni que fos durant una mil·lèsima de segon, aleshores no seria capaç de continuar.

Vaig picar amb les mans obertes la superfície de la tomba per deixar-la ben aplanada. Aleshores vaig deixar anar ràpidament la pala com si tingués microbis. No em podia creure el que havia fet. Sentia nàusees de mi, nàusees del món, nàusees a l'estómac i al cor i al cap. La Jas va passar-me el braç per l'espatlla i em va aguantar mentre jo plorava. En Roger ja no hi era. No el tornaria a veure. Això feia massa por de pensar, així que em vaig fregar les llàgrimes i em vaig forçar a mirar el pare. Encara era al costat de l'estany, espargint cendres de la Rose en l'aigua. A poc a poc.

Vaig caminar cap a ell, estirant la Jas amb la mà. Ens vam posar un a cada costat del pare i vam contemplar la caiguda de les cendres. El meu peixet nedava de manera graciosa, remenant feliçment la cua, i algunes cendres van anar a parar damunt la seva pell daurada i es van enganxar a les escates brillants.

Ara només quedava un grapat de cendra. Les darteres partícules van caure damunt la palma del pare. Va aixecar l'urna i va mirar-ne l'interior, sorprès que no hi quedés res més. Les seves mans van tremolar.

No ho facis, vaig dir sobtadament. *No ho facis*. Els dits del pare es van cargolar al voltant de les últimes cendres. *Què?*, va dir, respirant feixugament, amb la cara més blanca que la neu que ens rodejava. *No ho facis*, vaig repetir. *Guarda aquestes*. El pare va negar amb el cap. *La Rose ja no hi és*, va dir amb dificultat. Mantenia les cendres enlaire. *Això no és ella*. Vaig deixar de plorar.

Ja ho sé, vaig dir. *Però eren ella. Eren part del seu cos. Ho hauries de guardar. Només unes quantes*. El pare em va mirar i li vaig tornar la mirada i alguna cosa gran va passar volant entre els nostres ulls. Va restituir les poques cendres restants dins de l'urna daurada.

Estàvem gelats i vam entrar a casa. El pare va desaparèixer a dalt un parell de minuts i la Jas va preparar tres tasses de te. No vam parlar mentre ens les bevíem a la sala d'estar. El relleix semblava buit sense l'urna. Vaig adonar-me que el pare la devia haver desat a la seva habitació. Fora de la vista. Però són allà, per si les necessita, i les necessitarà en els dies realment tristos com el 9 de setembre. Sé que mai no oblidaré que en Roger va morir el 6 de gener, per molt que visqui, fins i tot si tinc un bilió d'animals, perquè cap d'ells mai no serà tan bo com el meu gat.

Quan vam acabar de prendre el te ens vam mirar els uns als altres. Alguna cosa gran ens havia passat aquell matí. Tot era diferent. I encara que la panxa em feia mal i el cor em feia mal i la gola em feia mal i les llàgrimes seguien caient, sabia que el canvi no era del tot dolent. Que alguna cosa bona també havia succeït.

La Jas encara no menjava. El pare encara bevia. Però ens vam quedar junts tot el dia. No és que parléssim gaire, però tampoc no volíem anar a les nostres habitacions. Vam mirar una pel·lícula. La Jas em va preguntar si volia veure *Spiderman*, però vaig dir *No* i aleshores va posar una comèdia. No vam riure, però vam somriure en els millors passatges. I el pare va dir-li, a la Jas, *M'agraden els teus cabells* i quan va contestar *Gràcies*, va

dir-li *Hauries de deixar-te'ls de color rosa*. I quan va ser hora d'anar al llit i les estrelles brillaven al cel com centenars d'ulls de gat en una carretera fosca, el pare em va donar la tercera abraçada del dia. Va ser tan forta, estreta i segura com la primera. I quan era sota el meu cobrellit, enyorant en Roger, desitjant que estigués a l'ampit de la finestra en lloc d'enterrat sota terra, el pare va venir a la meva habitació amb una tassa de xocolata. Me la va posar a les mans, i la flaire era agradable. Aquesta vegada estava ben remenada.

L'ESCOLA VA TORNAR A COMENÇAR al dia següent. Encara esperava que en Roger em fregués les canelles cada dia quan em llevava, o que em saltés a la falda quan em prenia el Coco Pops o que cargolés la cua entre els meus turmells quan m'estava rentant les dents. La torre semblava buida sense ell. Jo em sentia buit sense ell.

El pare es va llevar a l'hora per portar-nos a escola. Tenia una mica de ressaca, però no era greu. El pare no és perfecte. I jo tampoc. Ho està intentant, i això ho és tot. No sempre ho ha fet bé, però ho ha fet mil vegades millor que la mare. No ens ha abandonat. Simplement, l'entristeix la pèrdua de la Rose, i és normal. Ja és prou pena que se't mori el gat. Que a la teva filla la mati una bomba, deu ser horrible.

Quan vam aparcar davant de l'escola, el pare va veure la Sunya al carrer. Vaig poder veure la seva cara en el retrovisor. Va serrar les mandíbules, però no va cridar *Els musulmans van matar la meva filla* ni res de semblant. Ni tan sols em va dir que no m'hi acostés, a ella. Només

va dir que no seria a casa fins a les sis perquè treballava. La Jas li va estrènyer el braç i el pare va somriure amb orgull i va dir *Que tingueu un bon dia. Vàreu tenir bones notes, a veure si seguïu així!*

Vaig entrar a l'escola. Encara portava la samarreta de Spiderman, però no pas per la mare, perquè no l'havia enviat ella. La sang d'en Roger havia quedat impregnada a la samarreta i no volia treure-la'n. Sé que devia tenir tot l'aspecte d'un assassí, però m'era ben igual. Volia ser a prop del meu gat.

Aquí arriba el marieta, va cridar en Daniel pel passadís. Era a fora de l'aula, amb en Ryan. Tenia por, però no em vaig posar vermell ni em vaig posar a tremolar ni vaig fugir corrents. Vaig caminar cap a ells. *El marieta amb la seva trista samarreta de Spiderman*, van dir, en to burleta, i van aixecar la mà com per saludar picant palmes. Vaig passar de llarg per sota. En Daniel em va fer una puntada darrere la cama i em va fer mal, i volia donar-li un cop de puny a la cara, però no volia que em tornés a estovar. En Daniel va somriure amb suficiència, com si hagués guanyat, i vaig pensar en aquell jugador de tennis que sempre queda segon a Wimbledon, i no sé per què, això em va empipar. El meu cor grunyia dins el pit com un gos rabiós.

Quin perdís!, va cridar en Daniel de manera que tot-hom el pogués sentir a la classe. Vaig seure al costat de la Sunya i vaig esperar per veure si ella el miraria o replicaria. Es va encongir a la seva cadira, com si volgués amagar-se. Ni tan sols va mirar en la meva direcció. Li volia preguntar si havia llegit la meva postal especial.

Volia preguntar-li si havia vist el ninot de neu que s'assemblava a mi i si li havia fet gràcia. Li volia preguntar per què no havia vingut al concurs de talents i li volia explicar tot fil per randa, com havia triomfat la Jas i com jo havia gosat cantar i ballar damunt de l'escenari. Però aleshores vaig recordar aquella nit al seu jardí, quan m'havia dit *La meva mare diu que no ets de fiar*. O sigui que no li vaig dir res de tot això. Em vaig quedar mirant el plumier mentre la Sra. Farmer passava llista.

Primer vam fer anglès, i havíem d'escriure sobre «El nostre Nadal fabulós» i intentar fer paràgrafs. No havia passat res de fabulós, però no volia mentir. Així que vaig explicar la veritat. Vaig escriure sobre el mitjó de futbol ple de coses que la Jas m'havia comprat. Vaig descriure els sandvitxos de pollastre i les patates fregides de microones, i les xocolatines que vam menjar. Vaig explicar que la millor part va ser quan vam cantar nades a plena veu. I al final vaig escriure *No ha estat exactament un Nadal fabulós, però ha estat bé perquè he estat amb la Jas*. Va ser la millor redacció que he escrit. Quan la vaig llegir, la Sra. Farmer va dir *Aquesta és una redacció excel·lent*, i la meva coccinel·la va saltar fins a la primera fulla. Els àngels havien estat substituïts.

Després d'anglès, vam fer mates, i després de mates, teníem Assemblea. El director ens va dir que els inspectors d'Ofsted havien donat una qualificació a l'escola, i que era Satisfactòria, que volia dir que estàvem bé, però que no excel·líem. Va dir que hauríem obtingut un Bé, però que es va produir un Incident que va disgustar un dels inspectors. La Sra. Farmer va mirar en

Daniel i va moure el cap. La barbeta d'en Daniel es va desplomar sobre els seus genolls.

Aleshores la mestra i l'inspector van mirar cap allà on érem. Vaig alçar els ulls. La Sunya em va veure i per una mil·lèsima de segon vaig pensar que es posaria a riure. Però de sobte es va girar i va assentir diverses vegades amb el cap com si estigués molt interessada en el discurs del director sobre els Bons Propòsits de l'Any Nou. Va dir *Apunteu alt aquest any i proposeu-vos reptes. No feu propòsits banals com «He de deixar de mossegar-me les ungles» o «He de deixar de fer la pipa»*. Tothom es va posar a riure. El director va somriure i va esperar que es fes el silenci. *Proposeu-vos objectius que us engresquin. Que fins i tot us facin por*. Vaig saber de seguida quin havia de ser el meu.

A l'hora del pati no podia trobar la Sunya. Vaig esperar al nostre banc i vaig mirar pel pati i vaig anar a la porta secreta, però no era al magatzem. Devia ser als lavabos, amagant-se d'en Daniel, perquè tenia por. El gos del meu pit va grunyir més que mai. Vam entrar tots a classe i vam fer història i geografia, però no em podia concentrar. Seguia provant de mirar en el plumier de la Sunya, a veure si hi havia l'anell de blu-tack. Jo portava el meu, i picava amb la pedra blanca sobre la taula diverses vegades per cridar la seva atenció. La Sunya no aixecava la vista dels seus llibres.

A l'hora de dinar no em vaig afanyar per sortir perquè detesto estar sol. Trobava a faltar massa en Roger com per menjar-me els sandvitxos, i vaig anar al lavabo i vaig jugar a aquell joc en què l'assecador de mans és un

monstre que treu foc. Jugava i jugava i em feia el dur i ni tan sols cridava quan les flames em cremaven la pell i m'ennegrien els ossos.

Vaig sentir una veu a fora. No en el joc, sinó en la vida real. Era una cridòria. Una cosa malintencionada. I les paraules que deien eren *Germen de curri*. Vaig mirar per la finestra. En Daniel estava perseguint la Sunya, cridant darrere seu, i ella intentava desfer-se'n. Ell era amb en Ryan, la Maisie, l'Alexandra, i reien i l'animaven a seguir. Cridava *Fas pudor i Alè de curri i On vas amb aquest estrenyecaps? Va tocar-li el hijab*. De fet, va provar d'estirar-l'hi. Aquí és on el meu cor va rugir. Més fort que un gos. Més fort que un monstre que treu foc als lavabos. Més fort, fins i tot, que el lleó de plata del cel.

El seu soroll em vibrava al cap i a les mans i a les cames. No em vaig adonar que estava corrent fins que la porta va picar contra les rajoles i vaig sortir dels lavabos i era enmig del corredor. Vaig sortir cridant *Deixeu-la en pau*. La gent va començar a riure. No m'importava. Vaig mirar cap a un costat, després cap a l'altre, buscant la Sunya. Vaig trobar-la enmig del pati, amb les mans al hijab, intentant defensar-se d'en Daniel, que volia que ensenyés els seus cabells secrets a tota l'escola.

DEIXA-LA EN PAU.

En Daniel va girar-se. Em va veure, i els seus llavis es van eixamplar en un somriure maligne. *Vine a salvar la germen de curri*, va dir. Va arremangar-se per lluitar. En Ryan feia por. Vaig derrapar per aturar-me i vaig esperar que de la meva boca sortís una cosa així com ara *Sí, he vingut a salvar-la*, o *Aparta't del meu camí* o alguna

altra cosa que sonés valenta. No em sortia res. Esperava que les cames se'm llancessin endavant per donar una puntada a en Daniel, però estaven paralitzades. Anaven ajuntant-se més i més nens en cercle, tots amb els ulls fixats en mi.

Ets un perdís, va dir en Daniel, i tothom deia coses com *Sí* i *Quin marieta!* I tenien raó. Vaig fer un pas enrere. No volia que em peguessin. Em va fer massa mal l'última vegada. En Daniel va girar-se cap a la Sunya. Li va mig arrencar el hijab amb els seus dits grossos. La Sunya es va posar a plorar. El grup va cridar *Fora fora fora fora*.

Em va recordar alguna cosa. Quan era a l'escenari. El públic al concurs de talents.

Ja no era al pati. Era al teatre, veient la Jas. I aquella lletra, la lletra de la cançó, va tronar en les meves venes.

El pati va tornar a esclatar amb tota la cridòria i els colors. La Sunya plorava. El hijab mig desfet. La colla animava. En Daniel reia. I jo ho permetia.

NO.

Vaig cridar tan fort com vaig poder. Vaig xisclar. NO. En Daniel es va girar, sorprès.

Vaig preparar els punys. En Daniel estava bocabadat. El vaig envestir amb tota la ràbia del món. Va obrir els ulls de por. I quan els meus artells van pegar el seu nas, en Daniel va caure a terra. Li vaig tornar a pegar, fins i tot més fort, cops de puny a la galta. La Sunya va mirar. Sorpresa i perplexa. Vaig donar tres puntades a en Daniel i cada vegada que el meu peu li feia cruixir els ossos deia una paraula diferent DEIXA-LA. EN. PAU.

En Ryan va fugir. La colla es va dispersar. Tenien por. En Daniel estava estirat a terra amb les mans a la cara. Estava plorant. Li hauria pogut donar una altra puntada, l'hauria pogut trepitjar, empenye'l o donar-li un cop a l'estómac. Però no volia. No em feia falta. Ja havia guanyat el meu Wimbledon. La monitora grassa va fer sonar el xiulet.

LA SRA. FARMER EM VA ENVIAR al director, però valia la pena, i només em vaig perdre una mica d'història. Quan va ser hora d'anar cap a casa, vaig agafar el meu abric i quatre nens em van dir *Adéu*. Mai no em parlaven abans. Vaig dir *Adéu*, i van dir *Ja ens veurem* i un noi va preguntar-me *Véns a l'entrenament de futbol, demà?* Vaig assentir molt ràpid *I tant!*, vaig respondre i va dir *Perfecte*. En Daniel ho va sentir tot, però no deia res. No s'atrevia ni a mirar-me. Del nas, ja no li rajava sang, però estava estomacat. I tenia les galtes vermelles, perquè havia estat plorant tota la tarda. Les llàgrimes li havien remullat les fraccions i li havien difuminat les respostes.

Només vaig fer quatre preguntes a mates. Em sentia lleuger i efervescent, gasosa a les venes, i els pensaments saltaven i ballaven en el meu cervell. La cama se'm desapareixia i vaig fregar contra la Sunya cinc vegades en una hora. Tres cops sense voler. Dos, deliberats. No va dir

Para! O *La teva cama no és de fiar* o qualsevol altra cosa desagradable. Tan sols mirava les fraccions i mossegava la punta de la ploma, i em va semblar que estava intentant no somriure.

Vaig sortir de l'escola i el cel era de color turquesa i hi havia un sol immens i daurat. Semblava una enorme pilota de platja sobre un mar blau perfecte. Tenia l'esperança que el sol fos prou potent com per brillar sota terra. Tenia l'esperança que en Roger pogués sentir aquella escalfor al seu cos. Tenia l'esperança que no tenia por ni se sentia sol a la seva tomba. Aleshores, vaig sentir un dolor penetrant al pit, com una indigestió quan has menjat massa porcions de pizza en un d'aquests bufets oberts. Vaig reclinar-me en una paret, posant-me una mà al cor, i vaig esperar que em passés.

Vaig sentir passos i un dring metàl·lic. Vaig girar el cap i vaig veure la Sunya corrent darrere meu. *Te'n vas sense dir adéu*, va dir, posant-se les mans als malucs. Tornava a tenir l'espurna, i era més brillant que mai. El seu hijab era d'un groc lluent i el blanc de les dents, enlluernador, i els seus ulls llampeguejaven amb la força d'un milió de sols. Es va enfilat pel mur i va seure al meu costat, i va encreuar les cames, i simplement la vaig mirar, com si fos un paisatge bell, o una bona pintura o un panell interessant a la paret d'una classe. La piga de sobre el seu llavi es movia perquè estava parlant. *Marxar sense deixar-me donar-te les gràcies*. Vaig mossegar-me les galtes per dintre per evitar somriure. *Gràcies?*, vaig preguntar, com si no tingués ni idea de què parlava. *Per què?* Es va inclinar i va posar la barbeta damunt la mà.

Va ser quan vaig veure l'anell blau posat en el seu dit del cor.

Si l'enveja és vermella i el dubte és negre, aleshores la felicitat és marró. Vaig mirar des de la pedreta marró fins a la petita piga marró, fins als seus ullassos marrons. *Per salvar-me*, va respondre, mentre jo intentava mostrar-me distant. *Per estovar en Daniel*. Portava l'anell de blu-tack. Portava efectivament l'anell de blu-tack. La Sunya era la meva amiga. *No ha estat res*, vaig dir. *Ha estat impressionant*, va replicar la Sunya, i va començar a riure. I el que succeeix amb la Sunya és que un cop comença, no pot aturar-se, i et fa riure a tu també. *No me'n donis les gràcies, Noia M.*, vaig dir, amb les costelles que em feien mal i el somriure més llarg que un plàtan. Dóna les gràcies a l'Spiderman. La Sunya em va posar la mà a l'espatlla i va deixar de riure. *Has estat millor que l'Spiderman*, va xiuxiuejar-me a l'orella.

Feia massa calor i no hi havia prou aire. Vaig mirar la neu desfent-se al terra i de sobte era Interessantíssim i Molt Important donar puntades a la neu amb el peu moltes vegades. *Fem junts el camí de tornada a casa*, va dir. Va posar-se dempeus al mur i va saltar molt alt i va aterrar al meu costat. *La teva mare*, vaig dir, mirant al voltant per si estava vigilant, *va dir que jo no era de fiar*. La Sunya em va agafar pel braç i va somriure: *les mares i els pares no saben res*.

Durant el camí de tornada, vaig explicar-li el que havia passat amb en Roger. *Em sap molt greu*, va dir. *Devia ser un bon gat*. No el va arribar a conèixer, però era igual. En Roger era un bon gat. Un gat boníssim. Tothom ho

sabia. Vam trobar-nos l'home vell de la boina. En Fred va remenar la cua i em va llepar la mà. Va deixar-me un fil de saliva, però no m'importava. *Estàs bé, nano?*, va preguntar el vell, xuclant la seva pipa. El fum feia olor de la nit de Bonfire.

Com et trobes? Em vaig arronsar d'espatlles. *Ja ho entenc*, va respondre seriosament el vell. *Vaig perdre el meu vell gos Pip l'any passat i encara me'n dolc. Tinc aquest brivall des de fa quatre mesos*, va dir, assenyalant en Fred. *Porta molta feina*. En Fred va saltar i em va posar les potes a la panxa. *Sembla que li agrades*, va dir el vell, rascant-se el cap amb la punta de la pipa, com si estigués pensant. *Mira, tinc una idea. Per què no em dones un cop de mà amb en Fred? Podries ajudar-me a passejar-lo*. Vaig acariciar les orelles grises d'en Fred. *Això seria fantàstic*, vaig dir, i el vell va somriure. *Molt bé, molt bé. Visc en aquella casa, allà*. Va assenyalar un casolot blanc a uns metres de distància. *Però demana-li permís a la teva mare*, va dir. *No tinc ben bé una mare, però li preguntaré al pare*. El vell em va acariciar el cap. *Fes-ho, noi*, va dir. *Baixa, Fred*. En Fred no li va fer cas, així que li vaig agafar les potes i el vaig apartar suaument. Tenia les potes grosses i fangoses. El vell va posar-li una corretja al collar i se'l va endur per la carretera, saludant amb la mà i la pipa. *Jo també vindré amb en Sammy*, va dir la Sunya, *i tindrem aventures*.

Vam aturar-nos a la botiga. La Sunya volia comprar alguna cosa per a en Roger. Només tenia cinquanta penics, i li va comprar una floreta vermella. Quan va pagar vaig veure una cosa marró i peluda al taulell. Vaig tenir

una idea. Tenia els diners que l'àvia m'havia enviat pel meu aniversari.

El passatge de la torre era buit. El cotxe del pare no hi era. M'havia d'haver sentit culpable de deixar acostar a casa una musulmana quan ell era a l'obra, però no me'n vaig sentir. A la mare de la Sunya no li agrado. Al pare no li agrada la Sunya... però que siguin adults no vol dir que sempre tinguin raó.

Aquí és on hi ha enterrat en Roger, vaig dir, assenyalant un rectangle de fang fresc al jardí del darrere. Just allà sota. La Sunya es va agenollar i va tocar la tomba. *Era un bon gat?* Em vaig ajupir. *El millor gat del món*, vaig respondre. Va allargar la mà i es va mirar l'anell del seu dit del cor. *Hi ha una cosa que no saps*, va dir, amb aquesta veu baixa que em fa venir pell de gallina. *Sobre els anells*. Vaig mirar la pedreta marró. *Què?*, vaig preguntar. *Què els passa?* La Sunya va mirar per tot el jardí per assegurar-se que ningú no escoltava; aleshores em va agafar per la samarreta i em va apropar. *Poden fer tornar a la vida*, va murmurar. No vaig parlar, tot i que tenia un bilió de preguntes. *Però només de nit. Si posem les pedretes juntes a sobre la tomba d'en Roger, quan toquin les dotze, tindrà el poder de sortir de la terra i caçar ratolins i jugar pel jardí*. Vaig començar a riure. *I vindrà a veure'm?*, vaig preguntar. *És clar!*, va dir la Sunya. *Aquesta és part de la màgia. Saltarà fins a la teva finestra i se t'ajaurà al costat i roncarà. Estarà calentó i apelfat, però desapareixerà quan et despertis. Tornarà al seu llit d'ultratomba i dormirà tot el dia per tenir molta energia per a la seva pròxima aventura de mitjanit*.

No era veritat, però no importava. Em feia sentir millor. La Sunya es va treure l'anell de blu-tack i em va treure el meu. Aleshores va unir les pedretes blanca i marró mentre jo feia un foradet a la tomba. Va fer un petó als anells i després vaig fer un petó als anells, i els vam deixar dins la tomba. Els vam cobrir amb fang i neu i els nostres dits es van tocar quatre vegades. La Sunya va deixar la flor vermella al capdamunt. *En Roger és un gat màgic ara*, i el dolor del meu pit va alleujar-se una mica.

Hi va haver un cop a la finestra. Vaig saltar i em vaig posar davant de la Sunya, temorenc que fos el pare, però era la Jas, que tornava de l'escola. Al costat dels seus cabells de color rosa n'hi havia uns altres de color verd. La Jas va somriure contenta i va saludar la Sunya, que va mirar a través de les meves cames i va retornar la salutació. La Jas va agafar en Leo de la mà i el va arrossegar cap a la sala d'estar, fent-li un petó als llavis abans de desaparèixer per la porta.

El jardí, de sobte, va semblar petit. No es podia mirar enlloc i els meus braços eren maldestres, i era molt conscient del cos de la Sunya al costat de les meves cames. *Me n'hauria d'anar*, va dir, posant-se dempeus, sense mirar-me. Tenia les mans i els genolls molls. *La mare em matarà si arribo massa tard*.

Havien passat tantes coses aquell dia, que feia estrany dir-se adéu. No volia que marxés. La Sunya es va eixugar els dits fregant-se'ls a les cuixes, i va allargar la mà. *Amics per sempre?*, va preguntar, amb la veu més aguda del que era habitual. *Amics per sempre*, vaig respondre. Vam donar-nos les mans ràpidament, la meva palma

calenta contra la seva. Quan ens vam deixar, ens vam mirar, i després vam mirar al lluny.

Vaig fixar-me en un pit-roig que estava posat en una branca. El pit era roig i les ales, marrons i el bec, obert, i cantava com si...

Jamie.

Vaig saltar. La Sunya va somriure. Va aixecar les mans cap al cap. Els dits bruns es cargolaven en la tela groga.

Va treure's el hijab.

Front.

Cabells.

Uns cabells llisos i brillants que van caure-li sobre les espatlles. Com una cortina de seda negra.

Va pestanyejar tímidament. Vaig acostar-m'hi. Era encara més bonica sense la mantellina. Vaig mirar la Sunya, la vaig mirar de veritat, intentant captar-ho tot d'ella. Aleshores em vaig apropar més i vaig besar la piga, i va ser excitant i va fer por, just el que el director va dir que havien de suscitar els nostres propòsits.

La Sunya va sospirar i va marxar, amb els seus cabells perfectes agitant-se en el vent. *Fins demà*, va dir, per damunt de l'espatlla, en una última mirada. Tenia por d'haver-la espantat, però es va tocar la piga i va somriure, i em va bufar un petó a la cara. Els seus ulls brillaven més que el diamant, i em vaig sentir el noi més feliç i més ric del món.

Vaig entrar i vaig pujar les escales i em vaig mirar al mirall. Era massa gran per a la samarreta de Spiderman. Me la vaig treure i la vaig llençar a terra i vaig mirar el reflex. El superheroi havia desaparegut. Al seu lloc hi

havia un noi. Al seu lloc hi havia en James Matthews. Em vaig dutxar i em vaig posar el pijama.

El pare va arribar a les sis. Va fer mongetes amb torrades. Vam menjar davant de la tele i ens va preguntar com havia anat el dia. *Bé*, vaig dir, i *Normal*, va dir la Jas. Ella no diria res de la Sunya ni jo, del Leo. Estava bé tenir un secret. La Jas només va fer dues mossegades a la torrada, i el pare va beure tres cerveses. Si Ofsted inspeccionés la meva família, sé quina qualificació ens donarien. Satisfactori. Sí, però no Excel·lent. Però a mi ja m'està bé.

Molt més tard, vaig anar a l'habitació de la Jas, amb una cosa amagada a l'esquena. S'estava pintant les ungles de negre i escoltava música. Moltes guitarres, i crits i esgarips. *Què vols?*, em va dir, agitant les mans en l'aire per assecar-les. *Vas ser tu qui va enviar la samarreta, oi?* Va aturar les mans i se la veia preocupada. *Està bé*, vaig dir. *No em fa res*. Es va bufar els dits. *Sí. Ho sento. És que no volia que pensessis que la mare se n'havia oblidat*. Vaig seure al seu llit. *Va ser un bon regal*. Va submergir el raspallet en el flascó negre. *No t'importa que no fos de la mare?*, va preguntar, pintant-se el dit petit. *Encara m'agrada més perquè era teu*, vaig contestar. *T'he portat això*. Vaig allargar un osset bru i pelut. *Per substituir en Burt*. *Li vaig treure els ulls i va quedar fet un nyap*.

La Jas va posar-se el nou Burt a la falda, cuidant de no tacar-li el pèl d'esmalt. Vaig estirar-me des del matalàs fins a l'aparell de música i el vaig apagar. *Et vull dir*

una cosa, vaig dir. *Una cosa important*. La Jas acariciava la pell d'en Burt. *Saps la cançó que vas cantar a l'escenari?* Va assentir lentament. *És exactament el que sento per tu*. A la Jas, se li van escapar unes llàgrimes. L'esmalt d'ungles devia ser molt fort per fer-li plorar els ulls. *La teva força em dóna el coratge per volar*, vaig malcantar, i la Jas em va donar un cop de colze a les costelles. *Fora de la meva habitació, que ets un pinta!*, va dir. Però estava somrient.

I jo també.

AGRAÏMENTS

Aquesta novel·la va començar amb una idea simple i quatre anotacions en un bloc. Sense l'ajuda d'algunes persones importants, no hauria arribat mai a ser el llibre que teniu entre les mans.

Gràcies a la Jackie Head, que un dia va agafar *La meva germana viu sobre la llar de foc* d'un llarga pila de manuscrits rebuts i va canviar la meva vida amb una trucada telefònica. El meu profund agraïment a Catherine Clarke, la meva agent, per guiar-me amb tanta saviesa i intel·ligència. A tot l'equip d'Orion, gràcies per fer tan bona feina i per aconseguir que tanta gent s'entusiasmi amb el meu llibre. I gràcies especials a la meva editora, Fiona Kennedy, que amb tant de coneixement i respecte ha sabut extreure les millors virtuts d'aquesta narració.

Per damunt de tot, gràcies a la meva família i als amics, que eren aquí abans de la novel·la i que hi seran encara en el futur. Estic particularment en deute amb els meus germans i germanes, el pare i la mare, i amb el meu marit meravellós. Igual que la Sunya, fas que la vida tingui espurna.

ANNABEL PITCHER
West Yorkshire
Juliol del 2010